

Anh Là Bầu Trời Của Em

Contents

Anh Là Bầu Trời Của Em	1
1. Chương 1: Xa Nhà	1
2. Chương 2: Xấu Miệng	6
3. Chương 3: Có Chút Thương Cảm	10
4. Chương 4: Âm Mưu Nhỏ	15
5. Chương 5: Giả Trang	20
6. Chương 6: Hơi Nhớ Nhớ	26
7. Chương 7: Giới Tính	31
8. Chương 8: Ghen Rối	36
9. Chương 9: Nguyễn Phong	42
10. Chương 10: Tri Kỷ	47
11. Chương 11: Đặng Ninh	52
12. Chương 12: Bị Thương	57
13. Chương 13: Như Thế Nào Em Mới Tin ?	62
14. Chương 14: Sự Thật	67
15. Chương 15: Cặp Phụ Lên Sóng	71
16. Chương 16: Em Rất Nhớ Anh	75
17. Chương 17: Giảng Hòa	81
18. Chương 18: Chán Ghét	86
19. Chương 19: Viên C Sủi	91
20. Chương 20: Hoàn Chính Truyện	96

Anh Là Bầu Trời Của Em

Giới thiệu

Nhân vật chính: Đặng (Văn) Hải x (Nguyễn) Duy Anh. Vô cùng xấu miệng dâm dê công x nhu thuận ngại ngại tiểu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-bau-troi-cua-em>

1. Chương 1: Xa Nhà

Bắc Ninh.

Căn nhà lụp xụp hoang sơ lọt thỏm giữa khoảng đất trồng rau rộng ngát, cũng chính là nguồn kinh tế của gia đình ông Bốn.

Một người bà, một người cha tàn tật, thêm một bóng dáng hơi gầy đơ theo bóng chiều tà đang tưới lên những luống rau xanh mơn mẫm.

Ông Bốn chống nạng bước ra ngoài, lớn giọng gọi:

- Duy Anh, tưới xong chưa con?
- Dạ, còn một luống nữa ạ!
- Ủ, xong vào nhà đi!

Trên bộ bàn uống nước bằng gỗ đã sẫm màu trải qua năm tháng, bà nội và cha cậu dường như đang chờ, Duy Anh vội vã bước lại, ngồi xuống.

Ông Bốn chậm chậm giọng:

- Ngày mai, con lên Hà Nội nhập học rồi. Bố dặn, con nghe cho kỹ.

Duy Anh nhìn sang bố, rồi nhìn sang người bà của mình, chỉ thấy bà khẽ gật đầu, đôi tay gầy đan xiết vào nhau, cậu nhỏ giọng:

- Vâng.
- Con biết rõ điều kiện nhà mình, nếu lần này không phải do bác Đàn giúp đỡ thì chắc chắn nhà mình không lo cho con học nổi đại học.
-

- Thế nên bố nói thẳng, nên đó ở chung với con trai nhà bác ấy, con nhất định phải nhẫn nhịn, bằng mọi cách nghe lời người ta, người ta nói sai con cũng phải chịu. Cơm nước giặt giũ dọn dẹp nhà cửa gì, con phải chủ động làm hết. Người ta là cậu ấm, sinh ra đã ngậm thìa vàng, không giống mình. Con hiểu chưa?

- Con hiểu.

Duy Anh hơi cúi đầu, tính cậu vốn nhút nhát, hiền lành, hiển nhiên không có chút ý tứ phản đối. Đến khi bố cậu đã vào gian trong rồi, bà cậu mới nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cháy nắng của cậu:

- Duy Anh, bà biết là con tủi, nhưng bố con nói đều là đúng, con phải vâng lời người ta, nghe không?. Rồi lúc con tốt nghiệp, người ta có hứa sẽ lo xin việc cho con nữa. Bà cũng già rồi, sống nay chết mai, chỉ mong con tốt nghiệp được cái bằng đại học cho bằng bạn bằng bè.
- Dạ.

=====

Ngày hôm sau,

Trên chuyến xe lắc lư nhồi nhét đông nghịt người lên Hà Nội nhập học, Duy Anh ôm trọn chiếc ba lô và một túi lớn đồ linh kinh, cố gắng thu người lại.

Bánh xe từng vòng lăn đi, cũng như dồn dập cảm xúc lần đầu xa quê hương tới bối rối, ghen ngào.

Ông Bốn đứng nhìn theo chiếc xe dần dần nhỏ lại, mắt hút đi theo những cuộn khói mờ.

Thương con đứt ruột.

Nhưng đôi chân này chỉ còn một bên, đi đứng không tiện, làm sao có thể đưa Duy Anh tới tận nơi tận chốn được.

Người đàn ông lam lũ què cụt, lúi thủi chống đôi nạng tiến đến chỗ chiếc xe máy “ba bánh” mới được ông Đàn tặng, ra về.

Đời người, là một chuỗi những bi ai.

Ông vốn là một thanh niên cao ráo đẹp trai trong làng, thời trẻ nhiều cô mê tíu giọng quan họ ngọt lịm của ông, thế rồi cũng bởi bản giao duyên, lại lấy được người vợ đẹp, con nhà khá giả làng bên, sinh được ngay con trai đầu lòng - Duy Anh trắng trẻo bụ bẫm, đẹp hết nét hết phần của cha mẹ.

Ai cũng bảo là phúc đức tổ tiên mới được vậy.

Thế mà, có ngờ đâu, thời máy cày mới về làng, nhà ông chắt bóp hết mới mua được một cái, lại chính là tai nạn khiến ông đứt phăng đi một chân này.

Sau tai nạn ấy, để cứu chồng, vợ ông cũng không quản bán hết đất cát, mang hết của hồi môn ra mà đổi mạng.

Cuối cùng, ông cũng sống, với một cái chân bị cắt cụt tới đùi.

Thế rồi, liên tiếp bố chồng ốm nặng rồi mất. Cửa nả trong nhà đội nón ra đi.

Vợ ông vốn là một tiểu thư con nhà giàu, lá ngọc cành vàng, rút cuộc không chịu nổi cảnh ăn rau thay cơm, khổ cực trăm bề. Năm Duy Anh tròn 8 tuổi. Bà rời đi theo một đoàn văn công nọ, từ ấy không còn về đây nữa.

Đoàn văn công trong xã không thể nào “biên chế” cho một người cụt chân.

Cũng chẳng có phu hồ, thợ vác nào chịu chọn một người sức khỏe như thế mà vào đội.

Cuộc sống dần bế tắc, không phải cũng do gia đình vốn có đất có nền mà trồng trước sau được bạt ngàn rau dưa, có lẽ, ông Bốn cũng không biết làm cách nào có thể để Duy Anh học hết lớp 12, lại một bên vẫn nặng gánh mẹ già.

Thế nhưng, học đại học ư?

- —

Duy Anh tay bám lấy chiếc điện thoại mới mua, sờ ấn lên từng nút.

Chỉ là một chiếc điện thoại rẻ tiền nhất, thế nhưng cũng đã là rất quý rồi, đổi tới vài luống bắp cải được mùa, to xoe như lưng thúng mới có thể có được.

Duy Anh không hề ngốc, cậu học cũng rất khá, thế nhưng nguyện vọng của cậu trên dưới đều là trường sư phạm. Đơn giản, vì cậu hiểu được rõ ràng gia cảnh của mình. Chỉ có học sư phạm, nơi được miễn trừ học phí, cậu may ra mới có cơ hội để bước chân vào cổng trường đại học.

Thế nhưng, tiền ăn, nơi ở hàng tháng. Không phải cũng là cả một vấn đề lớn đó sao?

Ông Bốn lặng người nhiều ngày.

Cho đến một hôm, một người đàn ông xa lạ dắt cô con gái nhỏ hơn 10 tuổi, tìm tới cảm ơn.

Ngày ấy, chính là ngày số phận một lần nữa như mỉm cười với cái gia đình đang ủ buồn với tương lai của cậu.

Nghĩ đến một chút thôi, lại khiến Duy Anh vui tới nét mặt liền sáng ra.

Trên đường nhờ người chở lên Hà Nội khám cái chân lại tái phát cảnh đau nhức. Ông Bốn bắt gặp một cô bé vừa bị người ta tông xẹt qua, ngã ngay trên đường. Cho dù người xe ôm trong làng coi như không thấy, thế nhưng ông vẫn cương quyết nói vòng xe lại, đưa cô bé đi cấp cứu gần đó kịp thời, khi thấy người nhà cô bé đến thì cũng vội vã rời đi cho kịp giờ khám.

Cũng không còn nghĩ lại tới, người ấy lại có một ngày quay trở lại tìm.

Nhà bác Đàn có 4 người con. Ba người con trai lớn, chỉ có cô con gái út để thêm mãi mới được này, để “phá thế tam nam”, nên cưng như trứng mỏng, quyết tìm tới đây.

Nghe nói rồi mà cũng không ngờ nhà mái vách lại lụp xụp đến thế này, người đàn ông tên Đàn đó vốn định đưa tới một khoản tiền để xây sửa lại. Vậy nhưng ông Bốn lại đánh liều nói ra chuyện của Duy Anh.

Đương nhiên, ông Đàn vui vẻ mà giúp đỡ, thế nên mới có chuyến đi này, thế nên Duy Anh mới có thể bước chân vào cánh cửa đại học. Khỏi phải nói, trong lòng cậu là bao nhiêu vui vẻ, bao nhiêu cảm kích.

Người con trai thứ hai của bác Đàn, tên Hải, là sinh viên năm ba trường đại học Mỏ Địa Chất. Hiện đang ở một căn chung cư nhỏ gần nơi học, cách trường sư phạm của Duy Anh cũng không xa. Nếu cậu tới đó ở, tiền nhà, tiền ăn uống sinh hoạt sẽ không cần lo lắng gì. Còn hứa đến khi tốt nghiệp sẽ để ý giúp một chân.

Một lời định như thế,

Duy Anh cậu làm sao cảm ơn cho hết.

Ước mơ được vào đại học, rồi sau này sẽ trở thành một thầy giáo đứng trên bục giảng, đỡ dần cho bố.

Ước mơ của một kẻ con nhà nghèo, tính tình lại nhu thuận chẳng có tham vọng gì,. Ấu, như thế với cậu đã là hạnh phúc lắm.

Còn chuyện, ăn nhờ ở đậu, hiển nhiên cậu hiểu. Hơi xoe lòng bàn tay sần vết chai vì xách nước ra. Duy Anh tự nhủ thăm từng lời bố cậu đã dặn dò...

Nhẫn nhin, vâng lời.. và cam chịu.

=====

Đặng Hải lại bị người yêu đá. Tức đến độ bố cậu gọi nhờ 3 cuộc mà còn không biết luôn, cứ mãi miết cần nhằn với thằng bạn – Nguyễn Kiên – bên cạnh:

- Này, tao bảo chứ con đó mù chắc luôn.., nói tao bản, mẹ nó, tao mà bản?

Thằng Kiên đến là lác đầu:

- Mà là quá bản!

- Mẹ kiếp, còn nói tao thô bỉ? Tao mà thô bỉ? Tao quen nó 2 tuần rồi, hỏi nó thích sex tư thế nào nhất nó lại dám nói tao là đồ thô bỉ?. Mẹ nó chứ tao còn chưa sờ mông nó nữa mà!

-

- Reng, Reng, Reng.

- Á!

Cái nhạc chuông kinh dị bất hủ như tiếng còi báo động này là Đặng Hải chuẩn bị riêng cho ông anh cả nhà mình- Đặng Ninh. Cậu có thể không sợ trời không sợ đất, qua mặt bố mẹ cái vèo, thế nhưng lại sợ vĩa ông anh cả tới nỗi mỗi khi gặp đều lảng lảng mà chuồn.

- Alo.. Anh Ninh?

- Em đang ở đâu?

- Dạ, em đang ở trường.

- mấy giờ tan?

- Dạ, sắp tan.

- Ừ, xong thì về, đừng có đi đâu nữa, bé mà hôm trước bố nói đó,,hôm nay bố bận nên anh đón,mới đưa đến chỗ em rồi. Vậy nhé,

- Dạ.

Hả?

Cúp máy xong Đặng Hải mới hơi hơi phân tích tình hình.

Quên mẹ nó mất luôn!

Vỗ vỗ vai thằng Kiên, làu bàu:

- Thôi tao về đây, cái đứa gì năm nhất gì đó bữa bố tao bảo cho nên ở cùng ấy hôm nay nó lên rồi.

- Ồ, về đề.

Đặng Hải chán ngán đeo cái cặp hồ hững hờ lững lờ ra sau lưng chuẩn bị ra lấy xe.

Chán vãi cả ra.

Lúc đồ đại học cậu muốn được mua riêng cho một căn chung cư hạng cũng xịn xịn. Lấy lý do là thích sống tự lập. Thế nhưng thực chất, con mẹ nó chứ, là do cậu muốn có bạn gái quá đi rồi, mà có bạn gái thì phải làm gì?

Phải chịch chứ làm gì?

Mà muốn chịch được thoải mái thì đương nhiên là phải có ổ riêng mới thoải mái.

Cậu cũng tương đối là sinh lý dồi dào nha, thế nhưng mà đéo mẹ nó, cậu cũng đẹp trai, cũng có kha khá tiền, thế mà thế nào ông tơ bà nguyệt nhất định chưa cậu ra. Nhất định giả mù lướt qua cậu mà không thèm đếm xỉa tới.

Năm nay lên năm 3, bắt đầu phải học chuyên ngành học máu rồi, thế nhưng chốt lại là chưa kịp chịch phát nào thì hôm nay lại là lần thứ 4 bị đá cho sưng mỗ.

Quá tam ba bận!

Cái này là tứ bận rồi đó. Vậy mà... aiz.. nghĩ đến việc nhà mọc thêm một thằng ở chung. Nếu không phải là anh cả cậu lườm cậu lạnh sống lưng, đời nào cậu chịu chấp nhận?.

Nhưng mà thôi, nói thế nào thì bố của người ta cũng cứu cô em gái út của mình. Làm người thì cũng phải sống có ơn tỹ, nói cậu vừa mê game, vừa lười, vừa bẩn, vừa dâm dâm, ngủ thì phải cuốn một lô gối ôm chằng chịt, nhưng ít ra cậu cũng là người tốt.

Bước chân gần tới trước cửa nhà, cậu mới bàng hoàng nghĩ ra một chuyện: ủa? sao nghĩ sao sao mà mình cũng có nhiều cái xấu phết nhỉ?

- ———-

Bác Đàn bạn, thế nên con trai cả là anh Ninh đã tới bến xe đón.

Nói chung thì cảm giác của Duy Anh, chính là không có cảm giác gì, vì quá run.

Người ta, đi xe hơi, lại ăn mặc chỉnh chu lịch sự. Nhìn vào đôi giày bata có chút lấm bụi, cậu còn không dám thả mạnh chân xuống sàn xe.

Đặng Ninh cũng là người kiệm lời, nói chuyện vài câu cũng bận rộn mà liền rời đi.

Duy Anh chậm rãi ngồi xuống, đến bây giờ mới có cơ hội để len lén quan sát xung quanh.

Mặt cậu lập tức nhăn tít.

- Bẩn.. quá!

Cậu không nghĩ sao lại có người bẩn như thế này. Căn phòng đáng ra phải sáng lăm, vì nhìn còn mới và có một cửa sổ đón nắng. Thế nhưng...

Quần áo vứt bừa bộn khắp nơi, cốc uống nước trên bàn thì.. trời ạ.. chắc một tuần ly café đó chưa rửa, còn có cả.. gián.

Nhà cậu tuy nghèo nàn đơn sơ, nhưng không bao giờ bẩn như vậy hết.. có chăng chỉ là chút đất cát ngày gió lớn thổi từ mảnh vườn vào mà thôi.

Duy Anh rùng cả mình nhìn sang... cái.. cái gì đây...

Cậu đứng dậy, với tay ra..

Hả?

Cái... quần lót ... mà.. mà.. mà dính.. dính cái ấy ấy.. khô..

Cậu còn chưa kịp định thần vì chết hoảng, một giọng nói đã nhào tới oang oang, giật cái quần lót trên tay cậu:

- Đưa đây! Làm gì đấy!

-!

Duy Anh sững lại nhìn người trước mặt.

Đặng Hải vội vàng nhét cái quần dính đầy tinh dịch đã khô kết lại vào túi quần, vẻ mặt nhớn nhoe chẳng có một tý gì gọi là ngại:

- Sao?

Duy Anh dĩ nhiên hiểu cái đó là cái gì, dấu sao cậu cũng đã hơn 18 tuổi rồi, thế nhưng lại chỉ nhỏ giọng lí nhí:

- À.. dạ...cái đó hình như, hơi bẩn.

- Chê tôi bẩn?

- Dạ.. không có!

- Liệu hồn!

Duy Anh lắc lắc mái tóc cháy nắng, nghĩ tới thứ mình vừa cầm trên tay thôi đã đủ khiến cho mặt cậu hơi ửng đỏ.

Đặng Hải đương nhiên chẳng quan tâm, bước tới gần cái máy giặt, ném tọt chiếc quần dơ tới:

- Đừng có đụng linh tinh!

Sau đó nghĩ nghĩ lại bổ sung:

- Này, tôi nói cho mà biết nhé!, nhìn thể thôi chứ tôi ở hơi bị sạch!

-!!!!

Duy Anh nhìn lên chiếc ti vi lớn trước mặt, một chiếc tất dơ hầy còn vắt lủng lẳng trên đó, cố gắng nở một nụ cười méo xệch.” Dạ “nhẹ một tiếng.

2. Chương 2: Xấu Miệng

Một lát sau,

Khi Đặng Hải đã ung dung tắm xong, cởi trần mặc xà lỏn bước ra ngoài sofa, vẫn thấy Duy Anh ngồi im một tư thế cũ, hai tay vẫn xoắn vào nhau len lén nhìn cậu như chuột nhìn mèo.

Cậu xoa xoa mái tóc ướt, ngồi phịch xuống:

- Ô thế không dọn đồ vào phòng à?

- Dạ... Em chào anh. Em tên Duy Anh.. Anh.. Em dạ em dọn đồ vào đâu ạ?

Đặng Hải nhăn mặt, đến lúc này mới nhớ ra là từ khi tên nhóc kia vào đây cậu chưa chỉ phòng cho nhóc, vậy nhưng nếu là cậu thì chẳng cần quái gì ai chỉ, chắc chỉ 5 phút là đã lặn xong một vòng quanh nhà.

Đặng Hải đứng dậy. Duy Anh thuận thế bước theo sau.

- Chung cư này lầu 3 biết rồi ha. Có hai phòng ngủ, tôi phòng này, cậu phòng bên kia, phòng nào đều có nhà vệ sinh khép kín, bếp kia, bàn ăn trong bếp luôn.

- Dạ.

- Tóm lại là bố tôi nói rồi cậu cứ sống ở đây vô tư.

- Dạ.

- Nhưng mà đừng có dẫn gái gú về là được. Nếu không cứ liệu hồn..

- Dạ..

Đặng Hải còn muốn ba hoa chích chòe nổ thêm vài quả pháo, hoặc ít ra cũng đe nẹt kẻ mới vài câu. Thế nhưng mái đầu kia cứ hơi cúi xuống, giọng nói đặc biệt nhẹ cũng chỉ dạ dạ, thế thì biết nói ra làm sao nữa, đành phẩy phẩy tay:

- Mau dọn đồ tắm rửa rồi đi ăn cơm.

- Nhanh lên., cho cậu 5 phút.

- 5 ... 5 phút?

- Chứ mấy?

- À.. vâng...

Xung quanh chung cư, hàng ăn dạo không thiếu, nhà hàng cũng mọc như nấm. Đặng Hải cậu trước giờ chưa từng lặn vào bếp, trừ phi pha mì tôm. Thế nên suốt 2 năm cơm hàng cháo chợ quen tới từng cái móng tay. Đang còn suy nghĩ xong xem nay thất tình thế thì có nên đi ăn thịt chó giải đen không, thì nghe một tiếng kêu nhỏ mà hoảng từ trong phòng kia bật ra.

- A..

Đặng Hải vội vàng lật đật nhảy vào.

- Sao thế?

Duy Anh hơi run mà nhìn ngón tay giữa đã bị cắt chảy máu.

Là một con dao lam cũ.

Đặng Hải lục lại trí nhớ liền lập tức nhận ra, bữa trước có cho thằng bạn tới ở nhờ vài hôm, thằng đó cạo râu cái kiểu gì mà vút lưỡi lam lung tung, trời đã sẩm tối, Duy Anh vừa bật công tắc lên liền quờ tay lên kệ, dính luôn một phát.

Nhìn vài giọt máu đã chảy lem xuống sàn nhà tắm, lại không hiểu cái biểu hiện nhăn mặt kia của Đặng Hải là gì, Duy Anh một tay dùng vạt áo thun chặn lại, lí nhí:

- Xin.. xin lỗi..

- Em sẽ lau sạch.. chờ em một lát.

- Aiz. Như con gái vậy!

Đặng Hải giật lấy cái tay đang bị chảy máu của Duy Anh, đưa lên mồm. Mút chụt chụt:

- Đấy, xong rồi hết chảy máu rồi!

-!!!

- Chứ nhà làm gì có bông? Không lẽ lau lên áo thế mãi à?. Tởm vãi.

Thấy Duy Anh còn đứng ngẩn tò te, Đặng Hải càng nhăn mặt:

- Này, tôi đánh răng rồi đấy nhé, làm viêm nhiễm ra đừng có đổ tại tôi!

Nói rồi, quay ngoắt đi.

Mẹ chứ, ngón tay đeo gì nhỏ mà dài thế không biết.

Nhìn nhìn lại bàn tay mình. Aiz. Trai Mỏ Địa Chất mà, làm cái gì mà thon được? Tay vừa thô vừa dày. Thế mới manly chứ!

- —

Kỳ thực ra là, Duy Anh khá mệt mỏi, cả đoạn đường dài chen chúc trên xe. Lại bao nhiêu lo lắng chất chứa trong lòng khiến cậu gần như rã rời.

Vừa bước vào nhà tắm cũng không để ý được nhiều, nên mới bị đứt tay như thế.

Vậy nhưng giờ thì lòng cậu lại khá vui.

Ít nhất người kia tuy rằng nói chuyện không được nhã nhặn lắm, có thể dùng từ thô bỉ được không ta, lại vừa nói vừa gắt, nhà cửa thì quá bẩn, nhưng cũng là người tốt. Cậu cứ tưởng vốn là một thiếu gia nhà giàu, thì lúc ấy Đặng Hải sẽ lập tức mắng nhiếc cậu vài câu vì đã làm dơ sàn, không ngờ người kia thế mà đưa tay cậu lên nút. Hành động kỳ quặc khó hiểu nhưng chắc chắn không phải là một người xấu. Xem ra, việc sống ở đây sẽ không quá khó như cậu từng nghĩ. Chỉ cần chăm chỉ, ngoan ngoãn nghe lời. Chắc chắn sẽ có thể suôn sẻ mà trải qua. Nghĩ một chút, Duy Anh sửa sang lại mái tóc ướt, mỉm cười bước ra ngoài.

Suốt những năm học từ nhỏ cho tới hết cấp 3, dấu thành tích học tập của cậu có tốt cũng không mấy người chịu chơi với một kẻ có cha tàn tật, lại thường xuyên nợ lại học phí. Thế nên cách sống nhút nhát, thu mình của cậu không có gì làm khó hiểu. Mãi cho tới năm lên lớp 10 cậu mới có một người bạn thân, là con gái, tên Thanh Thu, Thanh Thu năm nay cũng đậu trường Thương Mại. So với tính cách của cậu đúng là một trời một vực, thế nhưng lại luôn coi cậu là bạn mà chia sẻ bài vở cùng. Nếu mọi thứ ổn định rồi, cậu sẽ còn dự tính tới thăm Thanh Thu nữa.

Nhìn Đặng Hải đang vuốt vuốt keo trên tóc chải lấy chải để trong gương kia, Duy Anh nghĩ nghĩ, như vậy cũng đã là rất tốt rồi.

=====

Duy Anh không mang theo được bao nhiêu tiền. Cũng rất hiểu từng lời dặn dò dè dặt của bố, của bà. Biết chốn thủ đô là đắt đỏ, vậy nên khi Đặng Hải hỏi về một câu:

- Eey, thịt chó không?

Duy Anh liền hoảng hốt lắc đầu:

- Em.. không.. Anh chỉ cho em chỗ nào ăn cơm.. rẻ một chút?

Đặng Hải héch môi.

Bố cậu đã chuyển khoản thêm cho cậu mỗi tháng 5 triệu, thêm tiền cơm nước và chi phí sơ sơ cho tên nhóc này, giờ mà bắt chẹt ngay từ đầu thì cũng có vẻ không đành lòng lắm. Dẫu sao thì mẹ cậu tháng nào cũng trên trên dưới dưới lén lút mà chuyển cho cậu chục lần chỗ ấy.

Tự dưng đâm ra lại thấy thương thương.

Sống cùng nhà mà chi phí mỗi bên lại chênh lệch quá lớn thế.. chắc cũng chẳng ăn nhà hàng bao giờ nhỉ?. Nhìn kẻ bên cạnh như kiểu lá khô xác xơ vậy, người gầy tới thương cái áo thun.

Chép chép miệng, Đặng Hải vẫn là giằng tay Duy Anh bước vào một quán thịt nướng BBQ.

Duy Anh ngần ngừ, thế nhưng sức của một tên suốt ngày chạy sân bóng râm rập rập như Đặng Hải làm gì có lý nào để Duy Anh đẩy ra chứ?

Duy Anh nhìn một mặt bàn đầy thức ăn thơm ngon, bụng cậu cũng đói lắm rồi, thế nhưng mà...

Đặng Hải bảo:

- Tôi không thích người gầy, biết không? Nhìn ngứa cả mắt.

-!

- Tôi ghét nhất là người gầy đấy!. Cậu muốn sống chung với tôi liệu hồn tăng lên mấy cân, nếu không tôi đá bay khỏi cửa. Ăn mau!

- ...!!

- Em...

Duy Anh vẫn chưa dám đụng đũa. Cậu nhìn thực đơn rồi, một xâu thịt cũng 15 ngàn..

Đặng Hải rồi quát xong mới hiểu ra vấn đề:

- Tôi nuôi béo cậu cho đỡ ngứa mắt tôi thôi, còn tiền ăn này từ mai cậu phải dậy sớm dọn dẹp nhà cửa, giặt quần áo cho tôi, nấu ăn đi chợ làm hết để trừ tiền cơm. Rõ chưa?

- Dạ..

- Còn nữa, nói to lên. Ai cho cậu nói lí nhí như bò đái đêm thế hả?

- Dạ!

Duy Anh lúc này mới hơi thả lỏng một chút. Cậu vét cả ví tiền dành dụm tháng này không chắc ăn nổi 1-2 bữa thịnh soạn như vậy. Thế nhưng mà cơm nước dọn dẹp thì chắc chắn không thành vấn đề. Cậu sẽ thật chăm chỉ và ngoan ngoãn. Nghĩ rồi mới đưa đĩa đến, vụn vặt mà gấp từng chút.

Đặng Hải trước giờ chơi cũng chỉ chơi với đám tầm tầm, lại toàn bọn thô thiển y như cậu, cũng chưa từng nghĩ đến có ăn một bữa mà cũng thế kia. Nhìn thực tình...

Ghét bỏ quá đi mà!

Đặng Hải trút một hai ba bốn xâu thịt ba chỉ thơm lừng vào bát kia, trừng mắt:

- Ăn!

Gớm, cậu dắt gái đi ăn nó toàn quét theo cả một tiểu đội, có tháng vừa nhận mấy chục củ tiền tiếp tế, thoảng cái như gió bay, còn phải mượn cả tiền thằng Kiên mà ăn ké.

Người xấu miệng, cũng không hẳn là người xấu tâm.

Chẳng qua đối với việc phải nói ra những lời cứ ngọt ngào ngọt ngào, cậu nghĩ đó là việc của con gái. Với ghét lắm. Không thích. Có cái tổ bố gì thì cứ phun hết ra. Dọa dọa được thì càng lắm liệt.

Chứ sao mà cứ này đó nọ kia cậu không thích.

Không thích một tý nào luôn!

Thế nên cậu mới bị gái đá cho sưng mông.

Còn nhớ, lịch sử hai năm của gái đại học của cậu., cô đầu tiên giữa trưa nắng vỡ đầu nhờ cậu đến đón, cậu bảo cậu bận lắm. Cô gái hỏi cậu bận cái gì, cậu bảo cậu đang bận xem phim chuông. Thế mà chia tay.

Lần đầu ấy buồn lắm, tới nỗi mà cậu còn bẻ đôi cái đĩa phim chuông khốn kiếp kia ra để trút hận nữa.

Thế mà hôm nay Đặng Hải cậu chẳng còn rầu rĩ. Bị đá tới lần tư rồi cũng phải quen chứ. Hoặc giả như, hôm nay bên người cậu có thêm một tên nhóc nhỏ ngu ngơ đối với một góc Hà Thành cái gì đều không biết.

Nghĩ nghĩ sau này mỗi ngày đều có thể bắt nạt tên nhóc này, nỗi buồn ấy tự khắc vơi đi một nửa già.

=====

Sáng sớm hôm sau, đúng 5h.

Duy Anh dùng miếng băng cá nhân lớn một chút, dán cẩn thận lại ngón tay bị đứt hôm qua. Vết thương không dài nhưng sâu, nếu động mạnh sẽ chảy máu. Mà hiện giờ, cậu cần phải làm việc nhà.

Duy Anh nhắm tính, hai hôm nữa mới nhập học., rất đủ thời gian để cậu có thể dọn dẹp lại toàn bộ căn phòng cho sạch sẽ..

Thế nhưng nhìn cái nhà từ trên xuống dưới không có một chỗ nào gọn gàng...vậy thì,

Bắt đầu từ... quần áo đi!

Duy Anh rất nhẹ nhàng, chỉ sợ người bên phòng kia tỉnh, nhặt nhanh từng chiếc tất, chiếc quần lót, áo sơ mi, khăn tắm... vứt khắp lung tung cả mà đem gom lại, ngâm vào chậu đầy xà phòng. Chờ một lát “ cho bở” rồi mới giặt nha, vì xem chừng những vết bẩn đều kết lại từ lâu rồi.

Sau đó, là quét dọn, lau chùi.

Nguyên một đồng đĩa phim sex và tạp chí khiêu dâm cũng được cậu cất gọn ghẽ vào ngăn kéo.

Nói thật thì, cậu cũng không nên động vào đồ tể nhị như thế, nhưng mà mấy thể loại đó mà có thể vô tư để ngay kệ ti vi thì quả thực..

Duy Anh phì buồn cười. Không lẽ 2 năm sau cậu cũng thế sao?

Nói cho cùng thì cũng là con trai, nhưng cậu không nghĩ rằng mình lại có thể.. biến thái giống kẻ đó. Nói tới bây giờ, nhu cầu cái gì sinh lý cái gì của cậu cũng chỉ ở vài lần mộng xuân.

Lạch cạch tới vĩ mô hồi đã gần 9h, căn phòng cuối cùng cũng tạm gọi là ổn. Duy Anh bóc ra miếng băng keo đã nhòe máu, các đầu ngón tay đã nhột nhột cả rồi. Đau tới xuýt xoa.

Dầu sao thì vẫn còn chiều, còn ngày mai nữa, ga giường rồi những đồ nặng, có thể để mai làm đi.

Cậu đói. Cũng hơn 3 tiếng quần quật rồi, thế nên ngại ngần một chút thôi rồi vào bếp.

Đồ đạc mới cứng cựa, rất nhiều hũ gia vị còn chưa bóc tem.

Duy Anh mở tủ lạnh tính nấu chút bữa sáng.

Thế nhưng... có ai nấu bữa sáng được bằng bò húc, trà xanh, bia đủ thể loại.. hoặc là trà bí đao?

Khê nhãn mi,

Cậu cũng không nghĩ cả một cái tủ lạnh to như vậy, rút cuộc một cọng hành lá cũng không có!

Bên phòng kia vẫn chưa có vẻ gì là tỉnh. Dầu rằng cửa phòng nửa hở nửa đóng, nhưng Duy Anh biết rõ ràng việc “mò” vào phòng người khác là quá bất lịch sự, thế nên nghĩ nghĩ, cũng không nên phiền làm gì. Liền cầm ít tiền mà tự đi xuống khỏi chung cư.

Dò hỏi một chút, thì ra bên cạnh đó còn có một cái chợ nhỏ thường dành cho sinh viên tới mua, rất đông đúc.

Duy Anh vui vẻ lắm, giá cả vì dành cho sinh viên nên cũng không tính là quá đắt, ước chừng với ít tiền này, cậu trước mắt có thể mua đủ thức ăn cho vài ba ngày.

Còn sau này..

Dù cậu có nghe bác Đàn nói sẽ hàng tháng đưa tiền sinh hoạt.. thế nhưng cậu vừa mới tới, nếu chưa phải là bản cùng lắm, cậu nhất định tự khoan định mình tiết kiệm chi tiêu lại. Ở nhờ, lại là nhờ một căn chung cư đắt tiền như thế, cậu nghe loáng thoáng mấy chị dưới chợ nói chuyện với nhau, tiền thuê không một tháng một căn cũng 15 triệu... Và vì là mới đầu năm học mới, nên sốt lại càng sốt, chỗ còn không có mà thuê nữa kìa!

Duy Anh lè lưỡi.

Tính ra ở hai người một tháng cũng 7-8 triệu rồi..

Nghĩ đã không dám nghĩ tới. Số tiền ấy đủ để cho cậu sinh hoạt bao nhiêu tháng cơ chứ?.

Tay xách ít đồ lặng lẽ vào bếp, bắt đầu lịch kịch nấu nướng.

Khi đi ngang qua cửa phòng kia, còn nhìn thoáng một cái..

Chẳng có động tĩnh gì.

Vẫn.. chưa dậy?

3. Chương 3: Có Chút Thương Cảm

Cuối tuần cơ mà, nướng được thì Đặng Hải cứ nướng tới khét lẹt thì thôi.

Mới có 10h chứ cái gì, đêm qua cậu cày Gunny, đi phở bản kéo team đến 2h sáng. Nói chứ nếu không phải mùi thơm dậy sóng từ trong bếp như có sức mạnh vũ khí ép full 12, lực chiến siêu cấp khủng thì có mà..

Việc đầu tiên khi bước chân ra khỏi phòng ngủ, chính là bị giật mình một cái tới bình!

- Ủa? nhầm nhà hả?

Nghĩ thì tối qua có đi đâu lêu lổng đâu ta?

Cả căn phòng khách sáng choang choang, quần áo tất thui nhét kê khắp nơi giờ cũng không có một cái nào hết.

Bước vài bước dài vào tới bếp, vò mái tóc tổ quạ trên đầu, Đặng Hải hết hồn:

Bánh trứng bột nếp thơm ngon cuộn trên đĩa, bên cạnh còn có một đĩa cơm rang thập cẩm, rau mùi thơm vương hai ba lát phía trên.

Phút chốc này, Đặng Hải quên luôn cả thân hình mảnh dẻ đang gọt gọt rửa rửa kia, lao vào bàn:

- Đói quá!

Duy Anh nhìn một thân màu lúa mạch rắn chắc, miệng nhồm nhoàm nhai vãi cả cơm ra ngoài, trong lòng tự dưng cũng vui vẻ mà cười theo. Ít nhất thì, người này cũng thích cơm cậu làm. Như thế sau này việc ăn uống có vẻ sẽ ổn thôi.

- Nhìn cái gì?

- Cẩm có nhìn!

- Chẹp, đẹp trai quá đúng là một cái tội mà.

Duy Anh không dám nhìn nữa, còn không dám nói ra là, nhìn như thế nào người kia.. cũng có chút ngốc.

- ————

Đặng Hải ăn no tới ợ một cái rõ to

Chờ chờ.

Cơm rang giòn rụm thơm ngào ngạt, lại còn có bánh trứng mềm xốp nữa chứ!

Uống thêm cốc nước cam mát thì.. á dà! Đời như lên bốn tầng mây!

Cả một chảo cơm không nhỏ nha, mà vét hết không còn hột nào.

Ai bảo chứ? Đặng Hải cậu cao 1m87, nặng cũng cả tám chục cân. Ăn thế thì là quá đúng rồi.

Vậy nhưng ánh mắt ái ngại kia của Duy Anh là thế nào?

- Sao vậy? to con đẹp trai như tôi thì phải ăn nhiều chứ?.

Duy Anh vội nhặt chén đĩa vào bồn rửa, nhỏ giọng:

- À.. không..

Đặng Hải còn chưa kịp đứng lên đã nghe một tiếng ục ục rõ to.

Duy Anh ngại ngần vuốt vuốt bột xà phòng trên bát, cố gắng để che đi âm thanh xấu hổ kia.

Đặng Hải một lúc mới ngẩng người:

- Chưa ăn sao?

- Dạ.. em.. không sao.. vẫn còn cơm trong nồi, một lát em ăn là được.

- !!!!

- Vậy là... tôi ăn hết 2 phần luôn á hả?

-

Đặng Hải ngượng muốn chết, ngần này tuổi rồi mà đi ăn tranh của đứa nhỏ gầy gò còn kém cậu mấy tuổi kia.

Đặng Hải vừa thẹn vừa giận, liền đứng dậy quát ầm ầm:

- Cậu chưa ăn thì phải nói là chưa ăn chứ!
- Mọc mồm ra cho vui hả?

Mở nồi cơm. Hiển nhiên chỉ còn chút cháy bầm dính đáy nồi:

- Cậu định ăn tý cái này sao?
- Em.. chỉ tại..

Duy Anh úp chiếc bát cuối cùng lên kệ, lau lau đôi tay đã nhột nhột.. chỉ tại, anh ăn như vậy.. em cũng không biết mở lời thế nào.

Duy Anh không nói, chỉ tận lực cúi đầu xoa xoa tay.

Đặng Hải thấy cái cử chỉ đấy, lại chợt nhớ đến căn phòng đã thơm thoáng, liền chột dạ, hỏi:

- Cậu dậy lúc mấy giờ?
- Dạ.. 5 giờ.
- Là cậu dọn sao?

Duy Anh ngẩng mặt lên, cố gắng giải thích:

- Em biết chưa được sạch lắm, nhưng còn chiều với mai nữa, em sẽ cố gắng dọn, anh đừng giận.. em.. em..

Đặng Hải phùng mũi, chỉ vào đôi tay Duy Anh:

- Đưa tay ra đây!
- Dạ?

Không để Duy Anh nói thêm, Đặng Hải giật lấy đôi tay, quả nhiên. Mười đầu ngón tay ngâm trong xà bông suốt mấy tiếng đều nhột nhột mất sắc, chỗ bị đứt sâu đã hở và nhìn như chuẩn bị loét ra.

Tim cậu chán ghét mà đập bịch một cái thật mạnh, buông mạnh đôi tay kia xuống, chỉ lên chiếc ghế:

- Ngồi yên chỗ này, cấm nhúc nhích.
- Sao ạ?
- Điếc sao?
- Dạ... không điếc...

Duy Anh còn không hiểu, rút cuộc mình làm sai ở đâu?. Cơm hôm nay cậu chiên có điểm giòn thơm, còn bánh trứng cũng đã đảo rất đều tay.

Hay vì.. nhà vẫn còn chưa thực sự sạch sẽ..

Biết Đặng Hải sẽ giận như thế thì cậu sẽ cố gắng dậy sớm hơn một chút, chỉ tại hôm qua mới đến, thực mệt.

Còn đang suy nghĩ lung tung, chẳng mấy mà đã lại nghe tiếng chạy bịch bịch tiến vào phòng.

- Đây!

Đặng Hải đặt chiếc hộp xộp trước mặt Duy Anh:

- Đây phở bò, tôi hay ăn ở đây, ăn mau lên, cũng gần trưa rồi.
- Sao cơ ạ?
- Sao là sao? Chú mà ngắt ra đây anh mày lại bị bố chửi cho sml ấy. Bảo ăn thì mau ăn! Lắm mồm giống y vệt.

Duy Anh cũng không nghĩ được nhiều nữa, cậu đói, vậy nên cũng không chần chừ, liền ăn.

Đặng Hải ngồi bên cạnh, bấu môi.

Xem cái tướng ăn không chấp nhận được. Cứ thanh thanh mảnh mảnh thế mẹ nào ấy.

Kìa cổ tay, nhỏ như tay con gái, ngón tay vừa dài vừa thon.

Cái cằm đã nhỏ lại còn chả có râu.

18, 19 tuổi rồi chứ ít gì.

Hừ, lúc cậu mới vào năm nhất ấy à, chỗ nào cần mọc thì đã mọc um xùm, râu ria cũng đã gọi là có tướng có tá. Ai như cái tên này, chẳng ra làm sao.

Tò mò không dấu được, lại cái bản chất dâm dê thắm đầy người, Đặng Hải ghé mặt tới, hỏi:

- Này, ngủ với gái bao giờ chưa?

- Khụ..Khụ..

- Khụ...

Thay vì nhận được một câu trả lời cho thỏa đáng, thì Duy Anh gần như bị hóc cọng phở mà ho tới chảy cả nước mắt.

Không có tiền đồ!

Đặng Hải xé miệng xì một tiếng, quay đi. Thế nhưng nghĩ thế nào lại ngoác đầu lại:

- Eey, lát tôi đưa tiền tháng này cho, còn từ tháng sau tôi sẽ dẫn bên kia chuyển thẳng tiền vào tài khoản của cậu. Nói sao thì nói tiền bạc phân minh ái tình sông phẳng mới sống được. Tiền thẳng nào thẳng đấy tiêu.

Duy Anh với tay lấy ly nước trên bàn, cố uống cho xuôi, gượng gạo trả lời.

- Khụ.. Vâng..

Bị hỏi một câu như thế, với người như cậu mà nói, quả thực chẳng khác gì vừa xem một cảnh kinh dị.

Đặng Hải còn có hẹn buổi trưa chiến game tổ đội, thế nên chẳng quan tâm nữa, mặc đại khái một bộ đồ rồi ào ra cửa. Lại nghĩ nghĩ tới đôi bàn tay nhợt nhạt, vết cắt sâu mất sắc đó, liền bấu vào người lại thò đầu vào:

- Này!

- Dạ?

- Cắm đũa vào đồ linh tinh.. Để đó tôi về tôi chỉ đạo dọn đâu mới được dọn. Còn mà – Giờ nắm đấm – đũa linh tinh nữa –

- Vâng..

Duy Anh vội vàng khẳng định.

- Em không đụng nữa. Anh bảo sao em mới dám dọn vậy.

- Thế thì tốt!.

- Dạ.

- À, biết làm sườn xào chua ngọt không?

- Dạ biết.

- Tối đúng 6h tôi về, còn chưa có cơm – lại giờ nắm đấm xoay xoay.

- Vâng vâng!. Em sẽ làm.

- Tiền trên bàn ấy, đưa trước 5 củ, thiếu tính tiếp.

- Dạ..

- ———

Duy Anh dọn dẹp qua chén bát, tiến tới chiếc bàn khách, dưới chiếc ly quả thật có kẹp những đồng polyme 500 ngàn mới cứng.

5 triệu.

Trong đời cậu, lần được cầm nhiều tiền nhất, của vài luống rau được mùa nhất, xanh thắm nhất, cũng chưa có cầm qua con số lớn như vậy.

Đôi tay gầy guộc vuốt nhẹ từng đồng trên quý.

Bác Đàn đã đối xử với mình quá tốt, anh Ninh còn ra tận bến xe đón mình. Đặng Hải, người đó cũng không xấu, tuy rằng nói chuyện dọa sợ tới cậu, vậy nhưng.. mình không cảm nhận được có ác ý gì nhiều..

Vậy nên,

Bà nội, bố.. mọi người hãy yên tâm. Con sẽ cố gắng, con sẽ trân trọng cơ hội này, học thật tốt, cố gắng thật nhiều.

Duy Anh soạn lại chút ít sách vở lên kệ. Dành ra một quyển khá dày, nắn nót viết lên đó từng chữ.

Sổ chi tiêu.

Từ nay, tất cả những khoản chi tiêu dù nhỏ bé nào, cậu cũng sẽ ghi chép rõ ràng và chi tiết, cuối tháng sẽ gửi lại cho Đặng Hải kiểm tra.

Duy Anh mím mím môi. Dẫu là ăn nhờ ở đậu, cậu cũng không phải là trang giấy ố vàng nhiễm bẩn. Cậu sẽ sống tốt, không vì những đồng tiền kia mà tơ hào, nếu có thể sớm tìm được một công việc làm thêm tốt, cậu chắc chắn cũng sẽ liều mạng mà làm.

Duy Anh chìm dần vào trong giấc ngủ miên man của buổi trưa đầu thu dịu nhẹ.

Ngón tay gầy guộc nhẹ nhàng ôm trong lòng tấm ảnh chụp chung duy nhất của gia đình cậu, ở đó, có cả mẹ cậu.

Mẹ, ở một nơi nào đó, nếu mẹ biết được rằng con trai của mẹ đã thi đỗ đại học, còn có thể bước chân vào giảng đường.

Mẹ, có vui không?

Con không biết mẹ đang ở đâu, cũng không biết, mẹ liệu có còn nhớ tới người con trai này hay không.. nhưng.. bố không trách mẹ..

Con, cũng không trách mẹ đâu.

Ước gì nhỉ.

Có một ngày kia, mẹ quay trở về bên con. Hát cho con nghe một làn quan họ, ru con say sưa ngủ.

Đã hơn mười năm rồi.

Con, rất nhớ mẹ.

=====

Quán Game.

Gần 5h chiều,

Thằng Kiên huých tay sang phía Đặng Hải:

- Ôi ditme! Lại thua! Hôm nay mày dẫm phải cứt chó sao đó Hải?

Thằng bạn khác – tên Sang cũng chán nản vứt phạch cả tai nghe xuống, nhào tới giả bộ bóp cổ Đặng Hải.

- Dume thằng Hải Dở này! Ông bóp cổ mày chết!

Nguyễn Kiên gỡ tay nó ra:

- Thôi, Sang, mày tha cho nó đi, nó mới bị con bò mang số báo danh 04 đá hôm qua. Chắc nay tâm trạng chưa như shit mèo mới thế!

Thằng Sang vẫn không thôi kèo nheo, vuốt vuốt trán.

- Chán quá! Vãi thật chứ. Chiến 3-3 này mà thua mẹ nó liên tiếp luôn. Lại đi đời mấy củ.

Đặng Hải không nói thêm gì, tóm lấy cái túi ba lô đeo chéo, cà phơ cà phát mà đứng phắt dậy:

- Bỏ về đây. Kệ mẹ chúng mày.

Hai thằng kia nhìn nhau, lại tưởng lần này thằng bạn mình bị tổn thương sâu sắc lắm. Liên gật gù tỏ ý thương cảm:

- Này, thất tình mà về nhà là dễ tự tử lắm đấy. Đi, hôm nay tao khao, đi quán Ba râu nhậu đi.

Đặng Hải chẳng thèm ngó lại, cứ thế ngồi lên xe, phi vèo đi. Cứ như là nghe được tiếng gọi của món sườn xào chua ngọt vậy đó.

Thực ra thì, cả buổi chiều hôm nay chơi game, không được tập trung lắm, thế nên thua sml là điều đương nhiên không phải bàn.

Thế nhưng nói về cô em số 4 kia, thì có lẽ là không phải.

Cứ nghĩ nghĩ một chút, lại cứ thấy trong lòng hơi khó chịu một chút.

Nếu mà là người khác, sẵn sàng bộp lại cậu như hai cái thằng bạn trời đánh kia, thì có lẽ chẳng có gì để bận tâm. Vậy nhưng tên nhóc kia lại cứ như cái bánh mềm, cắn không vỡ, dẫm cũng không vỡ. Măng măng còn thấy ngại miệng.

Hoàn cảnh của Duy Anh, cậu đã nghe bố kể đi kể lại không biết bao nhiêu lần, hi vọng cậu vì thế mà cảm động được tí, sẽ đối xử tốt với cậu bé. Thế nhưng lúc đấy cậu nửa câu cũng chẳng thêm để vào lỗ tai. Ngồi bấm game tành tạch.

Giờ đang chơi game cấp độ cao lại tự dừng ong ong bên tai:

“ Mẹ bỏ đi từ sớm, bố thì cụt chân, bà nội già yếu, thậm chí còn không có tiền để đi học, căn nhà xiêu vẹo, vôi vữa trát lộn xộn, cả nhà quanh năm sống nhờ cái vườn rau., rất là cực khổ. Lần đầu gặp đã thấy nó là đứa nhút nhát, dễ ngại ngùng, lại gầy yếu. Mày to như con trâu thế ăn ít cái mồm lại nhường cho người ta một tý, còn mà bố mà thấy mày bắt nạt nó, liệu hồn”

Câu nào cũng có lý cả, trừ cái câu bảo mình to như con trâu. Mình mà to như con trâu? Tại vì bố cậu thấp hơn cậu nên ghen tỵ đó thôi chứ gì. Ai bảo sinh ra cậu đẹp trai quá làm gì?

4. Chương 4: Âm Mưu Nhỏ

Về đến nhà, mới 17h30

Tự dừng trong lòng hơi hơi nhột. Sao tự dừng hôm nay bước vào cửa phòng mà cứ rón rén rón rén thế này. Chẳng phong độ tý nào.

Ồ.. mà.. không thấy thơm?

Đèn trong nhà cũng chưa bật!

Tim cậu hôm nay hơi bị đau, lại bật nhảy cái tách một phát nữa.

Rút cuộc, thì cậu ta đi đâu kia chứ?

Thò đầu vào bếp, chả có ai.

Đăng Hải hơi sốt ruột rồi nha, liền mở cửa phòng kia.

Ái chà!

Tên này vậy mà ngủ queo râu luôn ta ơi!

Còn hại mình lo lắng thừa.

Người ngủ gọn gàng một phía giường, không nháo, không động, quả là đáng ngủ tiêu chuẩn khi nhắm chup hình “seo phì” đây mà.

Đôi cánh tay trắng trẻo buông hờ trước bụng, đôi cẳng chân thon dài lộ ra dưới chiếc quần đùi rộng khe xếp..

Đẹp nha, chân không có chút lông dư thừa.

Há há,

Đăng Hải gỡ điện thoại ra,

Tách.

Chụp một tấm lưu vào đây.

Thực ra thì tính tình cổ quái lại cứ dâm dâm thì làm như thế thôi, còn làm thế để làm gì thì có trời mới biết!

=====

Duy Anh bị tiếng loảng xoảng của chậu bếp đánh thức, vội vàng nhồm dậy.

Bên ngoài cửa sổ, trời đã tối đen, cành cây xào xạc đưa từng đợt gió khê lạnh luân tới.

Cậu lòng hơi loạn, nhủ thầm, chết rồi. Cậu như vậy mà ngủ quên mất!

Duy Anh vội vã chạy ra ngoài bếp, thấy một thân Đăng Hải mặc áo ba lỗ khoét sâu đang đảo đảo sườn trong chảo.

Duy Anh tần ngần đứng một lúc mới dám nói:

- Anh.. Anh Hải.. em xin lỗi, em ngủ quên mất.. để em làm.

Đăng Hải nhìn thấy Duy Anh đã tỉnh, một mặt thì như mở cờ trong bụng, đeo mẹ nó may quá. Một mặt ngoài thì lại chẳng tốt đẹp gì mà trùng mắt:

- Là lợn à? Cái gì mà ngủ tới gần 7 giờ tối?

- Dạ.. em., em không cố ý, em ướp sườn xong, chỉ định nằm một lát..

- Cho cậu 30 phút.

Thấy Đăng Hải cũng không có vẻ gì là giận lắm, Duy Anh vội vàng bước tới, tay đỡ cán chảo, chạm lướt qua mu bàn tay dày dặn ấy, bặm môi lại, cố gắng chữa cháy mấy cục sườn đang chuẩn bị đổi màu.

Món ngon dọn ra.

Lần đầu tiên trong đời Đăng Hải cậu ăn mà phải dòm dòm như thế. Bởi thực sự là tuyệt tác! Quá ngon!. Nếu không dòm dòm xem chừng tên nhóc kia đã thực sự gấp được vài ba miếng, chắc chắn cậu lại chén sạch sẽ cho mà xem.

Nếu đi ăn bên ngoài, thấy ngon thì gọi thêm vài đĩa.

Nếu ăn ở nhà bố mẹ, thì thôi khỏi cần nói, em út gì cũng ra rìa hết. Đã mà thích thì đưa đĩa lên liếm cũng ok.

Đăng Hải vì cái tính cách thô thiển này, thế nên bố cậu liền đánh giá là chẳng thể nào tiếp quản kinh doanh, so với anh cả cậu, đúng là đi so cân nặng giữa kiến với voi. Cậu cũng chẳng vì thế mà buồn.

Mấy cái việc kinh doanh trên thương trường đòi hỏi lắm thứ mệt não lắm. Cậu cứ cần có cơm ngon, chiều chiều đi đánh game túi bụi, tối đến mò dú người yêu.

Trời, thế mới là cuộc đời chứ.

Xem xem, anh hai cậu, lại còn cái thằng em năm nay học lớp 12 nữa chứ, giống y như nhau, suốt cả ngày mặt thâm sì sì, nghiên cứu cái này cái kia.

Thôi. Cho cậu xin, cậu mới có hơn 20 cái xuân xanh một tý thôi.

Bất giác nhìn sang thân người kia, cứ nhu nhu như thế, không hiểu, toan tính cái gì a?

Thời gian một đoạn trôi qua.

Cuộc sống không nề chẳng nếp của Đăng Hải rút cuộc cũng có tiến triển một tý, đó chính là nếu có thể thì sẽ về ăn cơm tối đều đều.

Cơm sáng cũng đều đều.

Vì hẳn nhiên Duy Anh lên kế hoạch chăm sóc cậu rất tốt đó nha, các món ăn xoay vòng không trùng lặp, nếu thức ăn chính có quá nhiều dầu mỡ, thì các món rau thanh đạm sẽ nhiều lên, đồ tráng miệng sẽ là trái cây tươi mát.

Còn nếu ăn đã thanh đạm lắm rồi, thì sẽ có thêm chút bánh ngọt hay rau câu phủ sữa mà nhâm nhi.

Đại khái thì, hai tháng cậu tăng 5 kg.

Vậy là đủ hiểu rồi chứ gì?. Nếu không phải do cậu là tiền vệ chủ đạo, vị trí phải chạy nhiều nhất trên sân, biến 5 kg đó thành bắp thịt, thì chắc hẳn má cậu bây giờ không kém gì cái bánh bao.

Duy Anh rất vừa lòng, người cậu thuộc dạng gầy thâm niên, Thanh Thu còn trêu cậu nếu muốn tăng cân chắc phải là ăn ốc vít (sắt) vào mới tăng được. Vậy mà giờ đây cậu cũng đã nhích lên được 2 ký, cũng tạm gọi là có chút da thịt.

Đối với việc học năm thứ nhất, chuyên ngành dạy của cậu là Văn Học, thì thực sự rất nhàn.

Thế nên cậu cũng tự chủ động khoanh vùng những việc mình làm cho tỉ mỉ, cẩn thận hơn. Đương nhiên trong đó có việc nấu những món ăn ngon lành, nhà cửa luôn gọn gàng ngăn nắp, thậm chí hôm nay cậu còn trích tiền đi mua nào bàn ủi, nào giá ủi đồ.

Đăng Hải thường mặc kệ, quần áo chẳng bao giờ để ý, nhả một cục vãi giở ra mặc bình thường.

Thời gian đầu, thậm chí Duy Anh còn thấy mặc cả cái áo cũ từ hôm kia, giơ lên hửi hửi thấy chẳng quá hôi thì đã khoác vào.

Và bởi vì cậu không dám vào phòng riêng của Đăng Hải, thế nên cũng không dám nhắc.

Nhưng.. như vậy nhờ sinh bệnh da liễu thì sao?

Mùa đông ẩm thấp lắm, thế nên là, cậu tranh thủ một bữa Đăng Hải ăn ngon tới phở râu cao húng, liền đề nghị:

- Anh Hải này.. từ giờ, có thể để cho em vào phòng anh.. gom đồ dơ không?

Và tốt hơn cậu nghĩ, dẫu rằng Đăng Hải lắm bầm chửi thâm cái gì đó, vậy nhưng hôm sau trước khi đi học, lại đá đá cánh cửa phòng mở bung ra, hất hất hàm ý chỉ cho Duy Anh biết là được phép vào,

Duy Anh chỉ nghĩ vậy thôi là đã muốn mím miệng cười. Ở chung mới hai tháng, Duy Anh đã như hiểu rất rõ rằng, Đặng Hải bề ngoài chính là thích nói bậy hung hăng, cực kỳ xấu miệng, vậy nhưng sẽ không làm hại ai, cũng chẳng khó dễ gì cho cậu, ngoại trừ một đôi khi đột nhập vào phòng tắm bất ngờ rồi nom cậu từ trên xuống dưới mà chê bai thì cũng không có gì đáng kể.

Đến chính Duy Anh cũng không nghĩ được rằng mọi chuyện lại suôn sẻ như vậy, cậu trước khi tới, đã chuẩn bị sẵn tinh thần rằng nếu đó là một người cực kỳ khó chịu, thì dẫu thế nào cậu vẫn sẽ nhẫn nhịn. Vậy nhưng qua đoạn thời gian này, một đôi khi Duy Anh còn dám đề nghị Đặng Hải chút việc, cậu quả thực quá đổi may mắn rồi. Nếu anh ấy không chê, thậm chí cậu còn có thể coi như đã kết được thêm một người bạn thứ hai trên đời.

Đối với mọi người mà nói, việc có bạn bè thật dễ dàng, nhưng.. như cậu..

Chưa nói tới gia cảnh, chỉ cần biết rằng vào học đã hai tháng mà ngoại trừ vài ba câu giới thiệu bản thân, cậu chỉ thích ngồi khép mình lại trên thư viện, say mê đọc hết tác phẩm này tới tác phẩm khác. Cậu thích đọc sách, thế nhưng nói thẳng ra thì tiền bạc cậu vốn không dư giả gì, thế nên ngày đầu tới thư viện, cậu thực sự như bước vào thiên đường.

Khệ nệ một tay vừa xách vừa kẹp nguyên bộ bàn ủi, giá ủi mới mua,

Một tay xách chú cá chép vẫn còn đang cựa,

Duy Anh rất vui vẻ. Hôm nay cậu may mắn mua được một chú cá chép sông đầy trứng. Nếu để om dưa thì chắc chắn vô cùng tốn cơm nha.

Nghĩ đến vẻ mặt rõ ràng là thèm muốn chết mà vẫn cố chê bai này kia của Đặng Hải, khóe miệng cậu cong cong lạ thường, cảm giác này so với cảm giác thâm niên suốt ngần ấy năm ngồi góc bếp cặm cụi nấu cơm, đều thực sự khác xa.

Vậy nhưng tiếp đón cậu lại là hai hàng lông mi nhăn tít của Đặng Hải:

- Dám chơi đùa anh mày hả?

-!

Đặng Hải về sớm hơn thường lệ, ngồi bắt chéo chân lên sofa, vừa nhìn thấy Duy Anh bước vào liền đã găm lên.

Duy Anh sợ tới thót tim, đứng dừng ở cửa không dám bước vào.

Đặng Hải càng cau tiết, đập đập tay xuống bàn:

- Mau lại đây!

Duy Anh mặt chuyển màu xám luôn, rón rén ngồi xuống, cá chép rồi hộp bàn ủi lững thững đặt xuống dưới chân.

Cậu bầm bầm đầu ngón tay, xem chừng mình đã phạm phải lỗi gì.

- Cái này là cái gì? Hải?

Tiếng quát lớn khiến cậu giật thót cả mình, nhìn tới.

Đây chẳng phải là bài luận chính trị của Đặng Hải giao cho mình kêu chép sao.

Có vấn đề gì chẳng?

Cậu thực sự đã chép rất tỉ mỉ rồi.

Đôi mắt oan uổng nhìn Đặng Hải, rồi đưa tay đến đón lấy xấp giấy trên bàn.

Đặng Hải nghiêng răng ken két:

- Sao? Còn gì để biện minh?

- Em.. em.. không hiểu.. lắm. Em chép rất cẩn thận!
- Đó mới chính là vấn đề!
- Em xin lỗi.. em sẽ chép lại. Anh đừng giận, em thực sự không cố ý.
- Còn nói? ai cho cậu chép chữ đẹp thế? Hả? Có biết hôm nay tôi bị “ bà cô” này bắt chép phạt 10 lần không? Là 10 lần!,mẹ nó chứ ngày kia phải nộp rồi!. Chắc khỏi cần đi đáí quá!
-!!!

Duy Anh vẫn còn đang ngờ ngợ. Đặng Hải đã lại gào lên:

- Rõ là cậu chơi tôi mà! Ái dà! Nhìn vậy mà ghê gớm phết nhỉ? Nếu không muốn làm việc nhà thì nói chứ?. Rõ biết chữ tôi nhìn như gà bới, cậu lại cố tình viết thật nắn nót. Tôi tin tưởng cậu như vậy còn không thêm giờ ra xem, thế mà ăn ngay một phát đạn.
-Em...
- Lăn dê!

Đặng Hải tức nổ mũi, giật lại đồng giấy trên tay Duy Anh, đá chân gió một cái lên sofa, hục hặc đi vào phòng.

Cậu ghét nhất là phải ngồi viết một đồng chữ, tẩn mẩn không chịu được, khi đi học cứ là cầm cái bút đánh dấu, cô dạy tới đâu quẹt vàng quẹt xanh vào là xong. Xét về căn bản thì chữ của cậu thuộc dạng miễn cưỡng nhìn thì có thể đọc được. Thế nên khi cô giáo mở bài chính trị của cậu ra thì lập tức biết nội tình gian dối.

Đáng lý thì một giảng viên không cần chú ý lắm tới nét chữ của sinh viên. Thế nhưng Duy Anh là một ngoại lệ, hoặc giả như cái chuyên ngành văn học của cậu cần tới, nét chữ thực sự đẹp như ly như lau, viết trên nền A4 không kẻ, mà lại có thể thẳng tắp như dùi. Từng chữ đầu câu, dấu chấm dấu phẩy đều nhẹ nhàng bay bổng mà thanh mảnh.

Người ta nói, nét chữ như nét người.

Và hiển nhiên đập vào mắt cô giáo là một cái thẳng cao gần mét 9 kia, bàn tay thô như móng bò thì không thể nào!

Thế nên lấy đó làm gương, chép phạt cảnh cáo 10 lần.

Nếu không thì đừng hòng qua môn.

- ———

Đặng Hải đóng sầm cái cửa.

Vậy nhưng nói trắng ra thì cảm giác trong lồng ngực lúc này, không phải là tức giận.

Nhìn nét chữ dẫu chỉ viết bằng bút bi thông thường kia, lại đẹp như vậy. Cứ như ngửi được mùi hoa thơm lan tỏa từ đầu ngòi bút ra, khiến người nhìn vào đặc biệt dễ chịu.

Đặng Hải vô thức mà buồn cười.

Cái tên nhóc ấy, chắc chắn đã bị dọa sợ.

Và, thực ra thì, Đặng Hải cậu đương nhiên là có mục đích cả. Nhe hàm răng trắng ra hớn hở,

Duy Anh,

Nghĩ thôi mà còn không dám nghĩ nữa.

Âm mưu thành công được một nửa.

- ———

Đặng Hải chưa từng gặp qua người con trai nào như thế,

Nhu thuận và ôn hòa

Chơi game, nói bậy với mấy thằng bạn thân,

Thủ dâm, xem sex, ngắm gái đủ thể loại, bàn tán bình phẩm từ lỗ rún cô này tới sợi lông mày cô khác.

Trốn học, đá bóng, đôi khi là đánh nhau một hai trận,

Cuộc sống mấy tháng này cứ như thế mà trôi qua, tưởng như chẳng có gì khác, vậy nhưng lại đặt thêm một nốt trầm, bình yên đến lạ.

Như cái cách mà Duy Anh đầy trông mong khi cậu bắt đầu nếm thử một món mới,

Hay như không thể tin nổi mà rất thần nhiên bước vào nhà tắm nhìn từ trên xuống dưới cả người cậu không sót chỗ nào, thấy Duy Anh trần trối giấu đi bụi cở nhỏ liền bĩu môi:

Chả có tý cơ bắp nào.

Chả ra cái gì.

Chim gì mà hồng thế? Chắc chắn là đến tự vuốt cũng chưa từng chứ gì?

Thực ra thì, Đặng Hải cậu cũng dâm dâm. Nhưng biến thái đến độ như thế không phải hành động trước giờ của cậu, chỉ là không hiểu sao, có một lần vô tình xông vào phòng Duy Anh, tên nhóc ấy lại đang thay đồ, cả cơ thể trần trụi trắng nõn như phủ ra mùi thơm sữa vậy, từ ấy cậu lâu lâu lại muốn so sánh.

Rõ ràng là không bằng mình, cả người không gom nổi lấy một múi. Vậy mà vì cái gì mà lại hấp dẫn như thế?

Không có lẽ giờ con gái thích thể loại thư sinh yếu ớt vậy sao?

Nói cho tới tận cùng thì thích thì cứ làm.

Duy Anh dẫu sao cũng không dám phản đối, bởi vì ” đây là nhà của anh.. nếu.. nếu anh thích phòng tắm bên này.. thì cứ tắm ạ”

Đôi mắt ngượng ngùng, mái tóc hơi xòa ra vì nước ướt, cánh tay trắng nõn với lấy chiếc khăn tắm không đủ dài, che đi che lại hai cánh hông mẹn,

Giờ phút ấy, đúng là Đặng Hải cũng không thể hiểu được, vì sao cậu em nhỏ của mình có xúc động muốn chào cờ.

Vậy, nếu giả sử như mà, tên nhóc mềm đó mặc đồ của con gái thì thế nào nhỉ?

Đặng Hải bật tay cái tách. Ngon!, có cách!

Duy Anh, thực muốn trêu cái bánh nhỏ một chút, sẵn tiện việc hôm nay chính là cơ hội.

5. Chương 5: Giả Trang

Duy Anh từ trong phòng bước ra,

Về mặt thực sự bối rối tới mức đỏ ửng lên một mảng, vậy nhưng đổi lại bước chân ngượng ngùng của cậu, chỉ có vẻ mặt thần thờ như nói không thành lời của Đặng Hải.

Duy Anh hơi cúi đầu, tay vô tình vuốt lên bộ tóc giả lại càng khiến cậu mặt đỏ đến muốn nhỏ máu. Gần như muốn tìm một cái lỗ dưới nền nhà mà chui xuống.

Đặng Hải vẫn nguyên một tư thế, như vừa bị vạn tiễn xuyên tim mà bất động không thể nhúc nhích,

Mới chỉ là đội mái tóc giả, mặc cái váy len, phớt chút son môi...

Còn xinh đẹp hơn cả mấy hot girl nổi tiếng!

Giãn dị cuốn mình trong bộ váy len ôm dài phủ tới đầu gối, lộ ra đường eo mảnh dẻ, chiếc hông cao vênh mầu mực, đôi chân thon dài bị che phủ trắng bóc như sữa..

Thực sự nếu Duy Anh là con gái, hôm nay Đặng Hải cậu có vào tù cũng phải nhảy tới vượt mông hai ba cái cho thỏa ước mơ mới thôi!

Duy Anh ngồi lại salon, một thoáng vẫn chưa thấy Đặng Hải nói tiếng nào, liền bắt đầu di chân nọ lên chân kia, vô cùng bồn chồn lo lắng mà nhỏ giọng gọi:

- Anh... Hải..

- Em...

- Em thấy.. kỳ quá.

Đặng Hải bị mấy tiếng muỗi kêu này làm giật mình, suýt thiếu chút thì nhểu máu mũi rồi, liền giả bộ ngó lơ:

- Ồ, tạm đấy! Cũng tạm tạm.

-!

Duy Anh không biết nói sao bây giờ...

Cũng là vì cậu không để ý, làm sai thì phải chịu phạt, thế nên không dám một tiếng nào phản đối.

- ———

Cái này, phải nhắc lại cái việc chép bài đó,

Quả thực khi Đặng Hải nhờ, cậu cũng không quá chú ý tới chuyện chữ xấu chữ đẹp. Chỉ tận lực viết cho kịp thời hạn, không nghĩ rằng chữ của Đặng Hải như thế mà... thực sự.. khó đánh vần,. So với chữ của cậu thì chẳng có một chút nào giống thật.

Đặng Hải sau khi đóng sầm cửa, cứ thế ngồi viết, liên tiếp ba ngày một câu cũng không nói với cậu. Duy Anh cố gắng ngồi ở bàn cơm chờ, cũng không thấy ra ăn.

Hôm nay, Duy Anh phải canh từ sớm, vừa thấy người len ra khỏi cửa liền vội vã bước tới, bám lấy một góc áo:

- Anh Hải, em xin lỗi,

- Bỏ ra.

- Em không cố ý.. anh.. anh ăn sáng đã. Em có làm bánh trứng mềm..

- Bỏ tay!

- ... Em..

- Không bỏ tay ra làm sao vào ăn được?

- .. Vậy... anh chịu tha lỗi cho em rồi sao?

Trái tim nhỏ bé non nớt đập mạnh tới nỗi suýt muốn rớt ra ngoài.

Cậu vốn là thế rồi, từ nhỏ đã sợ bị mọi người xa lánh, từ nhỏ đã yếu đuối đến như thế. Cứ nghĩ tới mấy ngày rồi Đặng Hải cả một câu chào một cái nhìn cũng không có. Cậu thực sự lo tới mất ngủ. Nói thế nào, mới ở đây có một thời gian, còn chưa hết nửa cái học kỳ đã có xích mích, nếu để cho bố cậu biết, chắc hẳn là lo lắng không thôi. Cậu vẫn còn chưa có quên, cũng không dám quên lời dặn dò ấy. So với Đặng Hải mà nói, cậu tốt hơn hết là cứ phải cúi đầu thấp hơn nữa, ngoan ngoãn nhiều hơn nữa.

Đặng Hải ngồi trên bàn ăn, lại không cầm đũa mà khoanh tay trước ngực, nheo nheo mắt:

- Biết sai chưa?

- Em xin lỗi, tất cả đều là lỗi tại em, không nên viết chữ như thế, quả thực em cũng không ngờ chữ anh.. chữ anh...

Duy Anh vội vàng cuốn lược lại, suýt chút lại sai nữa rồi.

Đăng Hải hôm nay có vẻ vị tha lắm, không đòi co nữa:

- Muốn chuộc tội?

- Dạ.. Em hứa sau này sẽ hỏi ý kiến anh trước, xem chữ của anh trước.

- Không phải cái đó!

- Dạ?

- Nếu cậu đồng ý giúp tôi một việc, cái hôm trước coi như xí xóa.

- Vâng!. Anh muốn ăn món gì? Hay muốn em.. đâm lưng cho anh?

Duy Anh trong một phút ấy, chỉ có nghĩ ra được hai cái này. Vì cậu thường xuyên đâm lưng cho bố rồi cho bà những ngày trở trời, nên nghĩ về thứ hai nếu Đăng Hải yêu cầu cậu cũng lập tức xắn tay lên mà làm.

Vậy nhưng, Đăng Hải lại vô cùng gian manh mà nhảy vào phòng, lôi ra một mớ đồ giả trang làm con gái rồi bắt cậu mặc.

Duy Anh thực sự không muốn, nhưng.. Đăng Hải lại trừng mắt lên với cậu một cái, khiến cậu chỉ có thể cúi đầu đón lấy.

Và kết quả là thế này đây.

Đăng Hải giả bộ mỗi cổ mà xoay một vòng, ngửa ngửa cổ ra phía sau. Trong lòng thầm chửi ngàn vạn lần đờng có nhỏ máu mũi hay nước dãi ra bây giờ.

Hơi hơi ổn định tâm tình một chút rồi mới có thể đóng tiếp được cái vế bề ngoài đạo mạo:

- Cứ mặc thế, lát đi ra ngoài với anh.

- Sao.. sao ạ?

- Tai để trang trí à?. Cứ mặc thế đi.

- Nhưng mà.. em..

- Ai có lỗi?

- ...Vâng...

Duy Anh khó xử muốn chết, mặc cái này thì thôi đi, nhưng mặc ra ngoài.. cậu cũng không phải muốn bị mọi người chửi là bị điên chứ?

Vậy mà Đăng Hải đã vác điện thoại lên lớn giọng cười hề hề:

- Kiên, Sang, chúng mày hẹn gặp nhóm thằng Phong cho tao đi,

- Làm gì á? Thằng mồm thối đó dám nói tao là loại không có nổi một móng gái bảm!. Hôm nay anh mày đại khai sát giới, dẫn hot gơ đến vả mặt nó!

- Ở đâu ra?. Ở đâu kẻ mẹ tao, mày cứ hẹn nó đi.

- Ủ thế nhé, ừ ừ.

Đăng Hải cúp máy xong, nhướn nhướn mi nhìn Duy Anh đang nhăn mặt khó hiểu:

- Nghe cho rõ đây: hôm nay khi đi với anh, nhớ cho kỹ em là con gái, tên là Duy Anh thì cũng được rồi khỏi đổi, còn nữa, nếu muốn đi đái thì phải vào nhà vệ sinh nữ, ngồi trong bệ xí mà đái, cấm đái đứng!

Mặt Duy Anh thực sự đã nhăn tới khó co:

- Nhưng mà.. anh Hải.. anh có nhầm không? Em.. em là con trai.

- Xì, ai chả biết chú là con trai. Nhưng mà ... nhìn cũng tạm tạm.

-!!!!

Nói rồi lại bổ sung:

- Cái này là anh nể mặt chú ở chung nấu cơm cho anh, anh tạm thời chịu thiệt coi chú như người yêu một hôm, chứ tiêu chuẩn của anh mà y cao lắm, chú mà đừng có hòng tơ tưởng!

- Em... em... cũng..

Duy Anh thật sự oan khuất quá mà, cậu cũng đâu có tơ tưởng có một cô bạn gái cơ bụng 6 múi, nặng hơn tám chục ký kia chứ...

Nhưng, cậu hiển nhiên cũng không có gốc lại đã nhận lời rồi, cũng không muốn tái diễn cái cảnh mấy ngày trời không chạm mặt nhau kia. Thế nên cũng đành mà cắn răng.. khoác tay Đặng Hải rời khỏi phòng.

Cũng thực sự may, bàn chân của cậu nhỏ nhắn, đi một đôi giày bệt đáng búp bê lại cũng không phải là chuyện gì to tát lắm.

Thở phào một hơi, thật may không phải đi dép cao gót.

Đặng Hải bĩu môi, nếu không phải vì sợ tên gốc này đi giày cao gót vào thì cao quá rồi, thì hiển nhiên quát cho đôi 5-7 phân cho cái mông vênh lên một xíu thì quả vẫn là ngon cơm hơn. Xem xem, hai bờ mông căng đầy bọc trong lớp váy len kia, quả thực con mẹ nó.. thềm nhỏ dãi.

=====

Ven trưa, đông lạnh nhen lên chút nắng sưởi, không khí nhen chút ẩm áp.

Đặng Hải hơi khuyển tay ra, Duy Anh gượng gạo lồng cánh tay mình lên đó, theo chân bước vào một quán café khá lớn.

Thằng Sang, Thằng Kiên. Còn cả 2 tên nhìn rất chi là chuẩn đẹp trai trí thức nữa, Duy Anh đảo mắt qua đã nhận ra người tên Phong.

Bởi vì trên đường đến, Đặng Hải đã nói tình hình cho Duy Anh biết, còn cho xem ảnh qua. Vì mấy cô người yêu cũ của Đặng Hải khả năng là bị mù (???!!!!) nên lại dám đá cậu. Do đó cái tên Phong chết tiệt kia thừa dịp gần cho cậu cái mác Hải Dở, đi bêu nhọ sỉ nhục cậu quá. Còn thách cậu đến năm thứ 3 mà không có người yêu thì nên cạo đầu đi tu cho rồi.

Thế nên hôm nay nhất định Duy Anh phải diễn cho tốt, nếu mà á, để sơ xuất. Đặng Hải chắc chắn không tha cho cậu!

- ———

Duy Anh ngượng ngừng ngồi bên cạnh Đặng Hải,

Đặng Hải vừa tới đã héch mặt lên tận trời, kéo Duy Anh sát rạt vào lòng:

- Em yêu, đây là nhóm bạn anh.

Hiển nhiên là đéo đứa nào tin sắt cả,

Kể cả thằng Kiên hay thằng Sang.

Bởi lẽ cô bé này cũng xinh quá rồi, lại chân dài thẳng tắp, nhìn sao cũng mét 75 trở lên. Lố không còn lời nào để tả.

Trong khi hai thằng bạn bấm bụng cười, tổ cha thằng bạn ngu dần dờ đến thế là cùng, đi thuê đâu ra cô người mẫu này, chọn thì chọn đứa vừa vừa thôi không phải dễ tin hơn sao?

Tên Phong kia lại nhìn Duy Anh từ đầu đến chân, ngọt ngào chào hỏi:

- Chào em. Em tên gì?

- Dạ..

Duy Anh thực sự bị ánh nhìn đó làm cho bao nhiêu mồ hôi cũng muốn đổ.

Dưới bàn, chút run rẩy nơi lòng bàn tay cậu lập tức được một bàn tay khác, ấm áp bao trọn lấy, khẽ siết.

Duy Anh hơi thở hắt ra một hơi, bẽn lẽn cúi đầu:

- Dạ.. em tên Duy Anh.

-Ồ tên đẹp nha!

Thằng Kiên buồn cười quá rồi, vội vàng thả mấy hạt hướng dương vào mồm để nhịn lại. Tính thằng bạn mình quá hiếu thắng, chỉ bởi vì cùng tên Phong đó tranh giành nhau cái chức bang chủ trong game tới mẻ đầu, liền thách thức nếu Đặng Hải sớm của được một cô em thì nó sẽ ok rút lui.

Thế mà không ngờ thằng bạn đâu đấy lại mọc ra cái chiêu cũ rích này. Thằng Kiên liếc sang thằng Sang, hai đứa nháy mắt nhau xem trong vòng mấy nốt nhạc thằng Phong nham hiểm kia có thể bóc hành được thằng bạn Dở của mình.

Y như rằng, cô bé phục vụ vừa bước khỏi, tên Phong đó đã bắt đầu dồn giọng hỏi:

- Em năm nay bao nhiêu tuổi?

- Dạ, mười chín.

- Em là người mẫu à?

- Dạ.. không, em học bên sư phạm, chuyên ngành Văn Học.

- Ủm, anh còn tưởng em là người mẫu.

Xinh quá xinh, nụ cười e then kia, đôi gò má trắng trẻo khẽ ửng hồng dưới cái hanh khô của mùa đông khiến cho không khí hơi có chút nóng rồi nha. Hai thằng Kiên với Sang dẫm lên chân nhau, nhìn sang lên lên cười tình với Duy Anh.

Một khắc này sao Đặng Hải lại thấy khó chịu như thế chứ, liền tròng giọng:

- Cút sang chỗ khác nhìn.

Sau đó còn lườm cháy mặt Nguyễn Phong với thằng bạn bên cạnh hắn:

- Sao? Chịu chưa?

Nguyễn Phong thản nhiên nguẩy đầu ly cafe:

- Không có cơ sở. Em ấy đẹp như thế mà của không nổi.

- Hả? Cái đéo nhà mà! Bớ đây mà của không nổi!

Đặng Hải tức đến muốn đứng phắt dậy. Duy Anh kéo lại ống tay áo mới miễn cưỡng ngồi xuống:

- Đây tao nói cho thằng mắt lợn mà biết nhé: Duy Anh chính là người yêu tao. Theo đúng thỏa thuận, từ nay cút đừng có bén mảng tranh giành chức bang chủ với tao.

Nguyễn Phong khinh thường:

- Một câu của mà nói mà bắt tao tin? Nằm mơ đi!. Xừ, kịch cũ mèm thế mà mà cũng diễn cho được.

Sau đó đảo mắt sang phía Duy Anh:

- Cô bé, nói cho anh biết nó thuê em đến hôm nay hết bao nhiêu. Anh trả gấp đôi!

-!

Tình huống này đương nhiên đã tập trước, hừ, Đặng Hải vịn phần tự tin nhìn về phía Duy Anh:

- Em nói cho nó rõ tại ra cho anh đi.

Duy Anh bắt đầu nói theo đúng lời dặn dò:

- Chúng em quen nhau hai tháng rồi. Em thực sự là người yêu của anh Hải. Em rất thích..

- Đủ rồi!

Nguyễn Phong cắt ngang lời:

- Hôn đi.

- Hải?

Duy Anh sững người, đôi môi mấp máy không thành lời.. cái này thì chưa có hỏi qua...

Đặng Hải chửi thề:

- Dítme mày đang giữa quán đây!

- Hôn một cái mà còn không dám! Người yêu cái quần què à?

Đặng Hải nóng máu, đéch cần nghĩ nhiều nữa:

- Hôn thì hôn chứ ông sợ à?

Nói rồi liền bắt gọn lấy gương mặt kia, hôn xuống, còn mút mát đôi chút cánh môi mềm..

Ngọt quá...

Sao lại.. ngọt như vậy...

Luyến tiếc không buông, Đặng Hải dùng cả bàn tay to lớn mạnh mẽ mà áp lấy, hôn mỗi lúc càng thêm sâu.

Trên miệng trên tay thằng Kiên, hướng dương vãi thành một nùi dưới đất. Thằng Sang thì mồm há ngoác tới mang tai.

- Mẹ.. mẹ... kiếp...

- Chúng nó.. hôn nhau thật!

Nguyễn Phong cũng bị dọa một phen hơi chết sững, thế nhưng mà cũng chẳng là gì. Lập tức lấy lại vẻ đường hoàng, e hèm một cái:

- Ủm..

Đặng Hải hôn tới thỏa mãn mới buông ra, chút son hồng vị dầu trên cánh môi kia cũng như đã được mút sạch.

Duy Anh thì tưởng như lồng ngực mình một lần nữa bị rút mất quả tim, vội vàng thở hổn hển lấy lại hơi sức.....khó... khó thở quá...

Thế nhưng không để cho cậu một chút cúi đầu lảng tránh. Đặng Hải liền ôm rúc cả mái đầu cậu vào trong lồng ngực

Duy Anh thậm chí còn nghe.. tiếng đập trong khuôn ngực rắn chắc ấy.. mỗi một nhịp đều cũng như muốn nổ tung.

Rộn rã vô cùng..

Mà tại sao kia chứ... cậu không chán ghét....

Một chút lại còn nghĩ rằng, lồng ngực này.. thật ấm bao nhiêu.

Đặng Hải trên má cũng có chút nóng ran, hắt hàm hỏi:

- Sao? Còn ý kiến gì?

Nguyễn Phong nhấp một ngụm ly café, vẫn chưa bỏ cuộc, gõ gõ xuống bàn:

- Sao rồi? Cô bé? Mới chỉ hôn thế mà đã chịu không nổi, làm sao mà xxoo với thằng trâu bò này được?

- ...!!!

Cái chủ đề này đi quá xa rồi, Duy Anh còn chưa kịp nghĩ tới thì Đặng Hải đã đưa tay tới ... bóp một cái vào mông cậu tới trắng trợn.

- Cô ấy cực kỳ yêu “ cái chày” của tao. Đảm bảo một đêm bốn năm lần không thành vấn đề.

Nhỏ giọng vùi vào mái tóc trên đầu cậu mà hỏi:

- Phải không bảo bối?.

-!!!

Duy Anh không còn lời nào để nói nữa, xúc cảm từ nơi bờ mông mềm vừa bị nắn bóp khiến cậu còn chưa kịp hết hồn, sao có thể nhảy tới chủ đề cái chày cơ chứ?

Duy Anh đỏ lựng cả mặt, một phút ủy khuất như muốn đỏ vành mắt, cúi đầu xuống nhìn chiếc ly. Hai tay vò chặt vào nhau...

Kiên và Sang liền giải vây:

- Thôi thôi, đủ rồi đấy. Phong, mày cũng đừng ép người quá. Tao là thấy cô bé sắp khóc rồi.

- Bỏ bỏ bỏ ...

- Thôi, đi đi,

Hai thằng bạn rất nhanh nhẹn nhìn ra tình hình.

Nếu là một đứa con gái bị bóp mông trắng trợn trước thiên hạ như thế, lại còn là một cô bé quá ư hiền lành dễ thương thế kia, quả thực là không nở mà..

Vậy nên liền một mạch kéo thằng Phong, cả đám rời khỏi gần như ngay lập tức.

Trước khi đi còn rủ rỉ vào tai Đặng Hải:

- Chết bà mày chưa. Ngu vlin.

- ??!!!

Cả đám rời đi, Đặng Hải còn chưa nghĩ ra mình ngu vlin ở đâu.

Duy Anh như vậy mà đỏ mọng mắt:

- Em.. đi vệ sinh...

6. Chương 6: Hơi Nhớ Nhớ

Chiều hôm đó,

Vì rút cuộc vẫn chưa hiểu mình ngu vlin ở đâu, chỉ biết rằng hôm nay tâm trạng quá ư là vui vẻ, lâu lắm rồi chưa được phát thể hiện oách xà lách như thế, vậy nên Đặng Hải cứ vừa thông thả vừa tắm vừa huýt sáo...

Mà, còn có một thứ nữa khiến tâm trạng cậu muốn lên mây.

Bờ môi đó.. mềm hơn cả môi con gái.

Tóm lại là rất vui đi. Thế nên còn không phải thích chí đến ngủ lăn quay một giấc tới sẩm tối vẫn còn treo trên miệng chút cười.

- ———

Cháy nhà?

Nổ điện?

Hay là ... thức ăn khét lẹt?

Duy Anh bị sức nóng từ trên chảo dầu làm giật mình.

Trời ạ! Miếng thịt quay đen thui thui lùì. Lại vội vội vàng vàng nhấc khỏi, khiến cho bàn tay rất nóng một mảng kêu lên một tiếng

- A!

Đặng Hải ngủ cũng chừng sưng mắt, nghe một tiếng này lập tức tỉnh dậy chạy vọt ra ngoài..

Duy Anh đặt bàn tay đã rất hồng dưới vòi nước liên tục xả. Nhìn chiếc chảo dầu đen thui kia Đặng Hải lập tức hiểu ra, vội vàng chạy lại túm đá bốc ra mấy cục lại thả vào chậu nước, đón lấy bàn tay Duy Anh tới dìm xuống.

- A...

- Để vào nước này mát đi.

- Có đau không? Có sao không?

Lật qua lật lại bàn tay Duy Anh dưới làn nước mát, chắc chắn không có gì nghiêm trọng rồi Đặng Hải mới thở phào:

- Một thì đi nghỉ đi còn nấu nướng làm gì? Định đốt cháy nhà à?

- Ăn bên ngoài vài bữa cũng có chết đâu!

-

Duy Anh không trả lời, chỉ hơi khẽ lắc mái tóc, đôi tay ngần ngại rút khỏi đôi tay Đặng Hải dưới nước kia:

- Em.. không sao.

Đặng Hải lúc này mới để ý rằng mình thế mà vẫn còn cầm chặt tay người ta cơ đấy. Tự dưng trên má nóng nóng. Liền quắc một câu:

- Là anh đây thử nước, ngâm nước lạnh cũng tốt cho sức khỏe chứ bộ?

-

Duy Anh ngâm một chút cũng đã dễ chịu hẳn, tay cũng không còn rát nữa, liền quay đi, lí nhí giọng:

- Vậy.. anh hôm nay ăn ở ngoài nhé?. Em.. em.. em về phòng.

-

Đặng Hải nhìn thân ảnh kia rời đi, trong lòng có cái gì đó như là ngứa ngáy khó chịu quá.

Duy Anh sau khi bước vào phòng, khép cửa lại lập tức chạm lên ngực mình.

Tại sao chứ? tim lại đập khác lạ như vậy..

Khi đôi tay dày dặn ấm nóng kia bao lấy, cái cảm giác nghẹn lại một lát giống hệt như buổi trưa nay... lúc hôn...

Đó dấu sao thì.. cũng là nụ hôn đầu tiên của cậu..dù chỉ là diễn kịch thôi.. nhưng...

Nói không có chút cảm giác nào, chắc chắn là nói dối.

Mà.. người kia lại là con trai.

Duy Anh, mày thế này có phải là... bệnh hoạn không?

Nếu như để Đặng Hải biết những suy nghĩ linh tinh này, có lẽ chắc chắn sẽ đuổi mày đi ngay.

Duy Anh càng suy nghĩ, càng luống cuống.

Trong khi đó bên ngoài kia, Đặng Hải đang gỡ đầu khó hiểu lại nhận được một tin nhắn tới từ thằng Kiên.

Đặng Hải không nường tay mà bấm bấm lại như thế.

Cái thứ gì? Anh đây còn chưa..

.....!

Đặng Hải hơi hơi suy nghĩ.

Thái độ của Duy Anh rõ ràng là khác hẳn mọi ngày ấy,

Không lẽ việc mình sờ mông cậu ta thực có quá trớn sao?

Liền hỏi lại.

Hừ.

Đặng Hải chỉ nghĩ đến chuyện gương mặt đó, thân hình đó sẽ nằm trong vòng tay ai khác là tự dưng cơn ngứa ruột cũng trào lên mấy phần, liền đập đập cửa phòng Duy Anh:

- Eey, mở cửa, ra đây hỏi cái.

-!

Duy Anh còn đang chìm trong chút suy nghĩ, buông người dưới giường chưa kịp ngồi dậy, Đặng Hải đã hai bước ba bước mà ngồi bịch xuống ghế bên cạnh, vậy nhưng mở lời thế nào?

Thực ra thì, 99,99% lý do mấy cô trước đều chia tay cậu chính là vì Đặng Hải quá xấu miệng.

Lần này cũng không chút ngoại lệ mà phun luôn:

- Có cần phải như vậy không? Đàn ông đàn ông chỉ bị sờ mông có mấy cái mà như thế.

- ...!

- Sao? Nhìn gì tôi? Hả?. Nếu cậu thấy oan ức thì bảo tôi vạch mông ra cho cậu sờ lại là được chứ gì?

-!!!

Người dưới giường đến vành tai cũng sắp đỏ lên, Đặng Hải vẫn là chưa thấy trả lời gì, khuôn mặt lại có chút ửng khuất kia thực muốn làm cậu không sao ngăn được ý nghĩ lúc này...

Dư vị đôi môi ấy, thực sự quá đê mê,

Đặng Hải liền như thế mà nảy ra chút ý định muốn trêu ghẹo, chồm cả người tới, áp ngực của mình lên ngực đối phương, nhỏ nhỏ giọng:

- À, hay là vì tôi hôn cậu?

- ...Em.. không có...

- Dám chê tôi không biết hôn? Vậy thì.. Phải hôn lại một phát cho bỏ cái công bị chê!

Chút né tránh kia của Duy Anh, chỉ càng làm cái mầm ngứa trong lòng Đặng Hải thêm trở rề mà thôi,

Đôi môi vừa vụn áp tới, lại vụng về mà đảo đầu lưỡi vào trong. Không có vị son môi, chỉ có vị của người bé nhỏ trong lòng, ngọt càng thêm ngọt.

Đặng Hải tham lam mà mút, tới nỗi hai cánh hoa đào đã đỏ mọng, người bên dưới thân đã thở dốc, mới bỏ ra khỏi.

Cậu em nhỏ chẳng ngoan ngoãn gì mà lập tức chào cờ, chọc lên phía đuôi non của Duy Anh.

Duy Anh không hiểu cái tình huống gì, lại không phải người giỏi chống đối.. thế nên tất cả những gì có thể làm được là khẽ đẩy người trên thân ra, chạy khỏi phòng.... Trốn đi.

Cảm giác vừa giống như bị bạn bè bắt nạt, lại vừa không phải.. vì thực là có chút chờ mong trong ấy. Thế nên với một người nhu thuận như cậu, chạy trốn cứ như một loại phản xạ vậy...

Cậu không mang theo điện thoại, cũng chẳng cầm theo tiền..

Đến khi nhận ra rõ ràng từng cơn gió lạnh, cũng chỉ có thể ngồi nép bên dưới một tán cây nhỏ viền chung cư.

Cậu không rõ cảm giác của mình., vừa sợ, lại vừa thích,

Bởi vì, cậu là đàn ông, người kia.. cũng là đàn ông.

Vậy.. hôn nhau có nghĩa lý gì?

Cậu không biết nữa, mấy cái này vượt qua tầm phân tích của cậu rồi... nên... cứ run rẩy ngồi đó.

Cho đến khi tiếng chân chạy mạnh mẽ bước về phía này, đôi tay rắn chắc như vôi vàng quơ lấy cả thân hình cậu vào lòng, mới an tâm thở:

- Ôi trời, hại chết tôi đi tìm. Cậu có biết xung quanh đây tối này lắm nghiện lắm không!

Còn chưa kịp cảm động, Đặng Hải đã thở hắt ra một hơi:

- Cũng may nhìn cậu gầy như que củi, nhìn cũng giống nghiện phết.

- ???!!!!!!!

=====

Từ đó thì, không khí giữa hai người thực sự có vấn đề.

Gượng gạo vô cùng,

Duy Anh không hiểu cảm giác tim lạc nhịp khi bên cạnh người ấy, là gì, thế nên cứ ngại ngần mà trốn tránh, thời gian cậu ở trên thư viện ngày một dày lên. Sáng sớm cũng làm đồ ăn rồi mau chóng rời khỏi. Sống chung thế nhưng chẳng mấy lần chạm mặt nhiều nữa, vì khi về nhà cậu lại chui vào phòng, tận lực tránh bước ra phòng khách.

Còn Đặng Hải, cũng chẳng thể hiểu nổi, vì sao mình lại cứ sai sai mỗi khi nghĩ về việc mình đi hôn một thằng con trai. Cái hôn ở quán café đó cứ coi như là không tính đi, thế thì vì cái lý do gì mà tối hôm đó lại hôn nữa?. Lúc ấy rõ ràng Duy Anh không có giả trang, lại cũng chẳng ai ép, chỉ có tự mình bỏ lên.

Vì đôi mắt hơi ướt đó?

Hay vì mấy lọn tóc lòa xòa trước trán?

Hay vì đôi môi nhỏ hay mím mím lại?

Hay tại cậu ta da trắng eo thon giống hệt con gái?

Thế thì rút cuộc cậu đây là vì cái gì kia chứ???

Lại càng không thể đem cái vấn đề quá con mẹ nó nan giải này đi hỏi hai thằng đầu trâu mặt ngựa kia được.

Chỉ sợ nếu chúng nó biết “ em gái mưa Duy Anh “ thực chất là một thằng con trai cũng có JJ lủng liểng như chúng nó, không có lẽ nó cười cho thoải mái.

Vậy nên khi chúng nó đòi tới nhà chơi hoặc ăn ké ngủ ké một hai hôm, đều bị cự tuyệt ngay khi vừa há răng.

Vậy nhưng mà,

Đi học cũng hơi nhớ nhớ,

Ăn cơm cũng hơi nhớ nhớ,

Đi tắm cũng hơi nhớ nhớ,

Và tồi tệ nhất là khi chơi game cũng hơi nhớ nhớ, khiến liên tiếp 3 ả đi giết quái thú đều không qua được,

Thằng Sang tức tới học máu đập phát một nguyên quyển sách dày lên đầu Đặng Hải:

- Kéo hồn về đây cho bố!

Thằng Kiên mồm cũng sắp phun lửa:

- Gru, Gru.!

Nhìn hai thằng nó nộ khí xung thiên tới đỉnh đầu thế mà Đặng Hải lại hỏi phọt ra một câu:

- Ê, hai đứa mày nghĩ thèm hôn là biểu hiện gì?

- !!!!!

Hai thằng nộ nhìn nhau choáng váng. Lao tới nào đấm nào đá:

- Giết nó!

Đặng Hải hôm nay mặc kệ để cho hai thằng bạn nháo loạn một hồi chán thì thôi, cơ mà đánh nó, nó lại nằm im cho đánh thì có gì mà thú vị, cuối cùng thì thằng Kiên cũng bấu môi mà phàn:

- Mày có thâm niên tán gái hai năm 4 cô mà còn phải hỏi?

Đặng Hải đưa tay lên chiếc cằm lún phún râu, gãi gãi:

- Mấy đứa trước, đầu tao toàn nghĩ đến làm thế nào để chịch, chịch tư thế nào là ngon nhất. Chứ lại đáo nghĩ đến hôn. Tự dưng dạo này thấy thèm thèm.

Thằng Sang giật nảy người:

- Ý, mà có phải là bé bên sư phạm hôm nọ không?

- Ủa vậy chứ không phải là mày thuê tới thật hả?

-

Đặng Hải xua xua tay lảng tránh:

- Đi uống bia đê. Hôm nay tao bao!

- Ổ kê!

- Biết ngay cái thứ như mày mà cua được gái đẹp cỡ đó, thôi dẹp mẹ đi cho nhanh.

Hai thằng kia hôm nay quá là sung sướng, vừa được đánh người lại vừa được ăn uống xả láng, tội cái vẹo gì mà không say!

Bia rót ra trong mùa đông lạnh giá bên lề đường Hà Nội, cứ thế mà vui dần vui dần.

Cũng.. bốn tháng rồi ấy nhỉ.

Mái tóc chấy nắng đã được cắt gọn lại, để lộ ra những lọn chân tóc đen mượt.

Trong chút chiuých choáng của men bia, Đặng Hải như thấy được cả thân hình kia như một chiếc bánh mềm nhỏ đứng dưới vôi sen, cũng thấy được đôi môi khê mím vươn tới.. hôn lên.

Gọi là yêu, tức là thổ lộ tới bốn lần, bốn lần đường hoàng mà “ có bạn gái “, cầm tay không biết bao nhiêu cô, mảnh dễ có, đầy đặn có..

Nhưng lại không ai có đôi mắt ngập sương như thế, cũng không ai có những ngón tay vừa thon dài, nhưng lại điểm thêm một vài vết chai thô nhỏ..

Và, cũng chưa bao giờ lại nghĩ rằng, chỉ là hôn thôi mà đôi môi không muốn rời đi.

Duy Anh..

Duy Anh...

Nếu em là con gái, anh lập tức tán chết em,, một ngày già nhau vài chục hiệp.

Thế cơ mà.. đời trở trêu thay.

Anh cũng có JJ đây này.

7. Chương 7: Giới Tính

Duy Anh vốn chưa ngủ, chỉ là khép cánh cửa phòng, thường chờ cho tới khi bên kia im lặng một hồi, cậu mới yên tâm nhắm khép đôi mi.

Thế nhưng.. nhìn vào màn hình chiếc điện thoại của mình, 11h đêm rồi. Hôm nay, vậy mà vẫn chưa về.

Duy Anh nhẹ đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ đêm đông..

Có chút mưa phùn lấm tấm.. lạnh tới thấu xương thịt.

Trong lòng không khỏi lo lắng.

Dẫu người này nhìn đâu cũng thấy nhiều tật xấu. Đến khi cậu kể cho Thanh Thu nghe, cô nàng còn cười tới suýt ngã cả ra đất. Thế nhưng.. lại chưa từng hẹp hòi với cậu một chút nào.

Ngay cả chính bộ quần áo ấm cậu đang mặc, cũng là do người đó “ tiện tay” mua về khi thấy cậu mặc đi mặc lại vài bộ quần áo từ lâu đã không còn hợp thời nữa rồi.

Cũng còn nhớ như in một ngày hôm ấy,

Khi cậu từa mồ hôi chạy từ trạm xe bus về tới nhà cho kịp giờ cơm, lại phải len dậy sớm để đừng có kẹt xe trễ học, thậm chí có hôm còn bị người ta đụng té bầm tay.

Đặng Hải liền vài ngày sau lôi cậu xuống hầm xe, chỉ vào một cái xe đạp điện:

- Đây mới nhất bãi rác về đây. Từ giờ lấy mà đi.

- Cái này.. em..

- Còn nói nữa? Lắm mồm thì từ sớm mai chạy 5 vòng quanh sân, người gì mà chả có tý đàn ông nào. Chả ra làm sao.

- ...!

Còn nói, là nhặt từ bãi rác về, thế nhưng chiếc xe nào nhặt ở bãi rác mà còn mới tinh như vậy..thậm chí, còn có cả vỏ tem chưa bóc.

Duy Anh lại múm mím môi, cười.

Anh ấy, rõ ràng là một người rất tốt, rất tốt. Chỉ là hơi xấu miệng một chút thôi.

Duy Anh cậu cũng đâu phải kẻ ngốc. Cậu dần đã hiểu được người này rõ ràng như thế, ầm ập như thế...

Nhưng càng hiểu, người đó càng đối xử tốt một với cậu, cậu càng phải tránh xa một chút.. vì... hình như.. trái tim cậu đã bắt đầu leo lên một đường ray chệch hướng.. theo nụ hôn ngày hôm ấy, mà lao đi quá nhanh..

=====

Cạch..

Ợ..

Tiếng người lao xao trước cửa trong đêm hiển nhiên rõ mồn một,

Đặng Hải đã về?

Duy Anh ngẩn người nhìn đồng hồ, gần 12h đêm, tiếng bước chân lại lộn xộn như thế.. chút lo lắng bật theo đôi chân, chạy ra ngoài.

Hai thằng Kiên và Sang cũng gần như lử đử, vác được thằng bạn to xác về đến cửa phòng cũng chẳng quản được cái gì liền như quăng người vào cửa rồi thì kệ mưa mà luôn. Không chết là được. Lập tức rời đi.

- Anh Hải?

- Anh Hải. Anh say quá..

Giọng nói phảng phất gọi lên, Đặng Hải nhìn nhìn một lúc mới thấy được người trước mặt, rồi nhe răng ra cười cười:

- Ờ.. Duy.. Duy Anh..

- Ừ.. Nếu nếu mà em là con gái.. Ờ.. thì tốt quá.. nhỉ?

- Thì... thì.. làm sao mà anh lại thích.. có chim nhỉ?

- Nhỉ nhỉ? Sao em lại có chim? Nhỉ?..

- Không có.. có ngực thì tốt hơn..

- Vẫn là.. là tốt hơn là.. là con gái.. tốt hơn.

Duy Anh thẳng thốt..

Rồi, như nhận ra điều gì đó,

Đôi môi mím thêm chặt, đôi mắt vốn đã có nét ưu tư, giờ đây lại thoáng chìm trong làn mi cong dài khẽ sụp xuống.

Cố gắng lắm mới có thể vừa nhấc vừa kéo được Đặng Hải vào giường, đã bắt đầu rúc cuộn lấy chăn, mơ màng ngủ,

Duy Anh ngồi bên giường, đôi tay run run vừa đưa ra muốn chạm tới nét mặt ấy, lại giật mình rút tay lại..

Đặng Hải..

Em...

Mình...đâu phải con gái..

=====

Yêu và đến với nhau,

Có quá nhiều thứ cần phải vượt qua, tiền bạc, địa vị, khoảng cách, mâu thuẫn, tính cách... thậm chí chỉ là những điều nhỏ nhất cũng được đem ra tính toán cân đo,

Giới tính.

Nghe, thì đơn giản lắm,

Thế nhưng chút tình yêu nhỏ bé mới đơm mầm, xao xuyến trong trái tim của hai kẻ mới lớn, lại chẳng thể nào tiếp tục vươn xanh được nữa, nếu cả hai cứ nhất định coi đó như một tấm vách ngăn.

Nó đâu phải những câu truyện cổ tích của trẻ thơ vài ba bốn tuổi, để mà chỉ vừa gặp nhau liền sống chết vì nhau, cũng chẳng có chàng hoàng tử nào tồn tại sẵn trên đời này cả.

Miệng đời, miệng người.

Cả hai cứ thế mà cố tỏ ra bình thản, tới nỗi mà có thể nghĩ được rằng, những nụ hôn nồng nàn kia như chưa từng xảy ra.

Trở về với những câu nói chẳng chút ý tứ nào của Đặng Hải,

Cũng trở về với những bữa cơm có thể ngồi đối diện người kia mà chậm rãi ăn.

Duy Anh, quyết định phải tự mình quên đi, chôn vùi đi.

Đặng Hải cũng trở lại với những sân bóng, những trận game. Và, vẫn có vài buổi tối nào ăn mặc tươm tươm mà đi tán gái.

Trong lòng, mỗi người đều như không hận mà đều tự cho rằng, đó, chính là tốt nhất.

- ———

Gần tết,

Đăng Hải có người yêu.

Trước ngày Duy Anh chuẩn bị về quê ăn tết, Đăng Hải dẫn một cô bé tới chơi.

Duy Anh nấu một bàn cơm đầy,

Rồi xin phép trở về quê, thực chất là sớm hơn dự định hai ngày.

Thế nhưng không sao cả, bởi vì tim cậu thực nhói, thực đau. Khi thấy Đăng Hải gỡ từng miếng xương cá cho người bên cạnh. Rất vui vẻ mà cô gái kia còn đáp lại một cái thơm lên má.

Lúc ấy, cậu chỉ nghĩ rằng, cậu không muốn nhìn thấy nữa.

Chỉ, là thế thôi.

Còn.. cái thứ tình cảm đã định sẵn số phận bị vùi lấp trong khe nhỏ dưới đáy tim.

Thì, thôi đi.

Và đáng lẽ ra, cậu phải nên vui mừng mới đúng. Vui mừng vì người kia sẽ không bao giờ biết được chút tình cảm tội lỗi ấy, sẽ sống một đời thật vui vẻ bên cô gái xinh đẹp.. như... như.. như Duy Anh cậu, khi đội lên mái tóc giả hờ hững kia.

Thì sao? ...

Đôi mắt nhu thuận dựa mái tóc đen nhánh sang phía cửa kính..

Xe khách rời bến, về nhà thôi.

- ———

Bến xe quê, tấp nập người ra vào

18 tết,

Người đàn ông thiếu đi mất một bên chân, đã sốt ruột chờ ở bến xe này gần hơn một tiếng, cứ một chuyến xe đáp lại, lại chống chiếc nạng gỗ cũ sờn, đứng dậy ngó lên.

Con trai ông như thế mà đã rời xa nhà nửa năm, tuy rằng nhiều lần Duy Anh muốn về thăm nhưng ông không cho. Trước hết là tốn kém, thứ nữa là ông mong Duy Anh có thể sớm quen với môi trường bên ngoài.

Duy Anh vừa bước xuống xe, nhắc thấy bóng dáng người cha đang dựa trên chiếc nạng, liền nhào tới, ôm chặt...

Nhớ..

Nhớ quá...

- Bố ơi...

Giọt nước mắt không kìm được, bật ra khỏi khóe mắt..

- Bố...

- Cái thằng này! Bao nhiêu tuổi rồi, còn khóc lóc cái gì?

-

- Về, mau về, bà thịt con gà tre ngon lắm.

Duy Anh ngồi sau lưng bố, bám lên tấm lưng trải đầy nắng gió đó, chiếc xe ba bánh này, người đàn ông thiếu đi mất một chân này. Tất cả đều khiến người đi qua phải đưa tới một ánh mắt, tội nghiệp có, tò mò có.

Thế nhưng, bố ạ.

Duy Anh ầm áp mà tựa má lên.

Bố, dù thế nào, vẫn là bố của con.

- ———

Một vựa súp lơ con con,

Một luống cà rốt đã nhen củ lớn lên khỏi mặt đất,

Từng ngọn mùi non thơm ngát dang tay chờ hái,

Quả thực là, không đâu yêu mến bằng quê nhà,

Chú mèo nhỏ không quên cậu chủ ngày nào vẫn ôm vẫn ấp, liền nhào tới cọ lên chân kêu meo một tiếng..

Bình dị như thế đấy!

Bình dị đến khi đôi chân thon thon men mình lựa vào từng luống cà chua chọn trái chín mà vật lên chiếc rổ ngang hông,

Cuộc đời cần chi nghe mấy điều dị nghị,

Nào thì, nhà không có phước, mẹ bỏ theo trai,

Nào thì, nhà nghèo rách rưới, không ai muốn làm mẹ kế cậu.

Những thứ thừa nhỏ đã nghe đủ, giờ đây không cần phải quan tâm đến nữa.

Nếp nhà đã được sửa sang, nhà vệ sinh cũng được xây lại khép kín sạch sẽ. Hẳn cũng là nhờ bác Đàn giúp đỡ..

Vậy thì, mình còn gì để mà không vui vẻ?

Nếu...

Duy Anh hơi mỉm mỉm cười, vuốt nhẹ lên trái cà chua chín mọng

Nếu, anh hạnh phúc.

Em, cũng sẽ vui vẻ, phải không?

Em thật xin lỗi, vì lại có vài ý nghĩ không đường hoàng với anh.

Em hứa đó, sẽ rất nhanh chóng mà dấu đi, sẽ không để anh một ngày biết được mà tội trách.

- ———

Cà chua quả chín quả xanh, ai biết trước được nụ hoa nào sinh ra quả to quả nhỏ?

Trái tim vậy nhưng thường lại là kẻ phản bội. Càng muốn ghim, càng muốn giữ lại, nó lại càng muốn dấy giữa mà bung ra.

Bởi thế nên trò đời, càng thứ tình yêu nào bị phản đối, bị cười trách, lại càng nồng nhiệt tới bi ai.

22 tết,

Hàng quán cho sinh viên cũng đã bắt đầu thưa người, cả thằng Kiên lẫn thằng Sang cũng đã lượn từ sớm.

Đặng Hải vẫn phong cách y như trước tới giờ, khoác hờ lên cái ba lô trên vai, chuẩn bị khép cửa, cậu cũng phải về nhà ăn tết thôi.

Vậy nhưng, bước chân ra tới cửa lại dừng lại, như nhớ ra điều gì mà tiến về phía bếp, tay với ngăn tủ lạnh, cầm một chiếc bánh nướng nhỏ còn đang xinh xắn nằm trong hộp.

Dứt khoát mở ba lô, lại nhẹ nhàng như thế mà đặt vào.

Vì, lo lắng rằng Đặng Hải cậu sẽ không chịu nấu nướng, thế nên Duy Anh chuẩn bị sẵn đồ hôm thứ nhất thứ hai thứ ba cho cậu, đủ để cậu sẽ chắc chắn không bị đói dầu chỉ là một bữa nào.

Như thế đấy, dầu đó chính là cái ngày mà cậu cố tình đưa cô bé kia – Thụy Anh về đây, vui vẻ mà ăn một bữa cơm nóng đầy món ngon, vậy mà, trong miệng lại không cảm được chút hương thơm của miếng cá dày thịt kia đưa tới.

Có chút gì, như là lúng túng của dáng người bé nhỏ kia,

Có chút gì, lại như đâm vào trái tim cậu.

Hình như.. Thụy Anh vừa vui tới nỗi thơm lên má cậu một cái thì phải?

Trước mắt, lại chỉ thấy như người kia vừa thẳng thốt quay đi.

Duy Anh,

Vì sao chứ?

Cảm giác thật tệ hại.

—
Ngay, cả lúc này, khi đang tay trong tay với cô bé mang bờ tóc dài uốn những nếp khéo léo, xinh xắn mà đứng bên cạnh cậu.

29 tết.

Thụy Anh học Ngoại Thương, một trường nổi tiếng với những cô gái đẹp và có tri thức.

Cả bọn thằng Kiên thằng Sang đều nhận định số cậu đúng là vàng rơi trúng đầu mới lọt mắt giai nhân.

Thế nhưng có buồn cười không kia chứ?

Bốn cô trước cậu liều mạng tán, tán tới mức mà nghĩ lại còn sến nổi cả da gà, thế mà cũng chả được bao lâu thì bị đá, chỉ nhờ mồm chê mặt em lắm mụn thế, hay mông em lép quá. Đại khái thế thôi mà “nốc ao” luôn.

Vậy nhưng lần này cậu chán tới nỗi khỏi thèm tán. Khi bị hai thằng bạn kéo sang trường bên đó câu gái, cậu còn chả thèm vuốt keo thay đồ hay xịt xịt tý nước hoa cho thơm thảo nữa.

Mái tóc tung xòa, cổ trần giữa mùa đông khép hờ mở nút, để mặc gió thổi lên những đường cơ từ cổ vẽ xuống, băng quơ chân gác chân mà dựa lên một phía kệ. Lâu lắm mới lại cười cười đại khái. Cũng chẳng ba hoa chích chòe gì. Mặc kệ, chín phần không quan tâm. Ủ ừ cho qua chuyện.

Vậy nhưng chính cậu lại không thể ngờ được, cô bé xinh nhất đám, Thụy Anh, lại thực sự có thể chết mê chết mệt cái gì gọi là vẻ lãng tử maly lạnh lùng thuần chất.

Ha?

Đáng lý thì cậu phải vui tới nỗi mặt cũng nở ra ba bông hoa, miệng phải kéo dài tới mang tai mà cười, lập tức quỳ xuống chân người đẹp, nói cái gì mà nguyện chết dưới gót giai nhân chứ?

Thế mà, đều không phải.

Mọi thứ, cứ nhàn nhạt

Cứ nhàn nhạt, như thế,

Đến khi, Thụy Anh nghe được hai thằng bạn bên cạnh cậu nỏ bôm bóp về gia thế khủng cỡ nào của cậu, lại có hẳn một căn chung cư riêng oách xà lách, xe tay ga đời mới, từ đó, không tiết kiệm mấy nụ hôn nữa.

Công khai ở bên cậu, trở thành người yêu mà đến chính cậu phát hiện ra mình còn chưa có tổ tình.

Thụy Anh kéo kéo tay cậu:

- Anh nghì, bác gái có thích cái này không?

- Ủ.

- Anh hôm nay sao vậy? Là em đi mua quà cho mẹ anh đó, nếu bác gái không thích thì làm thế nào? Anh định để em mất điểm đó à?

Cô gái nũng nịu bên cạnh, xinh đẹp, thì có đấy.

Thế nhưng. Đặng Hải lại không cười cho nổi.

Hóa ra, yêu đương cũng không hẳn là chuyện vui như người ta nói.

8. Chương 8: Ghen Rồi

Tối 30 tết.

Tiếng cười nói rôm rả cả vách nhà.

Bà nội liên tục gấp từng miếng thịt gà ngon lành vào bát cậu:

- Ăn đi con, ăn nhiều một chút.

- Dạ..

- Cái này nữa.

Bố cậu cũng không giấu được niềm vui nơi khóe mắt, cười nhú lại một vệt hân.

- Đa nem này bố gói đấy, gói lúc chiều con đi chọn cành đào.

- Vâng.

- Nghe con nói là bố yên tâm lắm. Nhưng mà, theo bố thì nếu con đi làm thêm được cứ đi, vì mình cũng không thể nhận tiền của người ta mãi.

- Ấy, cứ từ từ đã cũng không sao – bà nội cậu phản đối

- Nó mới lên đó, đi làm ngay sao mà được?

- Mẹ đừng có bênh cháu - Duy Anh

- Dạ?

- Bố nói rồi đó, cái nhà này bố sửa sang lại hết gần 100 triệu, tiền rau dưa nhà mình có bao nhiêu đâu? Đều là do bác Đàn cho. Bố không nhận nhưng bác ấy cứ kêu người tới sửa, con xem nếu có thể đi làm được trên đó thì tốt.

- Còn nữa, lát là qua năm mới bố không muốn nói, nhưng mà con phải tuyệt đối nhẫn nhịn, không được làm phật lòng con trai nhà người ta, người ta bảo sao con nghe vậy, không được làm việc gì trái ý trái lời. Mình là thân phận thế nào, nhà cửa thế nào? Không so được cũng không ngang hàng được.

Duy Anh bỗng cảm thấy, chút đắng nơi đầu họng..

Không so được. Đương nhiên. Cũng, không thể nào ngang hàng được.

Đôi mày rậm, bóng lưng cao lớn đổ xuống một đường bóng khi chiều tà..

Cậu nhoẽn miệng cười:

- Bố với bà cứ yên tâm. Con đều hiểu.

- Được được, thôi, ăn cơm đi.

- ———

Giao thừa,

Trên con đường làng lát gạch vòng quanh ao bên chùa, phảng phất cánh hoa đào rơi rụng.
Đưa tay bẻ lấy một nhành lộc đầu năm, nhìn đôi trai gái sóng vai lễ chùa..
Đặng Hải, giờ này.. anh.. đã ngủ chưa?
Hay là đang ở bên người con gái xinh đẹp ấy, cũng nắm tay nhau đi hái lộc đầu năm.. như thế kia..
Em... thực xin lỗi..
Giờ phút này, như thế mà.. nhớ anh.

Trên bàn ăn thịnh soạn đủ đầy giữa một căn bếp sáng choang ánh đèn lung linh.
Đặng Hải chỉ hận không thể lấy bông gòn nhét kín hai bên màng nhĩ của mình lại.
“ Bài ca không quên” Được phát sóng trên bàn ăn tất niên ngày 30 tết đều như vắt chanh năm nào cũng phát đi phát lại mà không thấy chán.
Bổ với mẹ cậu như hợp sức đồng thanh.
Thứ nhất, cậu phải học tập theo gương anh cả Đặng Ninh
Thứ hai, cậu phải tập theo phong cách của Đặng Ninh
Thứ ba, tốt nhất là cậu nên giống như Đặng Ninh.
Nói chung thì, trong bốn người con cậu luôn là đối tượng có lắm cái để thất vọng nhất, chán ghét thò dũa ra chuẩn bị ngoắc lấy cái đuôi gà, lập tức bị bố cậu đánh đũa lại:
- Con với cái, nhà người lớn chưa ai động đũa, bố mẹ còn chưa có nói xong, Thế này sau này làm sao mà đi hợp tác kinh doanh, đi ký hợp đồng được.
- Con xem, anh cả của con hiện giờ đã là phó giám đốc. Em trai con năm rồi được giải nhì vật lý..
Đặng Hải chẳng thèm dùng đũa nữa, thò tay bốc luôn cái đuôi gà, cho lên mồm. Gặm. Triệt để không thèm nói thêm một câu.
Cậu biết, bố mẹ không trông mong gì ở cậu, cậu cũng chẳng trông mong gì ở chính mình, ngoài được cái to xác nhất nhà ra, thì đúng là cho tới nay cái gì cậu cũng không bằng người anh cả, thằng em trai kể cậu lại càng khỏi bàn, nó cái gì cũng giỏi.
Người ta nói đâu có sai, thằng thứ hai là thằng vứt đi mà, vốn dĩ cậu cũng chẳng quan tâm, chỉ là, tâm trạng hôm nay thực sự có chút buồn chán.
Trước đây, dù là những lúc gượng gạo nhất, Duy Anh vẫn nhắc hỏi cậu một đôi câu ngắn ngắn, có về ăn cơm không, mấy giờ về, anh thích ăn gì.
Nhưng mà, hơn mười ngày rồi, kể từ khi về quê, Duy Anh chưa hề nhắc tới một tin nào, khiến cậu đối với cái điện thoại xem ra có phần thù hận.
Giao thừa rồi.
Từng chùm pháo hoa rực rỡ một góc trời.
Đặng Hải ngông nghênh như thế mà nay lại trĩu chúi suy tư.
Thì ra, nhớ một người, chính là như vậy sao?
Mở tin nhắn lên, miết số điện thoại của người kia trên tay,
Soạn đi một cái tin lại do dự xóa...
Cứ như thế này bao nhiêu lần rồi nhỉ?
Duy Anh....em đang làm gì?.

Bụp...

Lại một chùm pháo sáng tung hô nổ rực trên bầu trời kia, kéo lại một đường thanh tỉnh.

Đăng Hải ơi là Đăng Hải!

Người đó.. là con trai...

Điên, mày đúng là điên thật rồi.

Duy Anh cũng được Thanh Thu lập cho một cái face.

Dẫu rằng cậu không có máy tính, cũng không có smart phone. Thế nhưng lâu lâu khi lên trường xài máy tính chùa, cậu cũng có ghé vào. Chủ yếu thì vì Thanh Thu cứ thích chat qua đó miễn phí. Thế nên cậu cũng chiều theo, với lại thực thì nhắn tin nhắn rất tốn tiền.

Cậu nào có biết rằng, một kẻ nào đó đã ngấm ngầm kết bạn theo dõi face cậu từ lâu. Chỉ có điều cả cái face có độc một cái hình đại diện là đáng để xem, quanh năm ngày tháng cũng không có đăng tus gì.

Hôm nay, họp lớp cấp 3, Thanh Thu và cậu, cả hai chụp rất nhiều hình vui vẻ, Thanh Thu đều up lên và tag cậu vào.

Dẫu là 8 phần bị ép chụp, thế nhưng trên gương mặt cậu thực ra rất thoải mái mà cười rạng rỡ.

Thậm chí Thanh Thu còn không ngại mà khoác choàng lên vai cậu, làm ra rất nhiều động tác “so ciu”. Đăng tus trên ghẹo tụi bạn:

“cho chúng mày ăn bánh GaTo chết thì thôi”.

“người yêu tao đẹp trai không?”

“ha ha, thanh mai trúc mã đấy”

Đăng Hải nhàm chán lướt face, lại bất giác thấy được..

Dẫu phía dưới không hề có một câu trả lời nào của Duy Anh, Đăng Hải cũng không rõ là cảm giác gì, chỉ biết rằng khi xem qua hết một lượt, ly nước trên tay đã bị ném vỡ từ khi nào.

Cực kỳ khó chịu.

Đó chính là vài từ có thể xâu tóm được toàn bộ tâm trạng của Đăng Hải sau đó.

Cậu chơi game, liều mạng chém chém chém, chém đứt cả đầu nhân vật game của thằng Kiên luôn, khiến nó với thằng Sang hòa nhau offline lẫn hết.

Phát rồ lên mà quát nạt chú cún cưng, còn hù cho đứa em gái út sợ phát khóc.

Đôi khi lại thần người tới mức món ngon trước mặt cũng không thèm động nữa, bỏ cả bữa, ngồi lặng dưới vườn. Khiến người mẹ bình thường hay trách phạt cũng phải lặng lẽ mang đồ ăn lên phòng để đó mà không dám nói tiếng nào.

Duy Anh...

Rút cuộc là sao đây? Cô bé đó là thế nào?

Là thế nào?

Hay giờ phi xe về đó? Bắt giam người lại?

Hay...

Nhưng.. cậu ta là con trai!

Trời ạ. Tức chết mất thôi!

So với tất cả những lần bị bỏ cũ đá gộp lại.

Chưa từng có cái cảm giác nhức nhối khó chịu đến vậy...

Là cái gì chứ?

Mình... mình lại đi ... ghen với một đứa con gái sao?

Lật qua lật lại những tấm ảnh, càng nhìn càng tức, chỉ hận nếu ngay trong đêm mà hét lên chắc sẽ bị bố cậu gọi cho cái xe lên trại thương điên đăng ký hộ khẩu.

Thế nên đành cắn chặt cắn gối tới ướt bẹn cả nước bọt,

Mất ngủ.

Trong tâm trí, nơi đâu cũng là nụ cười của cậu bé nhỏ nhu thuận ôn hòa.

Món ăn nào, cũng phẳng phất hương vị đôi bàn tay ấy..

Nhưng cậu ta là con trai!

Nhưng mà thế thì sao? Cũng là người đó thôi!.

Mà... nhớ. Thực sự. Rất rất nhớ.

Cậu chưa từng cảm nhận được nỗi nhớ tới day dứt như vậy, lại càng chẳng bao giờ sợ, sẽ vượt mất một người như vậy.

Trái tim còn ghen một mảnh không cách nào bung ra nổi.

Chết mày rồi Đặng Hải.

Cuối cùng, thì mày đeo thể nào có bạn gái được...

Chỉ bởi vì... hình như mày cũng cong cong...

Chỉ bởi vì... thực sự, nụ hôn ngày hôm ấy, chưa một phút nào không âm ỉ đốt cháy mày...

9 ngày, hai bông mắt thâm xì.

Sút ký tới ngơ ngác,

Soi gương thấy ngơ ngẩn.

Haiz. Tã không còn gì để tã hơn.

- _____

- Bất ngờ chưa!

- Ủa, mà sao nhìn sắc mặt anh tệ vậy?

Thụy Anh mừng 10 tết đã tới tận cửa nhà Đặng Hải mà mang theo một đồng quà.

Đặng Hải vừa nghe điện thoại lập tức xuống lầu.

Cô gái vô cùng xinh xắn trong chiếc áo khoác dài, gần như vui tới mức nhào lên:

- Em nhớ anh quá đi!

Đặng Hải nhíu mày:

- Sao em biết nhà anh?

- Sao vậy? anh bất ngờ quá đúng không? Là em hỏi anh Kiên đó!

Sau đó, len lén đánh giá căn biệt thự trước mặt, mà nhử thẳm vào tai Đặng Hải:

- Yêu anh nhất!

-

Thật quá may, chỉ bởi vì duy nhất chỉ có sinh viên mới được nghỉ dài,
Còn cả bố mẹ cậu, rồi anh rồi em đều đã đi làm đi học.
Thế nên Đặng Hải cũng không đến nỗi trong lòng sinh ra khó xử,
Bởi vì không gian rộng, thế nên ngay trong phòng của mình, Đặng Hải cũng có riêng một gian phòng khách.

Thụy Anh ngồi trên ghế,

Đón lấy ly nước cam ấm từ cô người làm, liền nở một nụ cười mê ly:

- Nhà anh như vậy.. mà chẳng khi nào thấy anh nhắc tới cả.

- Ừ, cũng là của bố mẹ.

Thụy Anh uống xong một lát, cô người làm cũng đã rời khỏi từ lâu. Liền tiến tới ngồi sát rạt rồi kéo tay Đặng Hải:

- Anh nói xem, người ta nhớ anh như vậy, còn đến tận đây, mà sao anh chẳng vui vẻ gì thế?

- Tin nhắn điện thoại cũng cứ như không, làm em phải vội vàng lên đây đó.

Đặng Hải còn chưa kịp trả lời lại, bỗng chuông điện thoại trong túi quần rung lên một chút, lựa tay đưa lên..

Trên màn hình những con số con chữ như nhảy nhót..

Duy Anh..

Một phút này thôi, một cuộc điện thoại như thế thôi mà, khiến cả trái tim một kẻ thô thiển như Đặng Hải phải đập mạnh tới hít một ngụm khí mới đủ khả năng vững tay trượt nút nghe.

- Alo?

- Anh.. Hải.. Em.. em.. từ nhà lên. Mà quên mất hôm về không cầm chìa khóa theo. Em..

- Em đang ở chung cư?

- Dạ.. Anh cho em xin địa chỉ nhà..

- Em ở đó chờ anh.

Vì cái gì mà vội vã như thế?

Vì cái gì mà đẩy cả một cô bé xinh đẹp tới nhường ấy ra khỏi lòng?

Gần một tháng, mà nhớ tới rệu rã như vậy,

Cuốn tạm một chiếc áo khoác trên người, phi chiếc xe tay ga như lao đi trên đường...

Có khi nào, ta lại muốn gặp một người tới mức ấy không?.

Có khi nào, ta lại chợt quên mất bao nhiêu khúc mắc trong lòng, chỉ muốn gặp và ôm chầm lấy không?

Duy Anh..

Hóa ra... hình như.. anh lại sai sai rồi.

Giờ phút này chỉ muốn gặp em. Trai với gái, hãy là để tính sau đi!

Thụy Anh bị bỏ lại bơ vơ, hốt hoảng cũng bắt xe chạy theo, chật vật tới vô cùng.

- ———

Duy Anh thật ghen mà,

Cậu nom chiếc ổ khóa vững chãi khóa chặt cửa phòng mà trong lòng một mảnh buồn bực. Giận bản thân quá đi.

Vì.. cái hôm ấy... trong lòng không vui nên lúc về thậm chí quên luôn chùm chìa khóa..lại làm phiền tới anh ấy.

Liệu anh ấy có giận không?

Giận, đương nhiên giận...

Đặng Hải vừa tới, chẳng chào chẳng hỏi, nhanh chóng mở cánh cửa,

Kéo tay người còn lĩnh lĩnh đồ áp sát vào bên trong.

Duy Anh hoảng hốt nhìn cả thân người trong phút chốc đã bị kẹp giữa vòm ngực rộng và vách tường, bối rối.. cúi đầu..

- Em.. em.. xin lỗi..

- Em.. sợ phiền anh.. em thực sự...

Đôi mắt ngập ngừng, nhưng cái tư thế này khiến Duy Anh cậu cảm giác như có chút không thực. Tại sao không chỉ trống ngực mình dồn dập... mà hình như.. còn có thể nghe được trong lồng ngực kia.. từng nhịp cũng đang rung động thật mạnh.

Đặng Hải bỗng cúi xuống, gần sát bên miệng Duy Anh mà nhỏ giọng:

- Về lâu như thế, ngay cả một tin nhắn cũng không có! Đúng là đáng đánh đòn!

- Ừm...

Đôi môi kia lại dán tới, bao phủ đầu môi cậu. Duy Anh bị cả bàn tay lớn chầm qua eo, không tự chủ mà hơi kiễ lên một chút, khiến nụ hôn thêm dày.. Vẫn chẳng có kinh nghiệm gì, cả người Duy Anh như thế mà gần như ra tới nơi.

Đặng Hải hài lòng mỉm cười nhìn người trong lòng:

- Như thế còn tạm được..

Duy Anh đang nghĩ nghĩ xem, rút cuộc lại trừng phạt như thế.. thế thì có phải hơi.. hơi hạnh phúc quá rồi không?

Nhưng, mình là con trai kia mà... trong đầu vẫn còn là hàng loạt các câu hỏi mông lung..

- Mở cửa!

- Anh Hải!

- Mở cửa! Anh làm gì trong đó vậy?

Duy Anh giật mình... mình.. lại vừa phạm phải sai lầm lớn sao?

Vội vàng đẩy người ra, thế nhưng Đặng Hải lúc này, đã rõ,

Nổi nhớ ấy, không thể là cái gì khác cả.

Chính là,

Anh đã yêu rồi.

Đã yêu cái cậu nhóc nhỏ trong lòng này rồi. Đúng. Chính là yêu.

Thế nên không cần chần chừ nữa, kéo người như dính tới trong lòng.

Một đường mở cửa,

Một đường đối diện với ánh mắt khó hiểu của Thụy Anh mà nhón nhơ buông ra một câu:

- Xin lỗi. Anh là Gay. Anh không có gì để giải thích cả. Như em thấy!

- ?!!!!!!!

- .. anh.. đùa sao?

- Cậu ấy đây.

Đăng Hải lại càng siết chặt Duy Anh đang muốn giãy khỏi lòng, vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn, không hề có một tí nào gọi là áy náy ở đây.

Những tưởng Thụy Anh sẽ giống như phim cổ trang mà phun ra một búng máu, hoặc phát điên lên mà tát cho nhân vật chính vài phát.

Thế nhưng sự thực lại quá đổi khác xa.

Thụy Anh sau chút sững người lập tức giữ được bình tĩnh buông ánh mắt nhìn tới Duy Anh khiến cậu vội vàng rút lại.

Lại nhú mày một chút rồi mỉm cười,

- Vậy.. em về trước.

Cô, vốn không chỉ xinh đẹp, mà còn cực kỳ thông minh.

Chút chuyện nhỏ này không nhin được, không xử được. Uống chi nhà cao cửa rộng không bước chân tới.

Cô không phải loại người ngu dốt tới nỗi làm mất hình tượng của mình, điềm tĩnh xoay chân đi.

Đôi tay hơi siết lại, ánh mắt cũng tối dần.

- ——

Tiếng giày cao gót thừa thốt,

Cánh cửa lại một lần nữa khép lại.

Duy Anh gần như tròn mắt nhìn Đăng Hải:

- Anh.. anh.. nói gì đó?

- Sao cơ?

- Anh.. mau đuổi theo chị ấy đi!

Đăng Hải vô cùng không đứng đắn, lướt lên tai người mà thăm thì.

- Sao phải đuổi?!, mà, nếu có đuổi thì..

-

- Từ bây giờ, người anh sẽ theo đuổi. Chính là em.

9. Chương 9: Nguyễn Phong

Thằng Kiên và Sang hốt hoảng nhìn nhau rồi lại nhìn thằng bạn trước mặt đang bơ phờ xoa xoa một bên trán bị bầm

- Này đùa như vậy dẻo vui đâu.

- Ai đùa?

- Mẹ kiếp, mày thực sự vì một thằng con trai mà bỏ rơi em Thụy Anh ngon từ trên xuống dưới sao?

- Tao cũng nghĩ chán rồi, dẫu sao thì tao cũng chẳng có tí tiền đồ gì, Rồi mà người mình thích cũng không có được thì thôi luôn.

- Nhưng mà.. cái người bữa trước đó.. thực sự là con trai sao?

Thằng Kiên vẫn một mực không tin nổi, làm sao có thể cơ chứ? da thì trắng môi thì hồng, hai cánh chân dài thẳng tít tắp. Nghĩ lại mà dưới háng gắn thêm một cái JJ nữa thì quả con mẹ nó hoang đường!

Bỏ qua vẻ mặt thực sự nhăn như táo tàu của hai thằng bạn thân, Đặng Hải vẫn chắc như đinh đóng cột:

- Tao quyết định thế.
- Nhưng mà...mày.. mày tính thành bede luôn thật đó hả?

Thằng Sang gật đầu phụ họa:

- Đúng vậy, bố mày ổng có mà đánh tuốt xương
- Thì có làm đéo sao. Cùng lắm ừ thì đánh một trận, da tao dày như da trâu thế này lo gì.
- Vậy.. nhưng mà.
- À, chúng mày có biết chỗ nào bán đĩa phim Gay chất lượng không?
- Há?

Mồm thằng Kiên và Sang đều sắp muốn nhét vừa quả trứng. Một lúc sau mới phản ứng lại được:

- Mày... mày.. thực sự sao? Thực sự à?
- Hay là.. đổi khẩu vị?

Đặng Hải thở hắt một hơi, xem cái vẻ mặt như là vừa vớt từ chỗ Diêm Vương về của hai thằng kia, cũng đành phải lăm mồm một hôm:

- Tao chưa từng nhớ ai như thế,cảm giác ở bên em ấy rất lạ, tao ngoài việc muốn chịch chết em ấy ra thì còn muốn hôn muốn cầm tay nữa. Mấy đứa trước tao nhận ra là không thể, tao chỉ nghĩ đến việc kéo lên giường làm đủ 7749 thế, nhưng em ấy thì tao khác. Rất là khác. Tóm lại là vẫn muốn chịch nhưng mà ngoài ra thì còn nhiều cảm xúc mà tao chưa từng thấy bao giờ.
- Nhưng mà.. nói thế nào thì em ấy cũng là con trai. Bọn tao thì không vấn đề gì, vì giờ Gay đây. Cơ mà.... Em ấy có thích mày không?
- Thích chứ!

Đặng Hải tỏ vẻ rất là đương nhiên:

- Làm sao mà không thích? Tao vừa đẹp trai khoai to lại vừa phong độ. Không thích thì chỉ có mà mù!
- !!!!!

Với trình độ tự sướng của thằng bạn mình thì hai thằng kia chỉ còn biết nhìn nhau ai oán:

- Thế.. sao trán mày lại bầm một cục thế kia?

Thằng Sang mon men từ đối diện tiến lại gần hơn:

- Không phải, mày vừa tỏ tình xong liền gạ chịch đó chứ?!

Đặng Hải bĩu môi khinh bỉ:

- Em ấy không có thô bỉ như chúng mày.

Nói rồi còn quay lại tương thêm một câu:

- Nhớ tìm cho tao ít đĩa Gay đấy. Giờ tao phải đi về với “ bảo bối” của tao đây.
- !!!!

Làm việc tùy hứng, chẳng suy nghĩ gì, đó trước giờ cũng là bản tính của Đặng Hải rồi, bản tính này chắc chỉ có sét đánh giữa trời nắng may ra mới sửa được.

Hai thằng còn lại bối rối nhìn nhau, đùn đẩy trách nhiệm:

- Này, kệ mẹ mày nhé, bố không biết đĩa phim Gay gì đâu đấy!
- Ô, ditme, bố cũng không biết đâu mày đi mà tìm!
- Thôi kinh lắm!
- Thế tao cũng đéo nhé!

Cảnh cựa nhau một lát đập tới đập lui thế nào mà cả hai thẳng đan tay vào với nhau, mặt còn dính sát sạt. Trùng mắt một lúc rồi đồng thanh:

- ọe!
- cút xa tao ra!
- Đồ Kiên chó nhà mày!
- Đồ con chó Sang!

=====

Duy Anh nhập học được đôi ba tuần rồi.

Bài vở trước đây rất thuận lợi, cậu cũng vô cùng chăm chỉ mà đọc sách.

Vậy nhưng dạo này lại có phần xao lãng hơn, hay nói chính xác là kể từ ngày về tết lên ấy.

Cậu, không hiểu lắm, hoặc nói trắng ra thì là chẳng hiểu gì cả.

Tại sao thái độ của Đặng Hải dành cho cậu lại đột nhiên kỳ lạ như vậy?

Hôm trước, tự dưng bánh xe đạp của cậu bị xì lốp.

Còn đang loay hoay một hồi thì Đặng Hải cũng vừa xuống tầng hầm, thấy vậy liền kéo tay cậu nhồi lên sau chiếc xe SH. Cậu thực ngại với anh, ngồi sau xe lại không thể không bám lấy vạt áo anh vì anh rất hay phanh gấp, có những lúc cảm giác như cả lồng ngực cậu vô thức đều áp mạnh lên tấm lưng rộng rãi kia.

Thế nhưng chiếc xe đạp của cậu thật ác mà, cứ muốn làm khó cậu thôi, dạo này lại cứ xì lốp liên tục. Cậu vá rồi vẫn xì.

Nhân, một buổi chiều rảnh rỗi, Đặng Hải lại không có nhà, cậu trăn trối rút ra 1 tờ tiền 500 ngàn.

Chắc là cứ vá mãi thì không xong rồi, phải thay cả lốp mới.

Nhưng thay cả lốp cũng không phải ít tiền, cậu thực sự đã nộp quỹ lớp và đóng một vài khoản nho nhỏ nên cũng không còn bao nhiêu đi.

Đành vậy, cậu sẽ ghi vào sổ chi tiêu, rồi ăn ít đi một chút là được.

Cầm tờ tiền trong tay, buồn tủi mà dắt chiếc xe đạp ra ngoài, lại bị anh bảo vệ kéo lại:

- Ê, lại anh bảo.
- Dạ?

Duy Anh còn đang ngơ ngác, thế nhưng mà người kia thực như không đành lòng nhìn gương mặt tội nghiệp của cậu mà đành chặc lưỡi:

- Thì, không phải việc của anh, nhưng mà thấy em tội quá nên anh cũng nói.
- Vâng?
- Em gây gổ gì với bạn cùng phòng à?
- Dạ?

Duy Anh còn đang ngẩn người, người kia đã nói nhanh:

- Mấy hôm trước anh trực ca tối, cứ thấy nó đi bỏ rác rồi lại vào xì lốp xe em không à.

- ??

!!!!

Duy Anh miệng gần như á khẩu:

- Anh.. có nhìn nhầm không?

- Sao mà nhầm được, có hôm không xì được nó cầm cả mũi sắt chọc cho bằng thùng cơ mà?

- ??!!!

- Anh nói này, anh biết tính thằng đó chả ra cái gì, còn chê anh mũi to nữa. Em ở với nó không được thì dọn quách sang chỗ khác mà ở. Nhé. Thế nhé.

- !!!

Duy Anh dắt chiếc xe đi sửa mà lòng cực kỳ hoang mang.

Rút cuộc thì.. anh ấy ghét mình tới cỡ đó sao?

Mà nếu ghét, sao lại đi xì lốp xe mình làm gì? Bởi vì xe hỏng, thì anh ấy lại phải mất công chở mình đi mà? Vậy.. là sao chứ?

Nhưng, Duy Anh cũng không đem lời này hỏi ra miệng,

Bởi vì nếu nói là kỳ quái nhất, không phải là chuyện cái lốp xe.

- ———

Sau khi vây cậu trong tay mà để cô gái xinh đẹp đó về mất.

Đăng Hải sau đó cứ luôn treo trên miệng cái câu như thích cậu, yêu cậu, theo đuổi cậu gì gì đó.

Mỗi lần đều là tiến sát lại bên tai cậu mà thì thầm thì thầm.

Đâu có biết rằng, vành tai cậu ngứa rất ngứa,

Trái tim cậu lại hỗn loạn.

Cậu liền xua ra..

Không phải sao? Cậu đã tự hứa với bản thân mình rồi. Tránh xa một chút, giấu thật sâu vào trong lòng kia mà...

Cũng không phải từ tết lên cậu liền biến thành con gái.

Lặng lẽ ngắm hai trái anh đào hơi nhú lên của mình trong gương, cậu ... cũng đâu có bộ ngực lớn kia chứ?

Vì cái gì mà thái độ của Đăng Hải lại như thế..

Khiến thứ tình cảm vốn là lặng lẽ, lại được dịp thoát khỏi lồng ử, nảy mầm.

Và, cho đến tối hôm qua.

Không hiểu thế nào mà Đăng Hải quên cài cửa sổ, làm cơn mưa chiều hắt ướt hết chăn hết gối, mà lạ kỳ thay là ướt đầm luôn. Cậu nhớ rõ là mưa xuân không có lớn tới như vậy kia mà?

Đăng Hải thản nhiên sang phòng cậu nằm xoa ra giường.

Vì chăn cũng ướt, vì gối cũng ướt, kể cả có ngủ ngoài salon cũng không có chăn mà đắp.

Thế nên.. thế nên..

Nên đành ngủ chung. Chung cả chăn, chung cả chiếc gối đơn nhỏ.

Cậu xấu hổ muốn chết. Chỉ đành giả vờ nhắm mắt ngủ say, thực ra trong lòng biết bao nhiêu chộn rộn.

Nhưng, Đăng Hải thế nhưng lại không ngờ rằng cậu giả vờ ngủ!

Thò tay... xuống mông cậu.. sờ...

Sờ.. sờ mông thì cậu cũng cố thôi đi.

Nhưng.. bàn tay lại luồn qua cặp quần, mò ra phía trước, mân mê cậu em nhỏ chưa từng trải chút sự đời nào của cậu. Khiến cậu giật nảy mình mà bật dậy,

Kết quả thì, đầu Đặng Hải đập vào thành giường, trán nguyên một cục bầm.

Lúc ấy cậu chỉ hận không có một cái lỗ để chui xuống.

Sau đó thì cậu lại bị phạt, bị hôn tới nổi ... nổi... nổi cậu nhỏ của cậu cũng biểu tình.

- ———

Phải làm sao đây?

Cậu bị cái gì vậy?

Sao chỉ hôn thôi mà.. lại cứng được?

Đặng Hải thích trêu chọc cậu như vậy, là thích hay là ghét cậu?

Còn bản thân cậu, rút cuộc phải làm sao mới tốt?

Ngồi đối diện với chiếc máy tính trong quán internet.

Cậu mím môi mấy lần, mới quyết định đưa những ngón tay nhẹ nhàng lên đó, gõ một chút.

Google

Lần đầu tiên gõ

Xóa xóa xóa...

Lần thứ hai hít một hơi dài, mạnh dạn gõ

Enter

Trước mắt, là bao nhiêu video hôn nhau của con trai với con trai...

Nào phim, nào tin tức...

Vậy nhưng chưa kịp xem đến một cái nào, lập tức trên vai bị một bàn tay đập lên:

- Thì ra là như vậy sao?

Duy Anh như ăn trộm bị bắt tại trận, vội vàng luống cuống tắt cái màn hình, lại càng làm cho đôi môi của người nào đó phía sau cong lên rộng rãi.

- Nguyễn Phong?!

Duy Anh làm sao quên được, vì bởi vì Nguyễn Phong dẫu nghe nói là một game thủ, nhưng lúc nào cũng chín chu với vạt áo sơ mi phẳng phiu. Khí chất ấy chỉ cần gặp một lần liền thực sẽ nhớ ra.

Tại sao lại xui như vậy kia chứ? Tại sao.. lại gặp đúng lúc này?

Nguyễn Phong nhìn đôi mắt đã sụp xuống như chuẩn bị tìm cách trốn kia, liền tóm lấy người. Chắc chắn rồi.

Làm sao có thể để một chuyện thú vị như vậy tuột khỏi tầm tay kia chứ?

Mới bước vào đã thấy quá là quen, ai bảo, một thân mảnh dẻ đẹp trai đến nhường ấy, bối rối mà nép vào một góc quán. Hỏi thử ai có thể không để ý?. Vậy mà không ngờ, quả thực không phải cậu hoa mắt đoán bừa.

Kể kia, chính là “ cô gái” mà ngày ấy tên Hải Dó kia đem ra gạ cậu.

Trí óc của Nguyễn Phong không phải dạng tầm thường đơn giản, quét một vòng trên xuống dưới, lại thấy vài chữ ngớ ngẩn được đánh ra trên lịch sử Google kia. Liền nhận ra.

Duy Anh run rẩy nói dối:

- Tôi.. tôi... không quen anh.

- Không quen?Ồ!. Vậy chắc có lẽ tai anh vừa nghe nhầm, còn không phải là “ cô gái” xinh đẹp hôm ấy vừa gọi tên anh sao?

-!

Duy Anh vốn tính nhút nhát, thực sự không giỏi đối phó, chỉ như thế mà đã lộn xộn hết lên cả, và tốt nhất là.. cứ nên xin lỗi đã. Dẫu gì.. mình cũng đã thực sự có lừa gạt người ta ...

- Tôi.. không cố ý.

- Tôi... tôi... xin lỗi!

Duy Anh lập tức cúi đầu thật thấp hai ba cái, khiến Nguyễn Phong càng thêm được bất ngờ đến là vui vẻ.

- Cậu đóng giả làm người yêu Đặng Hải, khiến tôi phải nhường chức bang chủ cho hắn, cậu biết game đều là tiền không?

- ... sao... sao ạ?

- Còn sao nữa?

- Dạ.. vậy...

Duy Anh vội vàng móc ví từ chiếc túi đeo chéo bên người ra...

- Tất cả.. cả trả anh. Thực sự chỉ có nhiều đó.

- !!!!

Nguyễn Phong ngậm cười, suýt thì phá hỏng mất đi cả hình tượng hàng ngày:

- Vậy thì cũng giả làm người yêu anh vài ngày, thế nào?

- Sao cơ ạ?

10. Chương 10: Tri Kỷ

Đặng Hải búng búng lên tờ giấy trước mặt,

Đây là thời khóa biểu của Duy Anh mà cậu đã đường đường chính chính bắt Duy Anh phải một mực ghi ra thật chuẩn. Để tiện đường nhờ xe có xịt lốp cậu còn qua đón chứ?

Đưa tay lên sờ sờ cằm,

Hôm nay rõ ràng là hết tiết về đến nhà chỉ 4h chiều, mà bây giờ đã gần 6 rưỡi tới nơi, lại một cái bóng cũng không thấy?!. Xe thì cũng mới thay lốp xong rồi, mình cũng chưa đực lỗ nào kia mà?

Sốt ruột quá.

Duy Anh trước giờ hiếm khi nào về trễ, trừ phi nếu có kẹt đường lắm thì cũng sẽ nhắn tin để lại.

Vậy mà hôm nay cậu đã gọi mấy cuộc rồi vẫn đổ chuông xuống, hoàn toàn không nghe máy.

Đặng Hải đi ra đi vào vẫn là không yên tâm, liền mò xuống chỗ công viên nhỏ ngay cổng chung cư. Ngồi hóng.

Thật ra thì dầu có thích hay không thích, cái miệng xấu của cậu vẫn không sửa được. Nếu giả như có thấy được Duy Anh lúc này đi về, chắc chắn cũng chỉ buông ra một câu kiểu như: hóng gió thôi, đừng có mà ăn dưa bở.

Cơ mà, lạnh teo trym thể này, ngồi hóng gió?

Má điên thiệt chứ.

Càng ngày cậu càng cảm thấy bản thân khó hiểu.

Trước đây thích thì là nói ra miệng, cũng chưa cần phải suy nghĩ qua điều đó có hợp lý hay không, khiến cho nhiều người thường bị cậu xiên chọc cho ngượng chết tại chỗ,

Vậy mà từ khi quyết định sẽ cò cưa Duy Anh, cậu lại phải hơi nghĩ nghĩ.

Hôm trước cậu có nhớ mồm một câu chê mông em ấy có một hai cái mụn nhỏ, thế mà Duy Anh từ đó khi đi tắm đóng cửa thật chặt, khiến cho cậu muốn nhòm trộm hay nhòm công khai đều không được nữa.

Đang còn bận nghĩ tới một cái lý do gì đó nghe cho nó có vẻ vừa đứng đắn lại vừa ngầu, thì trước mắt đã xuất hiện một cảnh khiến cho trí não cậu đều bay hết. Bản tính vô cùng chân thật trong con người nổ bùng bùng phát: cậu muốn giết người!!!!

Hơi xa một tý thôi, tên Phong thối tha lại dám.. vuốt tóc Duy Anh của cậu!

Ngay và luôn nhào tới, giằng Duy Anh giật thẳng về sau lưng mình, nhào người lên, đâm luôn:

- Bốp!

- Thằng chó! Hôm nay không đánh mày ông không làm người!

Nguyễn Phong bị bắt nờ nên ăn trọn một đấm này, đau lệch miệng. Quả nhiên người này sức vẫn khỏe như xưa, lão đảo muốn né sang một bên.

Duy Anh còn đang sửng sốt không hiểu tình hình, liền dùng hết sức kéo Đặng Hải:

- Anh làm gì vậy?

- Sao anh lại đánh anh ấy?

Đặng Hải vội vàng nói:

- Duy Anh! Em phải tin anh- nó là người tốt, anh mới là người xấu!

- ???!!

- O.. anh mới là người tốt,, nó.. nó... chả ra cái gì sất!

Duy Anh không muốn tình hình thêm căng thẳng, vội vàng cúi đầu chào Nguyễn Phong rồi mặc sức mà kéo Đặng Hải lên trên phòng.

- ——

- Lần sau mà để tao thấy tao đâm chết luôn!

- Còn em nữa!

- Sao em lại đi với nó chứ? Em có biết nó là loại gì không?

- Anh gọi điện em cũng không nghe?

Duy Anh khó hiểu nhìn người bức bối ngồi dưới salon đang hết sức càu nhàu kia mà phân trần:

- Anh ấy chỉ gỡ cái lá trên đầu em ra thôi,

- Gỡ lá? Cái mặt nó mà gỡ lá? Trong lòng nó anh còn lạ gì, nó chính là tính tán rập em! xơi em 500 cách thức!

Duy Anh lắc lắc đầu:

- Không có đâu.

Đặng Hải tức tới nổi mũi.

- Anh mới là người bị oan đây này! Em lại bênh nó!

- Lần sau anh mà thấy tên đó đụng vào người em, anh liền bầm nó ra chiên trứng!

- Còn nhìn gì mà nhìn? Mau đi nấu cơm!

- !!!!!

Duy Anh ghen trong cổ cũng không dám nói thêm, đành đứng dậy bước vào bếp.

Thực sự thì sau đó, Nguyễn Phong chỉ xoa đầu cậu cười tới bật lên nói một câu: anh đùa thôi.

Rồi thì tiện đường đi chung một đoạn tiễn cậu về nhà, kể lại cho cậu chút chuyện ngày xưa.

Vốn dĩ thì, Nguyễn Phong và Đặng Hải là bạn từ khi quán tã cho tới thời cấp 3, rất thân nhau là đằng khác. Thế nhưng đến lớp 11 thì chuyển bạn thành thù.

Chỉ bởi vì Đặng Hải bắt đầu biết yêu đương nha,

Cậu thích một cô bé, nhưng cô bé đó lại chê Đặng Hải “ vai u thịt bắp” hết sức ghét bỏ, một lòng yêu thích chàng hoàng tử thư sinh tuấn mã như Nguyễn Phong kia.

- —

Đặng Hải tức tới nghĩ lại,

Một cô đã đành là vô tình đi, nhưng đến cô thứ hai cũng thế là thế nào?. Chê Đặng Hải cậu là đồ thô thiển. Chẳng là hồi đó đang có một mặc “ áo trong” màu nổi, nhưng áo ngoài lại màu trắng tinh khôi. Cô bé cũng chọn một cái áo ngực nội y màu đỏ chói, lúc lác bở vai đứng trước mặt cậu. Đặng Hải thấy chả ra làm sao mới bảo cô nhìn như dở hơi, sao không trùm luôn cái áo lót ra ngoài áo học sinh ấy.

Có thể thôi mà cô ta khóc rầm rức hai ngày, mà khóc thì thôi đi.. còn gục đầu vào trong lòng cái thằng cờ hó Phong đó khóc.

Rồi hai cô thì cũng chữa tới nổi ghim thù, nhưng cô thứ ba lại cũng thế nốt!. Lúc đi ăn chung cả đám, cậu mới thấy em ấy gấp toàn thịt ba chỉ mà ăn, mới bảo chứ: bụng em cả đông mỡ thế mà ăn thịt cho lắm vào chả mấy mà thành con lợn.

Hôm sau cô ta lại đá cậu, thế rồi đá cậu thì thôi đi, một thời gian sau còn viết thư tỏ tình với Nguyễn Phong kia!.

Đặng Hải cậu quyết cho rằng, là Nguyễn Phong giứt gãi của cậu, thế nên cậu dẫu đẹp trai mà vẫn ế sừng mỏ ba năm cấp ba chính là vì thế.

Từ đó sinh ra thù, nơi nào có mày nơi đó đó có tao.

Cũng từ đó mà Nguyễn Phong mới đem ra lời thách thức, nếu mà đến năm 3 đại học không có người yêu, tốt nhất là Đặng Hải cậu nên đi tu.

Thế nên mới có cái màn giả gái như ngày xưa ấy.

Ừa, mà khoan!

Nếu như thế...

Vậy thì...

Nguyễn Phong đã biết được, Duy Anh là con trai sao?

Đặng Hải hét lên một tiếng:

- Thôi xong!

Duy Anh nghe thấy vội vàng vẫn còn cả tạp dề trên người mà chạy ra:

- Anh sao vậy?

Đặng Hải chỉ chỉ lên người Duy Anh:

- Vậy.. vậy.. thằng chó Phong, nó biết em là con trai rồi sao?

-

Duy Anh mím mím môi:

- Vâng...

- Em... xin lỗi.. em vô tình gặp anh ấy ở ngoài..ngoài cửa chung cư.

- !!!!

Đặng Hải ngồi phịch xuống salon.

Chết cmm rồi Hải. Quả này, thằng chó đó phải được dịp cười ba ngày ba đêm!

Duy Anh nhìn Đặng Hải mặt đầy biến hóa lúc xanh lúc trắng, vẫn là không dám nói thêm điều gì, nhẹ bước lại vào bếp.

Đôi tay thoăn thoắt bóc từng bẹ cải trắng tinh, mà nghĩ tới mấy câu chuyện cũ nghe được từ Nguyễn Phong mà còn không nhin nổi, mím môi cười.

Hóa ra, thói xấu miệng này là từ thuở sinh ra đã có sao?

Dù cậu chưa từng quen con gái, thế nhưng dẫu nhiều lúc muốn nhắc Thanh Thu cái gì đó, cũng chỉ len lén nói ý ra.

Chứ ai đòi....

Càng nghĩ, càng muốn bùm miệng cười. Cũng may cậu không phải là con gái, lại luôn chú ý nhẩn nhin, nghe lời, nếu không đúng là sớm xấu hổ tới chết mà rời khỏi đây.

Chứ chẳng có người con gái nào chịu nổi cái tủi như cậu, nước mắt mưa về cũng bị chê nhạt chê mặn.

Cậu, cũng đâu có phải chuyên gia thử mắm?

- _____

Mãi cho tới khi một bàn ăn ngon đã hết phân nửa,

Đặng Hải mới hơi giãn giãn cơ mặt ra một chút, đúng là, lấp đầy cái dạ dày tinh thần liền sáng khoái hơn nhiều.

Duy Anh lúc này mới dám nhớ tới việc hồi chiều.

Nguyễn Phong sau khi hỏi rõ, biết rằng cậu ở chung nhà với Đặng Hải thì có nhờ cậu một chuyện.

Cậu đương nhiên là đồng ý,

Nguyễn Phong không những lịch sự, mà còn rất rất tốt, không tính toán so đo với việc cậu lừa dối gái nữa.

Duy Anh húng hắng mấy cái chuẩn bị trong họng, mới có thể đối diện với Đặng Hải nhỏ giọng:

- Anh Phong nói... Anh ấy, vẫn luôn coi anh là bạn.

- Còn.. mấy cô gái thời cấp 3 kia, thực sự là không phải anh ấy giành của anh.

-

Đặng Hải há miệng, như vừa nghe phải cái gì đó nó nhức não khó phân tích lắm.

Bật ra: một tiếng.

- Với lại.. vài tháng nữa, anh ấy đi du học rồi...

Du học?

Đặng Hải coi như không thèm nghe Duy Anh nói nữa, cái thằng đó thì có gì để mà quan tâm chứ?. Nhưng thực ra đôi mắt lại có chút xao động.

Vẫn giả như cầm mặt vào gấp thức ăn.

Nó đi du học?

Thằng chết bầm đó đi du học?

Hơ? Vậy thì tốt quá rồi chứ còn gì? Anh đây chính là bang chủ độc nhất vô nhị.

Vậy nhưng mà, miệng cười lòng lại không cười.

Duy Anh còn thấy, nụ cười ấy khó coi tới nỗi chính lòng cậu vừa nghe đôi chút vết xót xa.

- ——

Tình bạn, hay tình yêu.

Cũng là thứ tình cảm trân quý của con người.

Đời người sống được bao nhiêu lần 20 năm? Để mà nói rằng quên đi, bỏ đi một thằng bạn thân chí cốt?

Người yêu là người ta có thể rung động sâu trong tâm. Nhưng người yêu chẳng phải cũng có thể một đời thay năm bảy bạn đó sao?

Nhưng, cái thứ được gọi là bạn thân kia, có khi theo xuống mồ, vẫn còn trêu chọc nhau rằng: tương tao chết đẹp hơn mày.

- ——

Nguyễn Phong vuốt khóe môi đã sưng. Nhìn lên bầu trời đêm đông đầy bọt nhỏ mưa phùn.

Nhà cậu trước đây thì nghèo.

Không giống như Đặng Hải, sinh ra chính là một quý công tử hai bên hai người theo chăm sóc,

Chẳng qua vì mẹ Đặng Hải sinh không có sữa, Đặng Hải mới được hàng ngày gửi qua bú nhờ mẹ cậu, riết rồi còn hay để Đặng Hải bên đó chơi nửa ngày, thế nên khi lớn lên đúng chính xác là mặc chung một cái khổ.

Cũng nhờ dòng sữa ngọt đó nên giao tình gần gũi hơn, bố Đặng Hải dắt mối cho bố cậu vài mối làm ăn, nhà cậu mới dần dần trở lên khá giả như bây giờ. Đến nay thì, so không dám so, nhưng nhà cậu thực chẳng thiếu thốn gì,

Suốt thời thơ bé, vì to con hơn cậu, cao hơn cậu, thế nên cậu luôn được Đặng Hải bảo vệ, đồ chơi của con nhà giàu, cậu cũng không bao giờ thiếu, đồ ăn ngon đều có phần cho cậu.

Rồi, tự cậu sinh ra thứ tình cảm không đáng có..

Thậm chí buồn cười nhất là, Đặng Hải có lần buột miệng mà nói rằng, con trai mặc sơ mi trắng nhìn là đẹp nhất, từ đó thì,...hình thành cái thói quen này, biết nói thế nào đây?

Miết ống tay áo sơ mi chườm ra trong gió lạnh..

Nguyễn Phong cậu cũng thật may mắn đúng không?

Vì như thế mà quả thật tới tận khi cậu quyết định rời khỏi đây, đi du học, sang một chân trời mới, tên gốc kia vẫn “ ế”.

Để cậu đừng phải nhìn thấy cảnh hân hôn thêm một người nào.. trước mặt mình nữa..

Đau, là đau lắm,

- Bụp!

Ừ cơ mà.... nhưng hình như không đau bằng nhất bỏ tay thẳng lên gáy cậu lúc này chứ?

Nguyễn Phong một thân sơ mi mảnh dễ ngắt xủ trong lòng kẻ vừa tiến tới.

Đặng Ninh phủ qua eo người, một tay xốc tới bế gọn. Nhíu mày:

Nguyễn Phong. Anh thấy, cứ trực tiếp ăn em là tốt nhất.

11. Chương 11: Đặng Ninh

Chung cư.

Duy Anh chần chờ nhìn chiếc giường đã bị một kẻ cao lớn thân nhiên mà xò chân tay thoải mái nằm hết nửa giường kia. Phân vân không biết làm sao, hôm nay..

Đặng Hải nhìn thái độ vân vê vạt áo kia không muốn lên giường liền quát:

- Lên giường!

- ...!

- Còn đứng đó làm gì? Không lạnh à?

Duy Anh ấp úng, nói ra mấy cái suy nghĩ trong đầu:

- Em.. em hỏi là... giường anh.. em thấy khô rồi.

- Khô rồi thì sao?

- Em.. cũng xem kỹ rồi... không có gián, cũng.. không có kiến..

- Rồi sao?

Giọng nói càng ngày càng nhỏ, Duy Anh cúi đầu thật thấp:

- Cũng.. cũng không có muỗi.

Đặng Hải vò đầu, đảo mắt một vòng nhớ lại.

Cậu mở cửa sổ, mưa phùn thì thấm vào đầu, mãi không ướt được giường nên tạt nguyên chậu nước.

Còn đi bắt nào muỗi nào kiến nào gián nào sâu.

Mỗi hôm thả vào một tý, để còn lấy cớ mà qua đây tranh thủ mò mẫm hít hà chút hương thơm mát ngọt kia chứ.

Vậy nhưng mà hôm nay vì chuyện của Nguyễn Phong, tâm trạng của cậu vốn không tốt, cậu cũng chán chả thèm giải thích lấp liếm gì:

- Đây là nhà anh!, Anh thích ngủ đâu anh ngủ! Em dám có ý kiến?

- Dạ.. Vậy.. vậy em ra sofa!

- Đứng nguyên đó!

Đặng Hải bực bội quát lên:

- Em thử bước chân ra khỏi phòng xem nào! Anh liền không thương tiếc mà giã nát cục!

- Giã.. giã.. cái gì cơ?

Duy Anh còn chưa hiểu nổi, đã bị quát tới giật thót cả mình lần nữa.

- Lên giường!

-!

Nhà này, thì đúng rồi, là của anh ấy... thế nên.. anh ấy muốn ngủ đâu thì ngủ, cũng là đúng nốt.

Duy Anh rụt rè chậm rãi leo lên giường., tôi tay rắn chắc không chờ được mấy động tác rùa bò đó, liền đảo tới, ôm chầm cả người cậu siết chặt vào lòng.

Duy Anh không dám nhúc nhích đầu chỉ là một chút, mà muốn nhúc nhích cũng khó.. cơ bắp kia.. vốn không phải là cậu có thể muốn là đẩy ra nổi.

- Thế có phải ngoan không!

- Cứ làm người ta phải quát lên!

- Chẳng ra làm sao!

Nửa mừng nửa sợ, mừng, là vì nằm trong vòng tay này, trái tim cậu lại rộn ràng thiêu đốt đôi gò má đến ửng hồng..

Sợ, là vì vẫn không thể hình dung nổi, rút cuộc người ở đây, là có cảm giác gì đối với mình.....

Cậu không dám tin, những lời nói yêu thích luôn có thể tùy hứng nói ra kia, mấy phần là thật, mấy phần là giả..

Thế nhưng nhu thuận mà nép lên bờ vai này.. không bị chán ghét mà đẩy ra, đã khiến cậu sắp chìm trong cả núi đường ngọt ngào và hạnh phúc...

Chỉ có điều, bàn tay kia lại hư hỏng quá, chỉ tranh thủ cậu nằm một lát là sẽ liền làm loạn đụng chỗ này, chỗ kia một tý.

Duy Anh cảm giác như thực mà như ảo.

Bởi, nói thế nào, cậu vẫn là con trai...

Đêm nay, không có sự nháo loạn, không có một Đặng Hải vuốt ve lên cần cổ trắng của cậu mà hôn hôn trộm. Tất cả chìm vào trong im lặng rất lâu.

Đặng Hải cất chất giọng trầm hơn ngày thường, cũng không quản khóe mi kia đang nhắm hay còn thức, đều đều nói:

- Thực ra, anh không trách nó, vì sớm cũng chả còn thiết tha gì mấy cô kia, kể cả Phong nó có thực yêu cô nào đi nữa thì anh cũng chẳng giận.

- Vậy...sao lại..

- Thì là ngang bướng đó!. Đứa nào chả thế, chẳng muốn nhận mình sai, nên cứ mặc kệ thế thôi. Năm này qua năm khác. Cũng hơn ba năm rồi.

Im lặng một lát, Duy Anh hơi nghiêng đầu lên:

- Anh ấy sắp đi du học rồi.. em nghĩ, trước khi đó anh ấy rất muốn cùng anh làm hòa..

- Ủ. Cứ biết thế.

- Hôm nay lúc em trong quán net..

- Sao cơ?

- Dạ?

Duy Anh còn chưa nói hết câu đã bị Đặng Hải cất ngang, lưng liền dựng thẳng dậy khiến Duy Anh cũng bật người lên theo:

- Em ra quán net?

-!

Duy Anh biết là mình lại lỡ lời rồi, liền hơi chu môi lên, liếm liếm, cúi cúi đầu..

- Em.. em..

- À. Ra vậy. Vậy là nó gặp em trong quán net đúng không?
- Vâng..
- Nói! tại sao em lại tới quán net, còn nữa, có đứa nào đụng chạm gì em không?!!!!!!
- Không.. không có!
- Em có biết quán net toàn là mấy cái thằng chơi game chẳng ra cái gì không? Tại sao em lại giấu anh chuyện này? Mà em ra quán net làm gì? Nhà cũng có máy tính sao em không dùng? Còn nói là vô tình gặp nó ngoài chung cư.
- Em xin lỗi, tại em sợ anh giận..
- Duy Anh!

Đặng Hải bắt chộp lấy vai cậu:

- Tuy là anh hỏi em mấy lần em vẫn chưa nhận lời làm người yêu anh, nhưng mà – Anh nói cho em biết:
 - ???!!
 - Anh khỏi cần em trả lời nữa, Anh tự coi đó là đồng ý luôn!
 - Dẫu sao thì anh vừa đẹp trai lại còn giỏi, em cũng chẳng thiệt gì, cứ coi như em vớ được món hời đi. Anh cũng không nhỏ nhặt mà so đo với em.
 - ???!!!!!!
 - Còn nữa, tên khốn biến thái nào dám sờ mó tơ tưởng tới em, anh liền cho nó ra bã!
- Duy Anh thực sự bị màn tỏ tình quái đản này đập cho tơi bời đến mức không cả hiểu nổi, liền nhủ thầm trong lòng, Trước giờ... có mỗi mình anh là hay sờ mó em thì phải?!
- Đặng Hải một hồi thì thấy mình cũng hơi thô thô, lại thấy Duy Anh vẫn mãi cứ cúi đầu liền nhào tới hôn tràn lên tóc. Khó chịu mà bung ra:
- Thật ra thì.. anh thích em, thích lắm. Thấy em đi với người khác anh tức không chịu được. Cái thằng Phong đó mặt mũi cũng khá lại còn học giỏi, anh sợ em bị nó cướp. Anh của gái không lại nó.. anh cũng sợ của trai không lại nó nốt.
 - Em...Em nhất định phải yêu anh. Nhất định không được đi với con bé Thanh Thu nữa. Anh ghen chết mất. Thật đấy. Lần trước tết anh đập hết 4 bộ cốc chén chỉ vì em úp hình với nó.
 - Với lại con bé đó không đẹp, Anh mới đẹp. Em xem – Đặng Hải vạch ngực mình ra đặt tay Duy Anh lên – ngực anh cũng lớn mà?
 -!!!
 - Còn nữa, của anh dài 22cm, lại còn to.

Duy Anh trợn trắng mắt rút tay về. Đặng Hải lại bổ sung:

- Ừ, thì anh có nói hơi quá một tý, cụ thể thì 21 cm.
-!!!Anh.. thực...

Duy Anh ngượng chín cả mặt, cậu không muốn nghe, không muốn nghe!

Cậu thoát khỏi lồng ngực Đặng Hải, quay đi dụi đầu lên gối, hai má đỏ ửng lên.

Đang nói tới cái gì kia chứ...

Cậu cũng không phải.. Không phải con gái màham cái kia.. mà vừa to với chảnh vừa dài!

Thực đáng ghét!

Duy Anh ghét bỏ mà xích tận ra một phía giường, trùm chăn kín mít.

Mặc cho kẻ nào đó gãi đầu giật chân mãi mà không ra.

- Haiz. Duy Anh. Em xem, anh không ôm em lại cảm thấy khó ngủ này.

- Hay là thôi, cho anh sờ dú em một cái đi.

- Nếu không được thì.. em sờ lại anh?

- Hay là anh tuốt cho em nhé?

- Mông em dạo này căng thật đấy.

Duy Anh mặt sắp nhỏ máu rồi, nhưng tên nào đó mặt trát đúng bằng xi măng. Ôm cả bọc chặn lại trong lòng:

- Ồi, mặc kệ đi. Hôm nay rút cuộc mình cũng có người yêu!

- Em không trả lời thì tức là mặc định rồi đấy, sau này cảm có cãi.

- Ồi có người yêu mà không được chịch.. đáng thương thay.

Duy Anh bặm môi.

Cậu không phải là không muốn trả lời... nhưng.. cậu là con trai...

Có thể sao?

Càng nghĩ, càng rối một mảnh, khi bên cạnh đã cất lên tiếng ngáy nhẹ đều đều, Duy Anh mới từ trong nùi chăn nghiêng đầu ra. Ngủ thì há miệng, nước miếng cũng sắp rớt ra ngoài. Chân gác lung tung, tư thế xấu tới chẳng ra làm sao cả...

Duy Anh len lén nhìn, len lén dờ lên đôi má ấy, một nụ hôn nhẹ.

Đăng Hải.. anh ấy ... thực sự thích mình ư?

Nếu, em là con gái.. thì tốt rồi.

Và... nếu một thời gian nữa anh cảm thấy chán, hoặc.. lại có một người con gái mới xinh đẹp, ở bên anh..

Nhất định anh sẽ mau chóng quên đi thôi, đúng không?

Dù là có thực sự thích, cũng đâu thể nào... ở bên cạnh em.. một thằng con trai kia chứ?

Đăng Hải.. Vậy.. cứ cho là em đang mơ đi, cứ cho là em đang tự vui vẻ ngập tràn trong giờ phút này đi, em vẫn là muốn...tựa lên vai anh như..thế này....

Duy Anh mang một mớ tâm tình như thế, thiếp sâu vào giấc ngủ.

=====

Đăng Ninh mới 28, đã trở thành phó tổng của tập đoàn Đăng Phú.

Ông Phú vô cùng hài lòng, đối với thằng con trai thứ hai nghịch như quỷ sứ của mình thì chỉ cấp một căn chung cư.

Thế nhưng với người con trai cả này, tự bản thân Đăng Ninh cũng đã kiếm đủ vài căn biệt thự cho riêng mình.

Năng lực có thừa, nói ít hiểu nhiều, vô cùng tự tin, vô cùng có khí chất của một người lãnh đạo,

Nếu không phải có cái bụng phệ và tuổi tác, mỗi khi đi cùng thằng con cả này, ông đều cảm thấy như mình bị lép hăn sang một bên.

Thế nên chẳng có lạ gì khi mà Đăng Ninh chủ động dọn ra ở riêng ông cũng không có ý kiến, chỉ dặn dò lễ tết về sum họp là được.

- _____

Biệt thự X.

Nguyễn Phong tỉnh lại, trên gáy rõ ràng truyền tới chút nhức mỏi, thế nhưng.. khi muốn chống tay dựng dậy, nỗi đau đớn truyền tới từ ... chỗ khác.. mới khiến cậu thực sự phải cắn răng kêu lên một tiếng.

Đau.. đau quá..

Sao mà nơi.. hậu huyệt lại đau như vậy...

Nguyễn Phong từ bỏ, không ngồi dậy nữa, nằm phịch trở lại giường, quan sát một chút..

Không phải phòng của cậu!

Vậy.. rút cuộc là...

Đôi mày vừa nhăn lại lập tức đã giãn ra..

Cậu.. bị cưỡng hiếp?

Nguyễn Phong đâu phải là kẻ ngu ngốc, càng không phải chưa từng tìm hiểu về việc làm tình giữa đàn ông. Và cái thứ đau đớn từ dưới hông truyền lên rõ một một như một đáp án chuẩn xác...

Nhưng...

Hít một ngụm khí to, Không cần phải đoán nữa. Đặng Ninh.. tên cáo già ấy!

Gần đây đã có mấy lần cậu lảng tránh, anh ta cũng đã hắng giọng nói cái gì đó, cậu cũng không để ý nhiều..

Vậy mà thực sự.... anh ta lại thực sự làm cậu..!

Trời ạ!

Phải mau rời khỏi đây...

Cổ lết chiếc eo rã rời muốn đứng dậy, thế nhưng một bóng dáng cao ráo đã chặn tới trước đỡ cậu tựa xuống đầu giường.

- Em nên nghỉ ngơi thêm.

Nghẹn một lúc Nguyễn Phong mới có thể bật ra:

- Đặng Ninh anh... sao lại...

Đặng Ninh vốn trước giờ là người lạnh nhạt, càng chẳng phải là người lăng mạn gì, chỉ đơn giản ngồi xuống chiếc ghế bên giường, nhìn vẻ mặt hoang mang của Nguyễn Phong mà xác nhận:

- Ủ. Hôm qua anh đã làm rồi.

- Làm rồi? Tôi nhớ là trước đây tôi đã nói rõ với anh rồi cơ mà... tại sao anh lại?

- Thì sao?

Nguyễn Phong thực sự có xu hướng muốn giết người. Thế nhưng dẫu sao đây cũng là Đặng Ninh!, còn không phải kinh tế gia đình mình đều nương vào tập đoàn Đặng Phú sao? Thế nên cố gắng nén giận mà vò một góc chăn:

- Anh... Anh rút cuộc nghĩ cái gì vậy hả? Anh có biết chuyện này...chuyện này là không thể nào!. Tôi.. không thích anh!

Đặng Ninh dường như không bằng lòng với câu trả lời kia, liền nhăn mặt:

- Làm sao lại phải lảng tránh thế? Tán tỉnh yêu đương phiên chết được. Cứ trực tiếp đem người về ăn luôn là tiện gọn nhất.

- !!!!Anh....

- Còn nữa, hồ sơ du học của em đã bị loại.

- Bị loại? Đặng Ninh.. anh...

- Anh nói rồi, anh rất thích em. Em nghỉ rời khỏi anh? Bớt mơ tưởng!

Nói chuyện với Đặng Ninh đã rất rất nhiều lần, rút cuộc thì cũng chẳng thể nào mà thắng cho nổi. Bởi với anh ta lý lẽ là một điều quá xàm, miệng lưỡi thương trường cậu cho dù thông minh cũng đọ không lại,

Thôi thì đành... cắn lưỡi mà nhẹ nhàng:

- Nhưng ít ra.. chuyện này anh cũng phải hỏi ý kiến tôi trước chứ?

12. Chương 12: Bị Thương

Gương mặt lạnh nhạt kia giờ này lại đang nở một nụ cười mà phóng ánh mắt về phía chiếc cổ đã đầy vết hôn ngân của cậu, xích sát lại gần. Hai tay chống bám áp xuống cơ thể cậu, đôi mắt chìm sâu đều là si mê:

- Ủ, Anh cũng đang muốn hỏi đây.

- ??? Hỏi.. gì?

- Đặng Ninh liếc lên chiếc đồng hồ treo tường:

- Em nghỉ được 6 tiếng rồi đây, Em thấy sao?

- Kh...

- Ừm...

Tiếng còn chưa bật hết ra khỏi đầu môi, đã bị chặn lại, Đặng Ninh vương mái tóc dài xoa xuống lập tức bao phủ từ trên môi dời xuống cằm cổ và hai núm vú vốn đã sưng đỏ cả đêm qua mà dày vò..

Nguyễn Phong tưởng mình một lần nữa muốn ngất xỉu khi thứ nóng rực kia vừa đi vào. Hậu huyết đỏ tấy, run rẩy mở ra nuốt vào... như muốn nhả máu...

- Đau... đau... quá...

Người vốn kìm mình giỏi như cậu mà giờ đây cũng phải kêu lên thành tiếng..

Trời ạ...cái thứ đó...

- Đặng Ninh.. khoan.. chậm một chút...

Nhìn đôi môi phủ một màu trắng bệch vì đau kia, Đặng Ninh cũng xót ruột lắm...Thế nhưng...

- Lần sau còn dám sau lưng anh lén lút làm hồ sơ du học? Còn dám trốn khỏi anh nữa không?

- Hự...

Một tiếng đứt đoạn lại một cú thúc...

Sương, chỉ một chút, mà đau tới tám phần.. Mắt cũng sắp hoa lên toàn là sao giăng.. cái gì gọi là thể diện đều bị cái thứ của quý kia đâm cho thủng ...

- Hự..

- Nói! Còn dám bỏ lại anh?

- Không.. hự.. không.. không dám.. nữa..

- Hự.

- Nói lại?

- Đảm bảo...không dám... đau quá... nhẹ một chút!

- Anh không cho phép.. không cho phép...

- ... Đặng Ninh.. em... đau quá..

- ... Đặng Ninh.. đừng...

Thoảng thấy thực sự như người dưới thân không ổn lắm Đặng Ninh mới luyến tiếc xuất ra, đưa tay mơn trớn cậu em nhỏ đang ủ rũ vì đau của Nguyễn Phong. Thủ thủ bên tai:

- Nhớ cho kỹ. Anh là Đặng Ninh.

-Ừm...

Tiếng ưm nhỏ trong cổ họng bật ra, khiến kẻ vốn thường ngày chẳng mấy khi biểu hiện gì trên mặt, lúc này cũng vui vẻ mà cậu khoe miệng.

Đặng Ninh hôn lên vành tai nhỏ.

- Anh đưa em đi tắm.

Nguyễn Phong đã rã rời lắm rồi, cũng không muốn nghĩ thêm gì nữa...

Vậy nhưng ngón tay kia khi đưa vào nơi đó mà tẩy rửa cho cậu, đều là từng chút cẩn thận, ôn nhu không tưởng, lại nhẹ nhàng mà bôi thuốc, chạm tới từng nếp gấp sưng đỏ thậm chí.. là cả đã rách hờ kia mà tỉ mỉ.

Nguyễn Phong khẽ thở dài, trong lòng có chút rung động không hề dấu nổi.

Như thế mà, kể từ cái ngày Đặng Ninh tỏ lời yêu thương với cậu, cũng đã quá lâu rồi,...

- ————
Cái ngày vừa tốt nghiệp lớp 12, cậu nghe được Đặng Ninh đứng trước mình mà lạnh lẽo một câu: Tôi thích cậu.

Hôm đó, cậu còn tưởng là ngày nói dối, cười nhăn nhó mà trả lời rằng: dạ.

Sau này, mỗi khi cậu giả vờ như không hiểu, Con người ấy cũng vẫn chỉ lạnh nhạt hờ hững như thế. Cứ như có cũng được mà không cũng chẳng sao.

Cậu còn đã tưởng là quên đi, hoặc giả như việc Đặng Ninh đối với cậu có tình cảm quả là một chuyện vô cùng hoang đường. Người như cả khối băng thế, có lẽ là cậu thực sự nghe nhầm chẳng?

Còn có đôi lúc mà nghĩ rằng, thực ra tình yêu hay cái gì đó cũng không quá điên cuồng như mình nghĩ.

Mà đâu ngờ, hồ sơ du học vừa hoàn thiện, lại lôi mình về ăn sạch thể này, một cọng lông e rằng cũng đã bị vượt tới thẳng. Cả người đều là dấu hôn chi chít. Hơi động người, vòng tay bên lưng cậu đã siết thêm chút lực, sống mũi cao hé đôi mắt còn mệt mỏi mà khàn giọng hỏi:

- Em còn đau sao?

-!

Nguyễn Phong tự dưng thấy buồn cười.

Trước nay chỉ thấy một Đặng Ninh gần như sáng bóng từ trên xuống dưới, oai oai vệ vệ mà làm một cái phó tổng, nào ngờ đầu cũng có ngày đầu tóc muốn rối thế kia.

Thôi đi.

Vẫn là ngủ thì hơn.

- ————
Khu trọ.

Thụy Anh chống tay lên cằm, nhìn đắm đắm vào gương.

Cô bạn bên cạnh thấy Thụy Anh còn đang đắn đo suy nghĩ liền huých tay:

- Mà nghĩ cho kỹ đi. Gái Ngoại Thương mà phải chịu thua mấy con khỉ già sư phạm sao? Lại còn là một thằng con trai. Mà không thấy xấu hổ nhưng tao xấu hổ thay cho cả mày.

Cô bạn mĩa mai.

Thụy Anh tay vân vê thỏi son môi:

- Nhưng mà, làm thế có ác quá không?
- Có cái gì đâu mà ác, chẳng qua cảnh cáo nó một chút. Mà tao thấy thằng Hải đó có vẻ gì mà giàu có đâu? Mà có nhảm không chứ?
- Tao đã về tận nhà rồi. Không có sai được, chính là tập đoàn Đặng Phú.

Cô bạn nhún vai:

- Thế thì triển nhanh đi. Đờng để lâu quá cái mặt mày người ta còn không nhớ.

Thụy Anh thở hắt:

- Ừ.

Thụy Anh đã liên tiếp một thời gian không thể liên lạc được với Đặng Hải. Ban đầu thì còn là miễn cưỡng nghe máy, thế nhưng mà cô đã cố hẹn mấy lần cũng chỉ nhận lại chút nhạt nhẽo.

Chết tiệt.

Cô đối với Đặng Hải cũng không hẳn là vì tiền kia, mà cô thực lòng là thích. Thế nhưng lại chẳng phải như cô nghĩ rằng, Đặng Hải chỉ chơi bởi mới mẻ một chút rồi cũng sẽ chán.

Nói chung cô không tin vào cái chuyện giữa hai thằng đàn ông có thể có gì lâu dài. Thế nên ngày hôm ấy cô mới nhần nhịn nở nụ cười rồi đi, bảo đảm hình ảnh của mình không bị phá vỡ.

Vậy nhưng giờ Đặng Hải thậm chí còn không đếm xỉa tới cô.

Thụy Anh lại cảm thấy quá ảm ức.

Cô xinh đẹp, cao ráo, lại có trí thức.

Nếu để đứng bên cạnh Đặng Hải thì xứng đôi không còn gì để chê. Bên nhau dẫu sao cũng một thời gian khá dài, nếu không phải là thằng nhóc ẻo lả kia xen vào, chắc chắn Đặng Hải sẽ sớm tỏ tình với cô..

Vậy mà giờ này...

Tiếng bà chủ trọ the thé bên ngoài làm cô giật mình quay ra:

- Ấy da cái phòng này, 2 tháng rồi không trả tiền trọ còn muốn ở nữa hay thôi!

Thụy Anh nhìn ra phía cửa, bà chủ trọ người gầy đét đã bước tới giữa phòng:

- Ngắm gương làm gì? đẹp mà ra ăn được à? Cho các cô nợ một tháng lại không biết điều muốn nợ tháng nữa? Hả? Đòi sống ở đây cao cấp, nhưng lại không có tiền? Thế thì ra ngoài đường tới mấy khu giá rẻ mà thuê!
- Cô thư thư cho cháu thêm vài ngày.
- Vài ngày? Hai tháng rồi đấy! Nể mặt các cô sống ở đây cả năm rồi nên tôi chót cho lần này, đúng 1 tuần nữa phải trả. Không thì đi đi!
- Dạ..

Như giọt nước tràn ly,

Thụy Anh còn nghĩ về những tháng tết kia, bên cạnh Đặng Hải, cũng chính là cậu chủ động đưa cho cô tiền tiêu xài, mua sắm. Đôi tay siết càng thêm chắc.

Duy Anh.

Có trách, thì tự trách số mày đen đủi.

Lại đi giành trai với tao.

- ———
Cuối tuần

Lạnh giá cũng qua đi, ấm áp len theo từng tia nắng nhỏ cuối xuân muộn mà trở hoa ngoài ban công.

Chỗ hoa cắm chương này là chính tay Duy Anh đi lựa, trồng vào. Hôm nay đã chúm chím nở những bông đầu tiên.

Duy Anh vừa mở cửa bước ra, thực muốn chạm tay tới.. nhưng... mùi gì.. như.. khai quá!

Duy Anh vội vàng bịt mũi lại.. trời ạ!

Thực giận cái kẻ kia mà...

Đã thế vừa ngoảnh lại lại còn thấy Đặng Hải cười hô hố:

- Ô nở hoa rồi à? Tối qua anh mới tè vào đấy mấy bãi mà hôm nay nở hoa thật rồi này!

-!!

Duy Anh vừa buồn cười vừa tức.

Sao lại có người như vậy kia chứ?

Cậu không thèm nói nữa, bước vào nhà tắm múc ra chút nước, Đặng Hải thấy vẻ mặt Duy Anh liền khó hiểu:

- Em sao vậy?

- Anh ...

Duy Anh cả giận, phùng má lên:

- Sao anh lại đi vệ sinh ở đây? Ở đây là ban công!

- Ban công thì làm sao? Nhà anh, anh thích đái đâu thì đái thôi?!

-!

- À, hay là em sợ, người khác nhìn thấy chim anh?

- Ôi chào nha bà xã! Bắt đầu biết giữ cửa rồi ớ hử?

- Nào nào. Lại đây anh cho em xem chú chim chào buổi sáng của anh, rất có tinh thần nha!

Đặng Hải còn định cầm tay Duy Anh đặt lên chỗ ấy của mình, Duy Anh đã liền giật tay ra, lẹ bước vào trong bếp.

Thực.. tức chết cậu mà!

Thế nên Duy Anh chỉ nấu cho Đặng Hải đúng một bát mì tôm xương.

Đặng Hải lèo nhèo:

- Gì này? Chưa cuối tháng mà?

- Anh.. em không cho anh đi vệ sinh ở bồn hoa nữa!

- Trời, hôm qua anh đang đứng hóng gió thì mắc, buồn thì đái đại thôi có gì đâu ghê gớm?

- Anh.. Anh phải biết là khóm hoa đó còn rất non, anh.. tiểu trực tiếp vào như thế sẽ chết cây.

Đặng Hải hút sợi mì dài ngoằng lên mồm soạt một cái, ngóc đầu dậy:

- Chết cây?

- Chả nở hoa toe toét đó mà chết gì.

-!!!

Không lẽ thì nói là, em còn muốn ngắm hoa, ngửi sắc thơm nữa sao. Mà bị như vậy, khai muốn chết ai chịu cho nổi!

Đặng Hải đương nhiên không quên mình đang trong quá trình cưa cẩm Duy Anh, liền vội vàng lấy lòng:

- Được rồi được rồi anh nghe em tất!

- Nó mà bị anh đá chết, mai anh mua trả em một bụi to. Được không?

Duy Anh buồn cười, quay lại đặt một cái bánh kẹp thơm lừng lên trên bàn.

Đặng Hải vỗ đùi:

- Anh biết ngay là em yêu anh nhất cơ mà!

Sau đó chẳng đường hoàng gì mà nhồm dậy ôm lấy Duy Anh, đôi tay vờ vịt đưa lên mông bóp mấy cái.

Duy Anh muốn đẩy ra, thế nhưng Đặng Hải lại giải thích:

- Anh cũng rất thích rất yêu em. Thực sự thì.. tại vì anh ghét bụi hoa cẩm cẩm gì đó đó, ngày nào em cũng chăm sóc chúng nó lâu lắc, anh chỉ xả hận chút thôi.

- !!!!!

- Nhưng mà, anh đảm bảo với em. Em bảo anh chết anh liền chết. Thật đó Duy Anh. Anh càng ngày càng yêu em ...càng ngày càng muốn chịch em.

Lời nói chẳng đường hoàng, tay còn len theo khoe mông mà vuốt khiến Duy Anh vội vàng đẩy người ra, với lấy cái ví trên bàn, chạy trốn xuống dưới lầu.

Vừa là muốn đi mua chút thức ăn, cũng là vừa dấu diếm đi chút ngại ngùng.

Đặng Hải thiệt tình, suốt ngày không đụng thì chạm..

Cậu.. cậu.. cũng đâu thể quần nổi cậu nhỏ của mình run rẩy mà đứng lên kia chứ..

Cậu.. cũng chỉ là một người bình thường thôi..

Duy Anh đi bộ xuống khu chợ sinh viên quen thuộc.

Trong lòng ngập tràn đều là hương vị những lời vừa vang lại bên tai, anh rất thích rất yêu em sao?. Em cũng chẳng cần anh phải chết đi, hay tổn thương một chút nào. Chỉ cần những lời nói ấy, nếu đúng là sự thật.. đôi môi lại mím mím cười..

Nếu đó là sự thật, vậy thì.. tốt biết bao nhiêu!

Duy Anh vừa lướt qua phía đường một con hẻm nhỏ, đôi tay bỗng chốc bị túm chặt, cả cơ thể dường như bị kéo đi, cảm bị nắm lấy ép gương mặt hướng ra phía trước, thậm chí cậu còn chưa kịp hô lấy một tiếng đã nghe tiếng xịt mạnh nhắm cả vùng mắt cậu mà phun tới

- Phì..

Đôi mắt trong phút giây đau xót tựa như bị ai móc lấy...

- A...!

- Đau quá....

Cứu.. em.. Đặng.... Hải...

Hai tên nghiện xong việc vứt luôn chiếc bình xịt hơi cay bên cạnh, lập tức bỏ chạy. Duy Anh bưng khuôn mặt đau đớn tới mức kêu lên được vài tiếng nhỏ liền ngất đi.

13. Chương 13: Như Thế Nào Em Mới Tin ?

Đặng Hải ăn xong cái bánh kẹp, vươn vai một cái mới thấy được Duy Anh như vậy mà quên không mang theo áo khoác.

Dầu là đã có chút nắng, nhưng cũng không phải là đã hết lạnh hẳn.

Bình thường thì Đặng Hải cực nhác đi chợ, ghét cái cảnh chọn thịt chọn cá, với lại miệng cậu cũng chẳng được khéo, gặp hàng thịt thì chê thịt thiu, gặp rau thì chê rau héo, khiến mấy bác gái bán hàng chẳng ai ưa cậu.

Vậy nhưng nghĩ tới cái tấm thân đậm bạc kia ra gió lạnh quả thật trong lòng có chút đau đau.

Thôi thì, đành xách mông lên vậy, nhanh chân một chút chắc là kịp thôi, vậy nhưng chưa tới chợ thì đã nghe thấy một đám lộn xộn trước mặt.

- Gọi xe cấp cứu chưa?

- Gọi rồi!

- Trời ơi, có ai quen cậu này không!

- Mất như chảy máu ra vậy!

Linh tính không lành, Đặng Hải vội vàng chạy tới, quả nhiên, người nằm đó!

Duy Anh đã gần như bất tỉnh, trên gương mặt đỏ rộp, đôi mắt đã rỉ máu.

- Duy Anh!

Tiếng hét lên bất ngờ xé toang một mảnh trời,

Đặng Hải vội vàng nhảy bổ vào trong, bế xốc người lên.

Tiếng hú của chiếc xe cứu thương vang vọng, không mạnh bằng nhịp đập như muốn phá hủy cả lồng ngực cậu bây giờ...

Tại sao?

Chuyện gì đã xảy ra?

Đặng Hải gần như vò đầu tới rồi bung,

Chiếc băng ca cấp cứu đẩy vào phòng.

Cánh cửa đóng sập trước mặt, cũng như đóng lại tất cả những suy đoán điên rồ của cậu. Giờ khắc này, chỉ còn lại sự bất lực điên cuồng.

Suốt một dọc đường, cậu không thể thốt lên một câu nào.

Cậu không tin!

Vốn dĩ.. chỉ mới cách đó chưa đầy 30 phút, đôi mắt kia còn chau lại giận cậu, khóe miệng kia vẫn còn mím mím đóng đưa..

Có thể nào..

Trời ơi.. có thể nào chuyện này lại xảy ra được?

Mọi chuyện.. là thật sao?

Khóe mắt rỉ máu ấy.. là thật sao?

Đặng Hải giật người như tỉnh từ cơn mộng, vội vàng chồm tới cửa phòng cấp cứu, vừa đập cửa liền bị người kéo đi.

- Buông tôi ra!

- Buông ra!

- Duy Anh! Duy Anh!

- Con mẹ nó, bỏ ra!

- Duy Anh!

Thằng Sang và Thằng Kiên vừa mua được đồng phim Gay bản mới full HD siêu nét siêu nóng bỏng, đang định gọi tới kể công, ai dè Đặng Hải vừa nhắc máy đã vừa mắng vừa chửi.

Nghe loáng thoáng cũng đoán được cái gì đó liên quan tới cậu bé kia, ba chân bốn cẳng chạy vào bệnh viện, lại chỉ thấy một Đặng Hải thường ngày ngẫu bựa đang bị mấy vị bác sĩ tóm cổ mà nhểc móc.

Gương mặt thường ngày vênh váo ngông nghênh, giờ đây thực sự như đang tái lại. Hai thằng bạn vội vàng chạy tới,

- Sao rồi?

Bác sĩ liếc qua hai người vừa tới, cũng bực dọc mà lớn tiếng:

- Bệnh nhân còn đang cấp cứu mà anh này tính đập hỏng cửa phòng luôn. Mau đi ra ngoài kia chờ!

Thằng Kiên và Sang lục đục mỗi đứa một bên kéo tên to xác nào đang mất nửa hồn đi ra phía ngoài hành lang..

Mẹ kiếp...

Tên này.. khóc!

Hai thằng nhìn tới Đặng Hải rồi không hện mà nhìn nhau. Cảm giác như nhìn thấy nó khóc vì điệu như thấy thầy chùa nhảy đầm.

Bỗng nhiên thế mà nó rít ra từ kẽ răng mấy câu,

- Có đứa dùng bình xịt cay, tao phải ở lại đây, hai đứa mày về khu chợ tìm người đi.

- Tao sẽ tận tay băm nó ra cho chó nhai!

Mấy từ cuối sau khi thoát ra, cả hai thằng đều cảm giác như dọc sống lưng vừa bị điện giật. Từ khi quen nó tới nay, chưa khi nào thấy ánh mắt nó vừa ôn nhu vừa dữ dằn như vậy...

- Vậy.. mày có gì thì gọi bọn tao. Ok?

- Ừ.

- Bọn tao về trước. Em ấy sẽ không sao, mày phải bình tĩnh.

-

Đặng Hải ngửa mặt ra phía sau, cả thân hình cao lớn như bao phủ hết thành ghế..

Đôi mắt vương tơ máu, là khóc, hay vì hận. Chẳng thể rõ nổi.

Trái tim theo từng nhịp tích tắc khi Duy Anh vẫn còn đang ở trong phòng kia, đều như thùng ra từng lỗ..

Duy Anh...

Duy Anh..

Anh xin em, đừng có sao...

- người nhà bệnh nhân Nguyễn Duy Anh.

- Có!

Đặng Hải như vừa thoát khỏi tử ngục, vội vàng chạy lại.

Trước phòng hồi sức,

Vị bác sĩ già vừa cởi chiếc găng tay cao su vừa nói:

- Cũng may là đưa đi sớm, rửa kịp nên không tới nổi hồng mắt, nhưng có thể gây nhiều di chứng về sau, hơn nữa còn bị sốc vì đau. Vậy nên trước mắt vẫn cần theo dõi cực kỳ cẩn thận. Bệnh nhân còn có thể có biểu hiện tức ngực khó thở, đặc biệt vùng mặt bị dính cay có dấu hiệu phồng nhẹ.

- Tôi vào được chứ?

- Được. Nhưng nhớ..

- Ồ...

Vị bác sĩ còn chưa kịp nói hết câu, Đặng Hải đã nhảy vọt vào phòng hồi sức từ khi nào, bước chân chết sững trước giường.

Đôi mắt được băng kín cẩn thận, cả gương mặt đều hồng rộp..

Đôi tay gầy guộc gắn những đầu kim truyền lớn..

Một kẻ cao lớn ngông nghênh thì làm sao?

Đều không phải là vì yêu mà trở lên thảm hại hay sao?

Đặng Hải cứ như thế, ngồi gục đầu bên cánh tay đang truyền dịch đều đều kia...

- Không..

- Đừng...

- Đặng Hải... cứu em...

- Khụ..

Từng tiếng nhỏ bật ra trong cổ họng khô khốc, lại vì khó thở mà ho bật ra, Duy Anh hoảng sợ quá, đau quá.. tại sao.. lại tối mịt như vậy.. trong cơn nửa tỉnh nửa mê chấp chờn, bóng tối vây quanh đầy đặc. Duy Anh sợ hãi muốn đưa tay lên quờ quạng.. đau quá...

- Anh đây, anh ở đây.

- Không sao, không sao rồi.

- Ngoan,

-

Không để đôi tay kia phải khua lên, Đặng Hải đã vội vã ôm lấy ủ bọc trong tay mình.

Nhiệt độ ấm nóng từ đôi bàn tay thô dày kia như trấn an tất cả nỗi sợ hãi của Duy Anh, lồng ngực hỗn loạn nhịp thở dần trở lại bình ổn.

- Đừng bỏ em..

- Đừng bỏ em..

- Em không thấy gì hết... không thấy gì cả...

Tiếng nước nở vang lên như một chú mèo con yếu ớt, từng ngụm đều muốn cắn nát sự ngông cuồng thường ngày của Đặng Hải.

Vụng về đưa bàn tay lên vuốt mái tóc đen nhánh kia, nhỏ tiếng hết sức mà an ủi vỗ về.

- Duy Anh. Đừng sợ. Anh không đi đâu cả. Sẽ ở đây với em.

- ...Đừng bỏ em...

- Đừng bỏ em.. em sợ..

- Sẽ không. Ngoan.

Chôn vùi trong lòng Đặng Hải một lúc, Duy Anh cuối cùng cũng lại thiếp đi.

- ———
Cô y tá đưa kết quả cho bác sĩ kiểm tra xong, một lát đã quay lại:

- Có thể chuyển về phòng bệnh thường rồi, anh cho bệnh nhân dậy, nếu bệnh nhân không thể đi được thì phía kia có xe lăn.

- Không cần!

Đặng Hải buông một câu gọn lỏn, rồi trước bao nhiêu con mắt lớn nhỏ trong phòng mà bé tron cả người vào lòng, một mực ôm đi khắp các dãy hành lang.

Cô y tá nhún vai lắc lắc đầu dẫn vào khu phòng bình thường,

Đặng Hải vừa tới đã đập rầm một cái vào cửa phòng, quát lên:

- Ai cho cô dẫn tôi vào khu này?

- Hả?

Duy Anh bị một động tác này làm hoảng sợ, trong cơn mê man cũng hơi chút co người, Đặng Hải vội vàng xuống giọng, ôm chặt lấy:

- Không sao, không sao, là anh đi lộn phòng..

- Ủ..

- Cố gắng một chút, sắp tới rồi.

Cô y tá suýt thì há mồm tới rơi răng, không phải chứ?

Cô cũng thuộc dạng có ngực có mông, xinh gần nhất cái viện này, vậy mà anh ta vừa mới ôm người trong lòng nhẹ giọng, liền đã quay sang cô găm ánh mắt như viên đạn thể kia.

- Phòng dịch vụ hết chỗ rồi, phòng Vip thì đắt lắm, tạm thời..

- Đưa cậu ấy lên khu tốt nhất ở đây.

Cô y tá còn chưa dời chân, Đặng Hải cố kiềm giọng thật nhỏ để không làm thứ quý giá trong lòng phải giật mình,

- Đã xấu mà còn điếc hả?

- Anh nói cái gì?

- Tôi nói cô mau dẫn đường lên khu Vip.

- ...!

Cô y tá không nói nữa, khu Vip thì khu Vip.

Để xem có đủ tiền nhận phòng không rồi hãy nói.

Ai ngờ, một câu cũng không nói được ra lời,

Vừa đặt Duy Anh xuống chiếc nệm thơm tho mát mẻ, đã gần như quẳng cái thẻ visa lên người cô y tá:

- Cà đi.

Cô y tá hốt hoảng nhìn, đây là một cái Visa Platinum. Không tự giác mà liếc thân ảnh cao lớn kia một cái. Xuýt xoa rồi đi.

- ———
Khu Vip.

Khu mà mỗi phòng chỉ có duy nhất một bệnh nhân, còn có cả ti vi, tủ lạnh và sofa riêng, lịch thăm khám đặc biệt chuẩn và y tá trực 24/24 chỉ cần bấm nút lập tức sẽ tới.

Nhiều tiền hay ít tiền, thực ra thì cứ đi viện rồi sẽ hiểu ra giá trị của nó.

Thế nhưng Đặng Hải chẳng quan tâm nữa.

Với cậu bây giờ, bàn tay đang run lên nhẹ nhàng vì đau kia, thực mới chính là đang xát muối trong lòng cậu.

Duy Anh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Áp bàn tay đó lên mặt,

Sốc vì đau.. là cái sốc như thế nào kia chứ?. Đau đến ngất đi...

Mê man như thế mà, đau, như thế mà... Duy Anh cứ hề tỉnh một chút lại nghẹn ngào gọi tên người.. nói ra những lời mà nếu tỉnh lại, có lẽ đôi môi mím chặt kia chẳng khi nào dám hé lộ ra..

- Anh...Hải.... Em yêu anh.. rất yêu anh..

-

- Em.. là con trai.. nhưng.. đừng bỏ em..

- Đừng.. đừng chê em...

Phút giây ấy, Đặng Hải cảm thấy như mình cũng sắp nhập viện tim mà nằm rồi, một lúc hóa đá đến vừa đau đớn vừa sung sướng mà leo cả lên giường, bế xốc người nằm gọn lên lòng mình, lẩm bẩm hỏi lại:

- Em yêu anh?

- Em vừa nói gì?

- Nói lại nghe coi?

Mặc kệ Duy Anh có nóng hay lạnh nữa, Đặng Hải siết chặt thêm chặt... mãi cho tới khi cả người Duy Anh đã gần như nằm trọn vẹn trong lồng ngực cậu một hồi lâu, Đặng Hải mới có thể tiêu hóa được hết cơn sang chấn tinh thần vừa này..

Thì ra.. em ấy cũng yêu mình..

Cảm tưởng như một lời vẫy thôi mà Đặng Hải sắp mọc cánh bay lên trời được, sung sướng mà cẩn thận hôn lên mái tóc kia.

- Anh cũng, rất yêu em.

Con trai thì sao? Con gái thì sao?

Thực chất thì, giờ đây kể cả bắt Đặng Hải nằm sấp cho em ấy thượng mình. Cậu cũng chịu nữa.

Yêu là thế đấy. Thì sao?

Người của tôi, tôi yêu. Trai hay gái cũng là của tôi, tôi vẫn yêu.

Thì sao?

- ———

Đặng Hải rút cuộc thì cũng không nỡ để Duy Anh lại mà đi mua đồ ăn, liền gọi về báo sơ tình hình cho bố mẹ cậu biết, giục người làm mau mang quần áo và đồ ăn tới bệnh viện.

Cô y tá vừa vào phòng tính trả lại thẻ, nhìn thấy cảnh ôm ấp này thiếu chút học máu, còn đang tính nhắc nhở Đặng Hải không được leo lên giường bệnh nhân, thì đã bị một tiếng gần làm giật cả mình:

- Ai cho cô nhìn chằm chằm em ấy?

- ?!!!!

Khóe môi giật giật.

Cô y tá lủi luôn. Ủa vậy chứ vào phòng không nhìn bệnh nhân thì không lẽ nhìn cái tủ lạnh à?

14. Chương 14: Sự Thật

Sau khi nghe tin Duy Anh bị thương,

Ông Phú và vợ cũng lập tức tới thăm, chuyển cậu tới một khoa chuyên mắt của bệnh viện tư lớn nhất nhì thủ đô.

Nói thế nào, cũng là do người ta gửi gắm. Vậy mà lại bị như vậy, sao có thể không có phần áy náy đây?

Thế nhưng mà Duy Anh khi vừa tỉnh, việc đầu tiên lại là xin ông bà đừng có nói chuyện này về quê.

Bởi lẽ, cậu còn lo lắng người bà đã già cả của mình chịu không nổi, bố mình cũng không thể nào lên chăm sóc cậu được.

Vỗ vỗ bàn tay gầy gò của cậu, ông Phú có chút mềm lòng, hứa:

- Được rồi, con nghỉ ngơi đi. Bác sẽ không nói với bố con. Con cũng yên tâm, bác đã nói chuyện với bác sĩ ở đây rồi, có thể sau này mắt sẽ hơi yếu hơn một chút, nhưng tuyệt đối bằng mọi cách con không lo không nhìn thấy được.,.

- Dạ.

Sau đó khó hiểu mà nhìn sang thằng con trai to lớn cao hơn mình một cái đầu kia cứ nhìn chăm chăm vào bàn tay Duy Anh mình đang vỗ:

- Còn nhìn cái gì vậy?

- Bố bỏ tay em ấy ra đi, cầm gì mà cầm.

- Hả?

Đặng Hải chép miệng:

- Ở đây có con rồi, bố không phải lo. Thôi thôi bố về đi.

- ???!! Cái thằng này?!

Ông Phú tức muốn chết với nó, thế nhưng mà dẫu thế nào cũng là con mình đứt ruột đẻ ra, nó thô thiển như vậy chắc chắn là bị sai ở khâu giáo dục nào đó, liền lắc đầu mà rời đi.

Con với chả cái. Không biết nó giống ai.

=====

Buổi chiều,

Đặng Hải ngồi tiu nghỉu trên hành lang.

Cậu không phải buồn vì sáng nay mới bị bố mắng, bởi nếu thế mà buồn thì có lẽ cả đời cậu đem cái “ buồn” đó chiên ăn cũng khỏi lo chết đói.

Thứ cậu buồn, chính là thái độ khác lạ của Duy Anh.

Năm hôm rồi,

Thế nhưng ngoại trừ hôm đầu tiên còn đau đớn, còn mê man, Duy Anh liên tục quờ tay tìm kiếm cậu.

Có những lúc ngủ chôn trong lòng cậu còn túm chặt một vạt áo tới hằn nhúm không nổi rồi ra..

Gọi tên cậu đến hốt hoảng,

Nói.. những lời yêu thương, đến nghẹn ngào.

Khiến cậu nghĩ rằng đây đúng như một giấc mơ

Lời yêu có, lo sợ có,

Cũng tha thiết mong cậu đừng rời khỏi.

Đặng Hải cảm giác như tội lỗi chất chồng.. bởi vì một phút giây nào đó, cậu lại nghĩ rằng, nếu em cứ mê man như thế, lại có thể được nghe những lời rủ rỉ ngọt ngào tựa đường tựa mật thế này..

Anh quá ích kỷ rồi... lại muốn em mê man nhiều hơn chút.

Thế nhưng khi đôi mày Duy Anh cau lại vì đau quá.. cậu lại muốn tự vả vào mặt mình, sao có thể ước mơ cái kiểu đó?.

Cậu vừa muốn Duy Anh thật nhanh tỉnh lại, lại vừa muốn được nghe những lời chân tâm thật lòng như thế. Thật khó mà.

Những cô gái trước, mỗi khi cậu tặng quà, mỗi khi cậu nhắn tin, có lẽ một ngày hơn mười lần được nghe tiếng yêu anh, lại chẳng thấy rung động xuyên xao gì nhiều,

Vậy mà, bao nhiêu ngày tháng trôi qua, giờ đây xúc động được nghe một lần run rẩy nhỏ nhẹ, lại khiến cậu thực sự thấu hiểu được, cái gì mới là thật lòng thật dạ rung động.

Lời nói yêu đương dẫu nhiều, cũng chẳng qua chỉ là đầu môi hời hợt. Có yêu nhau hay không, lúc mơ tới sáng đi, vẫn còn muốn gọi tên người, ấy mới là thứ quý giá biết bao nhiêu.

Thế nhưng,

Từ sau khi Duy Anh tỉnh táo lại hoàn toàn.

Cậu, không ôm anh nữa, luôn quay mặt hướng vào phía trong..

Thậm chí ngay trưa nay, Duy Anh tự mình mò mẫm trong bóng tối mà trở vào nhà vệ sinh, nôn thốc tháo chút cháo thịt băm mới ăn được.

Mà.. không gọi cậu đang mãi miết ngủ trên sofa gần đó.

Đến khi tiếng ngã vang lên, Đặng Hải mới giật mình nhào tới, Duy Anh đã có phần như kiệt sức.

Cậu hận mình chết đi được, lại lăn ra ngủ khi đang chăm em ấy như thế..

Cổ họng và dạ dày, thậm chí là cả phổi, đều đã bị tổn thương do hít phải khí cay mạnh, khiến cho Duy Anh chẳng ăn nổi thứ gì, khó khăn lắm mới ép được chút ít vậy mà,...

Đặng Hải xót một,

Thế nhưng khi Duy Anh đẩy đôi tay cậu ra, Đặng Hải mới thực sự là xót tới mười lần, trăm lần....

Tại sao... lại như vậy?

Em ấy đã nói.. cũng yêu mình.

Còn siết chặt tay mình, bám lấy vai áo...

Nhưng từ khi tỉnh táo lại, lại không nói thêm một từ một chữ, lại tránh né vòng tay cậu ôm tới, lại quay đầu đi để nụ hôn trên môi cậu phải dừng lại giữa không gian.

- —

- Anh Hải!

Tiếng gọi lớn khiến Đặng Hải đang chìm trong suy nghĩ bỗng giật mình.

Thụy Anh?

Thụy Anh.. tới?

Sao cô nàng lại ở đây?

Còn chưa kịp đoán ý, Thụy Anh đã giơ ra một giỏ hoa quả:

- Em nghe anh Kiên nói bé.. cùng phòng anh bị tai nạn, nên đến thăm.
- À.. ừ. Cảm ơn em.
- Em có thể vào trong không?
- Em ấy đang ngủ.
- Vậy ạ?

Thụy Anh tỏ vẻ tiếc nuối, đặt giỏ hoa quả lên đùi, ngồi xuống bên cạnh Đặng Hải, một lúc mới mở lời:

- Em ấy đang ngủ, vậy.. mình xuống canteen nói chuyện một lát được không?

Nghĩ tới cảnh Duy Anh bị ngã trong nhà tắm hôm nay, bàn tay cầm ống truyền còn bật máu, Đặng Hải cậu dừng có nói chuyện tới việc đi uống nước nôi gì đó. Đến cả đi tắm cũng muốn tiết kiệm thời gian nữa. liền dứt khoát từ chối:

- Không được.

Thụy Anh ơi thoáng hụt hẫng nhưng trên khuôn mặt lại tỏ ra bình thản.

Đặng Hải làm sao cắt cũng không cắt được cô nàng, là bởi vì cô nàng quá thông minh và điềm tĩnh. Không khi nào nháo loạn, nếu có rủ đi uống café thì cũng chỉ lấy tư cách bạn bè. Đặng Hải là đàn ông, lại còn là một cái đàn ông trưởng thành. Làm sao cũng không có cơ mà đuổi mắng hay đại khái thế được.

- Em nghĩ là... thực sự.. em biết anh thích cậu ấy..
- Nhưng mà, anh có từng nghĩ qua, dấu sao cậu ấy cũng là đàn ông.
- Với lại – Thụy Anh suy đoán dò ý – Em nghe nói, cậu ấy bị xịt hơi cay, có thể sau này thị lực suy giảm nghiêm trọng, vừa đeo kính, lại vừa bị bóng vùng mắt.. chắc là.. sẽ để lại sẹo?

Đặng Hải nhú mày:

- Em có ý gì?

Thụy Anh vẫn tỏ ra rất điềm đạm:

- Em nói thật, em đã rất cố gắng, nhưng vẫn không thể nào quên được anh.

-

- Em thực sự rất thích anh. Đặng Hải. Vì thế..

Lại im lặng một lúc, đôi mắt đã viền sương đỏ nước, Thụy Anh cúi mặt thút thít:

- Anh có biết là khi thấy anh ở bên cạnh cậu ấy.. em cảm thấy mình như sắp chết vậy.. em rất buồn, rất đau khổ.
- Thế nhưng.. em đâu có quyền gì.
- Nhưng dấu sao thì.. em cũng là con gái. Nếu.. nếu như mà..
- Em biết, anh thích cậu ấy, vì thực sự cậu ấy trước đây rất đẹp. Em cũng không dám ganh tỵ.. nhưng mà.. Anh biết đấy..
- Em biết anh là người có trách nhiệm, anh tới chăm sóc cậu ấy thế này.. cũng có khi chỉ vì anh áy náy.. nên, anh cứ suy nghĩ cho kỹ. Cậu ấy xuất viện rồi.. em.. em vẫn có thể chấp nhận.. chúng ta.. làm lại từ đầu..
- Em.. em chờ điện thoại của anh..

Nói rồi, Thụy Anh chậm rãi đặt giỏ hoa quả sang bên cạnh.

Bước chân dò dẫm của Duy Anh đã dừng trước vách cửa từ lâu,. Cậu vì muốn đi tìm chút nước mà quờ quạng đứng đây, lại không nghĩ đến có thể nghe được một màn kia, liền cứ thế nép mình mà im lặng.

Rút cuộc, vì cái gì mà muốn nghe đây?

Duy Anh cố gắng kìm hãm dòng thở đang dần bất ổn của mình... trước mắt là khoảng đen vắng lặng, càng siết lồng ngực từng cơn đau nhói...

Chính xác hơn là...

Cậu.. sợ...

- —-

Ngoài cửa phòng, Đặng Hải chộp lấy cánh tay Thụy Anh.

Khóe miệng Thụy Anh có vẻ hơi cong lên một chút. Dẫu chưa thể nào có thể thoát lại ngay, nhưng nước mắt chính là vũ khí mạnh nhất của phụ nữ. Cô không tin khóc ra một màn xinh đẹp nhu hòa như thế, lại có người đàn ông nào trên đời này không động tâm.

Đặng Hải hít một hơi dài, cất tiếng:

- Thụy Anh.

- ... Anh Hải...

Cô gái xinh đẹp với những lọn tóc xoăn lớn bồng bênh như mây đem tựa cả người vào vai Đặng Hải ...

- Em biết.. anh thực sự có để ý đến em, đúng chứ?

- Em.. sẽ không buồn nếu anh vì trách nhiệm mà phải chăm sóc cậu ấy..

Người trong phòng móng tay nhỏ đã cắm sâu vào vạt áo trước ngực...bấm đau đến da thịt.. như một kẻ rệu rã đang chờ Diêm Vương đưa ra một vết gạch ngang vào sổ tử, mà ... chết đi.

- Em có biết, Vì sao ban đầu, anh quen em không?

-

- Bởi vì, tên của em, gần giống với tên của em ấy.

-

Đặng Hải đẩy người trong lòng ra, bám chắc lên vai Thụy Anh:

- Anh xin lỗi. Nhưng ngay từ đầu, người anh yêu vốn là em ấy, không phải em.

- Anh...

- Đừng nói, mắt em ấy sẽ yếu. Dù cho em ấy có mù, anh vẫn sẽ yêu và ở bên cạnh chăm sóc.

- Nhưng em ấy là con trai!

Đặng Hải gượng cười, trả lời:

- Con trai thì sao? Anh chẳng thấy có vấn đề gì sát!

-

- Bạch!

Thụy Anh còn bàng hoàng chưa kịp trả lời, trong phòng đã một tiếng ngã mạnh vang lên.

Duy Anh cảm tưởng như.. mình.. sắp không thể thở nổi...

Những lời đó.. hóa ra....đều là thật..

Tim không tự chủ đập quá mạnh rồi.. không tựa vững nên thành cửa nữa..

Vòng tròn trong khóe mắt tuy đau nhói tối đen, nhưng lại như vẽ ra nụ cười của ai đó...

Đặng Hải.. Đặng Hải...

Anh... là cả bầu trời của em...

- ———
Duy Anh thì vui vẻ rồi, đến ngắt đi mà trên miệng còn treo nụ cười.

Chỉ dọa cho tên cao lớn nào đó sợ tới mặt xanh lét hốt hoảng bế cậu chạy khắp hành lang mà gào lớn.

- Cứu người!

- Cứu người!

- Bác sĩ! Lũ bác sĩ chết tiệt đâu hết rồi!

- Cứu người đi!!!!!!!

- ———
Thụy Anh ngậy ngốc đứng nhìn một màn kia.

Một lát sau cười nhạt nhẽo.

Nếu anh không có tiền, anh nghĩ, ai sẽ vì anh kia chứ?

Đồ ngu.

15. Chương 15: Cặp Phụ Lên Sóng

Cái gì nó cũng phải có nguyên nhân của nó,

Ngay cả việc vì sao mà Nguyễn Kiên với Đức Sang cứ suốt ngày mày mào mào mà đi chung với nhau, thì ngoài việc là học chung một lớp với Đặng Hải, còn có một lý do khác.

Hai tên này, ở chung.

Thực ra xét về điều kiện kinh tế thì nói thực là chỉ nhàn nhàn thôi, thế nhưng bố mẹ của Nguyễn Kiên cũng mua được một căn nhà nhỏ trên Hà Nội, mua từ lâu lắm rồi nên thời đấy đất cát còn chưa tới nổi đắt, mua để cho chị của cậu đi học. Thế rồi, chị cậu ra trường, lấy chồng. Nên căn nhà này có độc một mình cậu ở.

Mới lên Hà Nội mà, cái gì cũng lạ, cũng sướng, thế nên chả may vấp vào cú lừa, đem hết cả tiền nộp học đi đầu tư chung với mấy tên anh chị, kết quả bị lừa cho sạch sẽ, suýt chút thì cháo không có mà húp.

Đúng lúc đấy thì Đức Sang cũng đang mò mẫm đi tìm nhà trọ. Nhà cậu cũng thuộc dạng khá giả, ở nhà thì được cưng chiều, vậy nên nhất quyết không ở chung mấy chỗ xập xệ hoặc đông đúc quá, người lại dễ bị dị ứng, mấy chỗ xài nước không đảm bảo thực khiến cậu như sắp tức chết.

Một thằng thì đang thiếu tiền,

Một thằng thì đang ngứa muốn chết phải tìm chỗ ở mới.

Đương nhiên, trời se duyên là phải thành!

Thế rồi lúc một thằng quen nước hết ngứa, còn một thằng thì đã có tiền rủng rĩnh lại vẫn không tách nhau ra, chỉ bởi vì lúc này đã thành một nhóm ba thằng.

- —
Nguyễn Kiên mắc xong hai góc màn, liền to mồm lớn tiếng:

- Bố mắc xong hai góc màn rồi đấy, còn hai góc mào đi mà mắc!

Thằng Sang ngáp một cái rõ dài, từ bàn học tiến lại giường, nhận thấy hai góc màn của mình phải mắc dây dài hơn liền cầu nhàu:

- Mẹ thằng chó, đã giao kèo mỗi đứa mắc một góc dài một góc ngắn rồi mà sao mày đớp hết cả hai góc kia vậy?

Chẳng là, màn ngủ thì có bốn góc. Hai góc sát tường thì chỉ việc treo lên, còn hai góc xa tường thì phải chăng dây ra buộc.

Chỉ có mỗi cái chủ đề mắc màn này mà ngày nào hai thằng cũng càn cựa nhau. Nguyễn Kiên chán ghét:

- Thằng nào mắc trước thằng đó có quyền.

Đức Sang kéo cái dây, bước ra lại đá vào đồng gì đó.

- Ái!

- Mày để cái chó gì ở chân bố thế này?

- Đâu?

Nguyễn Kiên tiến lại, cúi xuống nhặt lên:

- Mẹ nó, đồng phim sex Gay mà thằng Hải Dớ nhờ mua chứ đeo gì?

- Thế à?

Đức Sang mắc màn xong thì cũng cúi xuống xem xét:

- Giờ thằng bé đó còn trong viện, nó xem đeo gì cái này?

- Ờ.

- Mà theo mày thì chúng nó chịch nhau chưa?

- Cũng đeo biết nữa. Cứ mỗi khi tao mở mồm ra định hỏi nó là nó lại bảo cấm tư tưởng vợ nó.

- Đéo mẹ chứ tao cũng đâu phải Gay

Nguyễn Kiên gãi gãi đầu, ngồi phịch xuống đất:

- Phí thật, đất vãi đất ra, gần triệu bạc.

Sau đó, nó đá đá lưỡi bên miệng:

- Hay là, mở lên xem?

Đức Sang gật gù:

- Ủ, Tao cũng chưa xem bao giờ, đeo biết con trai với con trai thì đục nhau thế nào?

- Dítme. Thế mở lên đi!

- Okei!

Và đương nhiên, chỉ vài phút sau.

Trong phòng đều là tiếng thở dốc, tiếng mút mát phát ra từ chiếc máy tính màn hình rộng đời mới sắc nét kia.

Nét, tới từng chi tiết.

Sắc mặt cả hai thằng phút chốc khó coi tới chết, đến khi tiểu thụ trong đĩa phim hướng đóa cúc nhỏ hồng hào về màn hình mà mới mọc lão công, hai thằng đều vã một thân mồ hôi lạnh, nhìn nhau đồng thanh:

- Cút xa bố ra con chó Kiên!

- Cút xa bố ra thằng chó Sang!

- ———

Đương nhiên màn hình vi tính tắt cái rụp.

Tổ sư bố nó chứ,

Thằng Kiên rửa thắm. Gần hai giờ sáng rồi mà không sao ngủ được.

Chim sưng to đau gần chết,

Thằng bên cạnh thì cũng thế nốt, cứ cựa cựa mình.

Nói trắng ra thì hai thằng xem phim sex nam- nữ là chuyện thường xuyên, chả có mẹ gì mà xoắn. Tụt quần trước mặt nhau đem cậu nhỏ ra độ xem thằng nào to hơn, thằng nào ra trước, cũng là chuyện quá bình thường.

Vậy nhưng.. kia là một cái Gay sex a!

Trời ạ.

Cũng không thể nào mà nhanh thế đã quên được, cảnh tiểu thụ kia há mở chiếc miệng xinh xắn mút lấy thứ tính khi thô to kia.

Còn cái eo.. cái eo...

Nguyễn Kiên tự nhiên như trong đầu sực nhớ ra. Cái eo của tên bên cạnh.. cũng rất nhỏ.. thì phải?

Lén lút quay sang bên cạnh, Đức Sang nằm nghiêng quay mặt vào tường, chiếc áo ngủ mỏng vẽ lên một đường cong hút mắt.

Nguyễn Kiên cảm thấy cổ họng của mình thực sự sắp cháy khát rồi.

Đàn ông mà, một đôi khi nào rất hay chạy đi chơi, nhường chỗ cho toàn bộ dục vọng xâm chiếm mà bùng nổ.

Cậu em nhỏ liên tục nhỏ dịch đầy đầu khác...

Những tiếng rên rỉ va chạm của hai nhân vật kia, núp vú nhỏ nhưng ngon ngọt...

Ma xui quỷ khiến thế nào..

Nguyễn Kiên đưa tay ra..

Chạm tới cái eo kia.

- Á?

- Mà...

- Mà làm gì?

Đức Sang giật mình quay lại.

Nguyễn Kiên nhìn khuôn mặt cũng đang đỏ ửng của Đức Sang, lại nhìn xuống dưới đũng quần kia, giả hờ một cái “

- Mà cũng khác đáo gì mà làm bộ?

Đức Sang bịp chim lại.:

- Tao làm sao?

- Không làm sao thì bịp chim làm đáo à?

- Mà ghen tỵ vì chim đáo to bằng chim tao à?

Nguyễn Kiên khàn khàn giọng:

- Hay.. thử tuốt cho nhau phát?

-

Đức Sang vốn cũng chẳng phải là ngoan lành gì đâu, bức bối đến thế này rồi ai cũng khó chịu cả thôi.

- Chơi luôn.

Nào hai thằng một đường rủ nhau đi chơi

Để còn lại trong căn phòng ngập ngụa mùi dục vọng.

Nguyễn Kiên chủ động thò tay xuống cặp quần của Đức Sang, ban đầu chỉ là vuốt lên xuống vẫn còn hơi ngượng.

Cho đến khi trên miệng kia thở dốc mà: ư a vài ba tiếng, đã chẳng còn ngần ngại mà cả hai tuột thẳng quần nhau xuống,

Đương nhiên là không có hôn,

Chỉ là như trong video kia mà làm lại, ngồi đối diện nhau, luồn chân qua eo nhau mà để hai thứ dương vật đang nóng bỏng kia nhích lại gần tới chạm sát,

Đức Sang hơi ngửa ra sau, nhường cho đôi tay của Nguyễn Kiên tóm lấy hai cậu em nhỏ, trên dưới ma sát..

- A,...

- Dítme thích quá..

- A... ưm...

- Xem, của tao dài hơn của mày này.

- Mày... a... của bố to hơn...

- Ông sóc chết mày luôn..

- A.. ưm...

Hai thằng điên rồ chộp lấy nhau trong khoái cảm điên cuồng, tự tay sóc lấy, làm sao có thể có cảm giác như một bàn tay khác chạm tới mà kích điện kia chứ, lại chỗ giao nhau, hai cậu em đều hứng khởi mà sưng một vòng, từng đường gân chạm lên nhau, cọ lên nhau..

Sướng tới nỗi không thể giữ được bình tĩnh, cùng phun ra đầy nét bụm,

Hai thứ tinh dịch không phân được của ai vào ai, hòa lẫn với nhau, đều chảy tràn xuống nơi hai ổ trứng nhỏ không ngừng đập dềnh co rút...

=====

Từ cái ngày sau khi nghe được lời tỏ tình ấy,

Không biết có phải do vui mừng quá đỗi không mà phổi Duy Anh thực sự hít không thông mà gặp một vài trục trặc nhỏ, kéo dài thời gian ra viện.

Đặng Hải nghĩ hết cách để cúp học, trốn mấy trận bóng, dẫu bị đội trưởng chửi ngang chửi ngược vì đang vào mùa giải, nhưng cậu không quan tâm!

Duy Anh sau khi tỉnh lại, thái độ khác như một trời một vực!

Còn... tùm tùm cười.

Còn... nắm tay cậu..

Còn...ôm chằm lấy cậu..

Trời ạ!

Sướng!

Đặng Hải cũng không ngờ, bị nghe lén thôi mà lại có tác dụng đến thế. Vui đến mức suốt ngày quay quanh giường bệnh, không cả muốn đi tắm.

Hôm nay, Duy Anh được tháo băng mắt.

Nhìn một thân đậm bạc ngồi kia chờ bác sĩ,

Đặng Hải quyết định rồi, ôm cậu đặt lên lòng, ngồi chồng lên nhau như thế.

Duy Anh có vẻ sững sốt:

- Anh.. làm gì vậy?

- Em sắp phải tháo băng, không phải sao?

Đặng Hải cười hì hì:

- Anh sợ em đau. Anh muốn thế.

- Bác sĩ sẽ mắng đấy.

- Không sao.

- !!!

Duy Anh lại buông nụ cười, điều chỉnh hai cánh móng một chút để lấy tư thế thoải mái hơn. Cọ lại cọ.

Một nụ cười kia cộng thêm chút dịch chuyển liền châm ngòi lửa dưới đũng quần ai đó, hơi chọc lên.

Duy Anh nhận thấy chút, ngại muốn chết rồi, đang muốn đẩy ra thì vị bác sĩ vừa vặn tiến vào:

- Cậu kia, cậu làm cái gì thế?

- Có biết sắp tháo băng mắt không?

Duy Anh còn chưa kịp trả lời, Đặng Hải đã siết vòng tay lên ôm cả eo lẫn tay cậu, cứ đặt lên đùi như thế mà nói:

- Bác cứ thay đi, em ấy ngồi như vậy là được?

- ???!

Là bác sĩ chính của Duy Anh, ngày ngày vào thăm đều thấy rồi nên cũng chẳng thêm nói nữa.

Lắc đầu bất lực, tiến tới làm việc của mình. Cẩn thận nhẹ nhàng mà tháo băng, nhắc nhở từng chút.

Bảo cậu ta là cấm trèo lên giường bệnh nhân, thì cậu ta để bệnh nhân nằm cả lên người mình.

Bảo cậu ta đừng có hôn hít bệnh nhân, bệnh nhân còn đang còn khó thở, thế thì cậu ta hôn môi không được thì hôn tay hôn má hôn cằm.

Bảo cậu ta để cho bệnh nhân đi lại một chút, thì cậu ta bế bệnh nhân trên tay đi tới đi lui chọc lác mắt mọi người.

Đấy, con trai thứ nhà họ Đặng đấy.

Đẹp mặt quá nhỉ,

Mà cậu ta còn không có một tý về gì của việc ngại ngần. Cứ coi điều đó là đương nhiên đi.

Aiz. Chẳng hiểu nổi cái tụi trẻ bây giờ.

16. Chương 16: Em Rất Nhớ Anh

Chiếc băng tháo trên mắt vừa dỡ khỏi,

Đôi mắt Duy Anh lại không nghe theo lời bác sĩ mà dần mở ra phía trước..

Mím mím môi, Duy Anh ngoảnh mặt lại phía sau, đưa tay chạm lấy gương mặt của Đặng Hải..

Chậm rãi mở mắt ...

Đặng Hải và cả vị bác sĩ kia ngạc nhiên tới độ miệng cũng làm một chữ O tròn vành vạnh..

- Em.. lại được thấy anh rồi..

Đôi mắt vừa hé mở, có chút thực khó chịu lắm.. thế nhưng khuôn mặt kia, đường nét kia, đôi lông mày đen nhánh, sống mũi thực cao, còn có chút râu lún phún dưới cằm.

Duy Anh giờ phút này, mặc kệ ai nhìn hay không nhìn, tựa như một chú mèo nhỏ, đôi chân vắn vắt ngang trên đùi Đặng Hải, dụi cả đầu vào ngực kẻ đang ngáy ngẩn kia...

- Em rất nhớ anh.

- Ồ...

Trong giây phút đó, thế mà trăm cái miệng của Đặng Hải lại chỉ có thể bật ra một chữ ờ như thế,

Vị bác sĩ khoe miệng nhếch lên như không thể tin nổi, một lúc mới hờm giọng:

- Mắt... mắt sao rồi?

Duy Anh nghiêng đầu nhìn vị bác sĩ..

Những vết lấm tẩm đỏ rộp kia đã không còn thấy nữa, thay vào đó là đôi má ửng hồng nhỏ nhắn, hôn hôn lên cổ Đặng Hải.

- Em rất vui.

Bây giờ á, cái lũ trẻ á, nó không còn coi mình là người sống nữa rồi. Chắc nghĩ mình là robot hay cái gì đó không có máu à?

Vị bác sĩ phải dứt bỏ đi.

- ————

Xuất viện thôi!

Đặng Hải vai thì khoác ba lô, người thì ôm trên tay.

Cô y tá chán ghét nhắc nhở:

- Anh này là bị thương ở mắt, cũng đâu có bị thương ở chân?

Duy Anh ngại ngần muốn giãy ra, Đặng Hải liền ôm chặt lại, mặt xám xịt nhìn cô y tá:

- Nay bà chị già, có ghen tỵ thì đi tìm chỗ khác mà ghen. Tôi đây, chị không có cửa!

- !!!!!

Cô y tá bị một câu này giận tới nổi muốn ném cả xấp viện phí vào mặt Đặng Hải.

Thế nhưng mà.. ai bảo người ta là Vip cơ chứ?

Lừa mắt một cái cho hả dạ, rồi thì cũng quay đi.

=====

Vừa về đến phòng,

Cánh cửa vừa mới chỉ khép lại,

Đặng Hải đã một đường áp sát Duy Anh lên tường mà hôn tới ngấu nghiến..

Duy Anh đương nhiên không phản kháng, đôi mắt còn yếu nhìn như lại mờ hơi sương, cực kỳ kích tình,

Đặng Hải như chìm trong men đó mà nhào tới, bóp chặt hai cánh móng mềm, qua lớp quần mà miết cậu em nhỏ lên giữa háng, cọ sát giữa cánh đùi non của Duy Anh, ép Duy Anh hơi mở chân ra một chút..

- Ha...A...

Hơi thở dốc bắt đầu len lỏi trong căn phòng đã vắng hương người nhiều ngày,

Đặng Hải vừa đỡ vừa cời từng chiếc khuy áo lỏng lẻo trên người Duy Anh, hai trái anh đào hồng nhàn nhạt liền hững hờ bại lộ trong không khí, có chút lạnh đến cứng lên, lại lập tức được cả khuôn miệng kia đời xuống bao lấy, xoa nắn lấy,

Cả người gần như được bế lên, cánh cổ thon dài ngưỡng về sau, để cả khuôn ngực kia trọn vẹn mà nằm trong đôi môi ngọt ngào, chút râu lún phún trên cằm của Đặng Hải cũng cọ tới, ngứa một mảnh ngực đầy vết hôn ngân.

- A....

Đặng Hải không chờ nổi nữa, đưa tay xuống hông Duy Anh mà xốc lên, đôi chân Duy Anh thuận theo mà kẹp lấy bờ eo màu đồng kia, cũng mãi miết mà đáp trả nụ hôn trên môi trên cổ.. chỉ hận không thể khám sâu vào ngực người mà trao đi hết tất thấy thân xác này.

Nóng bỏng mà thiêu đốt,

Giờ phút bao nhiêu yêu thương để mà đo với đếm, giờ này đều dồn hóa thành dục vọng chiếm hữu lẫn nhau.

Đặt người nửa tựa lên giường, quần áo theo sự vội vã mà tuột xuống rơi vãi từ cửa phòng ngủ, đến khi trên dương vật nhỏ hồng hào của mình đều là hơi nóng từ đôi môi cánh mũi ấy phủ xuống, một đường bao trọn, Duy Anh cảm giác vẫn như không thực nổi..

Đặng Hải.. đang mút nơi ấy của mình sao?

Sung sướng từ trong tim ra đến ngoài da thịt, Duy Anh chỉ có thể càng cong người mà ôm chặt lấy mái tóc kia đang lên xuống nơi giữa háng mình...

Ê mê quá...

Lần đầu tiên của cậu.. được một người mà cậu yêu thương từng ấy, vỗ về liếm mút từng chút từng chút...

A....

Ừm...

Từng tiếng rên rỉ theo chiếc cần cổ bật ra liên tục..

Duy Anh không chịu nổi nữa rồi...

Đôi môi kia.. nóng quá, chiếc lưỡi khôn khéo vẽ lên hình thù của chiếc nắm xinh xinh đầu khấc, miết qua lại nơi khe nhỏ..Duy Anh gần như gầm nhỏ một tiếng, lắc đầu không chịu nổi mà xuất tràn ra...

A.... em... không chịu nổi....

Vị tinh dịch ấy tràn đầy trong khoang miệng Đặng Hải, cậu em nhỏ của cậu tưởng cũng suýt cứng thành đá

Vội vàng ném chiếc quần nhỏ vướng víu đã ướt đẫm một mảng xuân tình, vừa quay lại đã thấy được chú mèo nhỏ vừa xuất ra nghĩ rằng sẽ rệu rã, lại đã vương khuôn miệng tới, đôi tay vòng qua bờ hông săn chắc của cậu mà ôm

- Để em..

Đặng Hải còn chưa kịp thất thần, chiếc miệng nhỏ móm mím hàng ngày chỉ trong mơ mới có thể thấy được sẽ làm.. chuyện này, lại giờ đây đương nhiên giữa đời thực mà mút lấy cội căn nóng bỏng của cậu, hân hoan mà nút từng chút từng chút dịch...

- Anh.. thích quá...

- Chết mất thôi..

- A... ha...

Đặng Hải quỳ trên giường, từ trên nhìn xuống là cả tấm lưng trắng nõn và bờ hông tròn trịa với khe rãnh nhỏ kia... khiến không chịu nổi mà thúc mạnh từng đợt vào sâu tận cuống họng Duy Anh..

- Ừm.. hự..hự..

- Hựm...

Duy Anh bị nắm đau, cổ họng cũng có chút xót, nhưng... không có chút ý tứ nào nhả ra.... Nếu đó, là ý nghĩa của tình yêu, thì đau tới chết, cậu cũng sẽ không buông bỏ..

Hơn thế nữa...

Chỉ cần nghĩ tới cả thân hình này, cả con người cũng chính là yêu thương mình.

Duy Anh cậu, dấu là hèn yếu, dấu là nhu nhược đấy.

Thế nhưng để hòa tan vào nhau, đau- cậu không sợ.

Cậu em nhỏ của Đặng Hải cũng không kim được lâu,

Nói thế nào vẫn là lần đầu, vậy nên Duy Anh cũng không phải nghẹt thở quá lâu,

Tới khi nuốt hết chút tinh dịch còn sót lại, mới khó thở ho ra một vài tiếng.

Đặng Hải vội vàng xoa trên bờ lưng trắng nõn ấy, khàn giọng:

- Em không sao chứ?

Đôi môi mím lại...

Duy Anh không trả lời đâu.

Cậu nằm xuống.. đưa đôi chân vòng qua eo người, ngại ngần quay mặt sang một bên, cắn cắn môi.

Là ý tứ gì đây?

Nếu Đặng Hải cậu còn không rõ, vậy thì đi tu luôn đi!

Đặng Hải sướng quá, cậu em nhỏ mới xuất ra lại phần phật đứng dậy, gỡ đôi chân trên eo mình ra.

Duy Anh hơi tròn mắt,

Có phải.. anh ấy chê.. chỗ ấy.. là.. không sạch không?

Thế nhưng mà không để cho cái suy nghĩ điên rồ đó kịp tồn tại.

Đặng Hải cúi đầu xuống, một lần nữa liếm lên cậu nhỏ nửa cương của Duy Anh,

Liếm qua hai hòn ngọc nâu nhạt và bụi cỏ thơm mềm đó.. trượt xuống..

- A..... a....

Nơi khó nói nào mở ra trước mặt, một màu hồng đỏ xinh xinh kéo những nếp nhăn chúm chím lại...

Khiến Đặng Hải chẳng ngại ngần gì mà đưa lưỡi một đường vào liếm lên.

Duy Anh giật bắn cả người..

- Không.. Chỗ ấy..

- A...

- A,..

Cậu chỉ còn cách cắn chặt lấy tấm chắn, ngăn không cho mình bật ra những tiếng kêu kỳ lạ..

Chỗ ấy..

Có phải không... Đặng Hải.. anh ấy thậm chí còn không chê..

- A!!

- Một ngón tay vừa đi vào, người Duy Anh đã run tới bật lên,

Đặng Hải vội vàng ngậm lên hai hòn ngọc kia, trong miệng mà mút, cố dời sự chú ý của Duy Anh đi.

Anh biết, biết rõ ràng.. lần đầu sẽ quá đau đớn.

Thế nên bằng mọi cách phải khiến Duy Anh thả lỏng..

Lại thêm một ngón tay nữa,

Duy Anh căng thẳng siết chặt hậu huyệt...

- Ừ...

Đặng Hải để nguyên hai ngón tay thô dày đó, không dám di chuyển, đôi môi nhả hai hòn ngọc nhỏ kia, chồm cả người lên tới cánh môi mềm, mút lấy.

- Ngoan, ngoan... nghe anh.. thả lỏng

- Ừ.. em.. thấy kỳ lạ..

- Không sao... không sao., anh sẽ nhẹ nhàng.

Lại đảo lưỡi hôn lên vành tai đã một vài giọt mồ hôi thấm xuống:

- Duy Anh. Cho anh. Tin anh. được không?

-

Duy Anh quàng tay lên cổ Đặng Hải.

- Được...

Đặng Hải với ngay trên đầu giường mình một lọ kem bôi trơn đổ ra sẵn trên cửa huyệt kia,

Trong khi đôi môi đang luân chiếc lưỡi khôn khéo vừa vận chặn lại tiếng kêu của Duy Anh, ngón tay thứ ba không báo trước, liền đi vào..

- A...

- Ừm,...

Duy Anh đau quá... thế nhưng tiếng kêu đều bị người kia nuốt trọn mất rồi...

Cả hậu huyệt đều được ngón tay nhẹ nhàng nhè nhẹ ra vào, thế nhưng vẫn là đau...

Đặng Hải cố gắng nhanh chóng mở rộng nơi mềm mại kia, đến khi ba ngón tay dày dặn đã có thể bắt đầu rút ra vào, cậu em nhỏ chỉ chờ đợi có thể liền lập tức chờ sẵn mà,

- Phốc...

- A....

Trời ạ...

Khóe mắt của Duy Anh thực sự chảy ra một giọt nước trong suốt...

Đau...đau quá...

Bản năng khiến cậu muốn giãy ra...

Thế nhưng... người kia là Đặng Hải...

Không...

Cậu không muốn rút ra...

Duy Anh cố gắng hít thở, co bóp hậu huyệt... nhồi chặt dương vật kia vào...

- A....

Vẫn còn một đoạn bên ngoài...

Quá to rồi.. cũng quá dài rồi...

Đăng Hải vã mồ hôi, không dám động, miệng thở dốc không biết phải ra hay vào...

Quá chặt..

Thít cậu đến tường đứt đôi ra mất..

Nhưng..

- A...

- Hự...

Duy Anh.. Duy Anh em ấy.. tự đẩy vào...

Đăng Hải há miệng có vẻ không tin.

Duy Anh mặt trắng bệch, đối với cậu, gắng gượng nói:

- Không.. không đau..

- Anh.. mau động...

Đăng Hải xót ruột:

- Nhưng... em...

- Em chịu được.. mau..

Duy Anh lại chủ động nhích xuống, đã nuốt trọn ôm đến bờ mu đầy lông cỏ,

Dưới ấy... thật ra, đã có chút máu.

Thế nhưng không muốn cho Đăng Hải nhìn.

Duy Anh liền xò tay ra, đối với thân hình đang khó xử kia, nở nụ cười, trêu ghẹo:

- Anh không làm được?

-!

- A...A....

Tiếng kêu gần như thất thanh chôn vùi trong một góc chăn đã bị cắn chặt...

Đăng Hải chồm tới, mạnh mẽ đem người dưới thân một lần ăn sạch, chiếc eo khỏe mạnh dồn dập những cú thúc điên người, đem cả dịch tràng ruột theo hậu huyết mà kéo ra, dâm dịch chảy đầy nơi gắn kết.

Duy Anh cũng thở không nổi nữa rồi, chỉ gắng nhắm đi nỗi đau đón xé rách nơi phía dưới mà đón nhận từng nhịp đến,

Phút chốc...

Từng đường gân kia như cọ sát vào nơi nào đó đang ngủ yên, khiến cả người cậu nảy lên, đôi mắt mờ sương mở ra như không tin nổi..

Như thế mà... trong đau đớn lại không tìm được sung sướng.

Đăng Hải đắc chí cười, miết thật mạnh đến chỗ vừa tìm được kia:

- Duy Anh! Hôm nay.. hự... em chết chắc rồi!

- Ha.. ưm,..

- A...

- Sướng quá... chỗ nào đó... sướng quá...

Nhìn thân người một mặt khoái trào hạnh phúc kia điên cuồng đưa đẩy.

Duy Anh mím mím môi, cười.

Đặng Hải, anh là cả bầu trời của em, trong xanh, hay giận dữ, hay u ám. Sắc màu cuộc sống của em, từ nay. Đều là anh

17. Chương 17: Giảng Hòa

Tối thứ 6, Quán café.

Đặng Hải không muốn đi, hôm nay chẳng phải thứ sáu sao?

Mai là thứ bảy và ngày kia là chủ nhật.

Đáng lẽ vào một buổi tối mùa hạ nhàn nhạt mát thế này, thì phải có tí cái gì gọi là mần măn chằm vào thêm chút, ví dụ giã gạo hai ba hiệp gì đó.

Chứ tại sao Duy Anh lại kéo cậu tới quán nước này làm gì?

Đặng Hải càu nhàu, ở bãi đỗ xe lượn tiếc nhìn bờ sông vắng vẻ bọc dưới lớp quần ống lờ kia mà nuốt ngụm nước bọt:

- Duy Anh, anh không thích café đâu. Anh nhịn năm ngày (xòe một bàn tay) – rồi ấy. ...

Duy Anh miệng mím mím cười:

- Em đưa anh tới gặp một người.

- Hải?

Đặng Hải miễn cưỡng bước tới.

Đây là một dạng café sân vườn, các bàn được bố trí cách nhau vừa đủ chỗ tạo thành từng khoảng không gian riêng tư.

Một góc dưới tán cây xao động, thân ảnh ngồi đó mặc chiếc áo sơ mi sáng màu, cởi bỏ một nút đầu, tóc cắt ngắn được chải chuẩn mực. Đặng Hải chỉ nhìn qua đã biết là ai. Mặt tự dưng ngấn tưng một mẩu, định không vào nữa.

Thế nhưng Duy Anh thì coi như mặc kệ không biết, cứ thản nhiên bước tới, Đặng Hải muốn kéo lại còn không kịp.

Kéo xệch chiếc ghế sang một bên, Đặng Hải ngồi phịch xuống.

Nguyễn Phong gật đầu chào, cười với Duy Anh, Duy Anh cũng gật đầu chào lại

Đặng Hải chẳng thèm chào hỏi gì.

Đến khi cô bé phục vụ mang menu tới, còn không thèm nhìn mà chọc chọc tay lên cái menu, tỏ rõ là mình gọi đại, chọc tới cái nào thì gọi cái đó.

Duy Anh cũng gọi một ly nước cam, vui vẻ cười với Nguyễn Phong:

- Em thích ăn kem hơn, nhưng hòng em không được tốt.

- Ừm, mắt của em sao rồi?

- Mắt em đỡ nhiều rồi, chỉ đôi khi hơi nhức một chút.

- Đúng rồi, chuyện hôm trước thế nào rồi..

- Dạ, cảm ơn anh, cũng tốt ạ

Đặng Hải bắt đầu khó chịu,

Ey hai cái người này. Bộ không thấy một thằng to vật ngồi ở đây sao?

Dần mạnh ly trà đá xuống bàn nghe tới bụp một cái, Đặng Hải lừ mắt tới Nguyễn Phong rồi lại đảo lại chỗ Duy Anh:

- Từ khi nào hai người thân thiết như vậy?

- Hả?

Sau đó thì gần như muốn dùng mắt bóp cổ Nguyễn Phong luôn mà nhào tới:

- Mà lại tính toán gì?

- Tránh xa em ấy ra!

- Là của tao, của tao đó!

Mấy người xung quanh cũng bắt đầu dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía này, Duy Anh vội vàng lấy tay kéo Đặng Hải lại:

- Anh làm gì vậy?

- Em nói xem, em là người yêu anh hay người yêu nó!

- Em chỉ muốn hai người giảng hòa.

- Giảng hòa?

Đặng Hải nghe thấy thế thì xuôi xuôi.

Thế nhưng vẫn chỉ chỉ vào má mình:

- Em hôn anh một cái cho nó xem.

- Hả?

- Để cho nó xác định cho rõ là không có cửa tơ tưởng em nữa.

- ...

- Mau! Nhanh!.

-!!!

Duy Anh ngại ngần không tả, nhìn trước nhìn sau rồi đỏ mặt mà đưa miệng lên thơm nhẹ một cái.

Đặng Hải vênh vênh đắc chí, không thèm nhìn tới chiếc ly vừa được đặt trước mặt mình, một đường đưa lên miệng uống một ngụm to.

- Phụt...

- Mẹ kiếp... đáng.. quá!

Trời ạ. Duy Anh bụm cả miệng lại cười, Đặng Hải sợ nhất là vị đắng, thế mà cái kia.. có vẻ như café đen đặc...

Nguyễn Phong ngồi đối diện bị phun cho đầy người, chiếc áo sơ mi sáng màu một phút sau vẽ màu lốm đốm,

Đặng Hải vừa thất thố xong nhìn cảnh Nguyễn Phong mặt nghệt ra lại cười ha hả:

- Mặt mày ngu như bò! Y như xưa! Ha ha!

-!

Vậy mà, Nguyễn Phong cũng lớn giọng cười theo.

- Còn mày đó, thù dai như thế, có mệt không?

Đặng Hải vuốt vuốt tóc, ngả cả thân người cao lớn ra phía sau ghế, khoanh tay lại:

- Thực ra thì, tao cũng đéo muốn thế. Cơ mà nhìn mày ăn mặc vậy, ngứa mắt bỏ mẹ ra. Trước đây mày có mặc thế này đâu? Nhìn giả tạo vãi nời.

-!

Nguyễn Phong như nhận ra cái gì,

Ừ.

Tại vì sao kia chứ? Lại không thể làm bạn được.

Không phải vì là những đứa con gái kia.. mà có thể là do chính cậu, đã tự thay đổi bản thân mình, để khác đi.. để phù hợp hơn sao?. Vậy mà cuối cùng, đến tình bạn cũng không giữ được.

Mở thêm một nút cổ áo, kéo phăng chiếc sơ mi đang đóng thùng ra khỏi vạt, lại đưa tay lên đầu vo vại ba cái mắt đi nếp keo kia, rồi tung.

Đặng Hải nhìn một loạt động tác ấy, gật gật đầu,. Giơ ngón tay cái ra.

Nguyễn Phong búng tay cái tách, gọi cô nhân viên ra lại:

- Cho tên này một lon 7up chanh.

Đặng Hải ngạc nhiên:

- Ha! Mày vẫn còn nhớ hả?

- Nhớ chứ sao không? Con lợn mày to xác như thế, khoái nhất là cái 7up chanh!

- Ồ nha! Vậy đừng có nói với tao, mày vẫn thích mặc quần xịp màu xanh da trời nha!

- Miệng mày vẫn thú y như xưa nhỉ?

- Xời, tao mà đem chuyện hồi lớp 10 của mày ra bêu xấu thì võ mặt thót mày!

Chỉ như vậy thôi, nút thắt mấy năm đều được gỡ bỏ. Hai kẻ được gọi là bạn kia, bây giờ đều có thể cười tới nổi mắt cũng đều híp lại.

Duy Anh ngồi bên cạnh, khuấy ly nước cam. Nhìn bầu trời của mình, bên cạnh, đang cười đến xanh thắm một màu...

Cậu biết, Đặng Hải một đôi khi vẫn còn trần trọc, vẫn còn áy náy. Cậu còn thấy Đặng Hải vào face của Nguyễn Phong. Còn thấy Đặng Hải vờ hỏi cậu rằng, khi nào thì “thằng khốn nạn” kia rời đi.

Cậu biết rõ như thế ấy, con người này. Ngoài miệng chẳng bao giờ nói được điều tốt đẹp. Thế nhưng trong lòng lại đem hai mươi mấy thanh xuân ra để mà nuôi tiếc một tình bạn tri kỉ.

Nếu là Duy Anh cậu, nói, bỏ qua một người bạn như Thanh Thu. Cậu cũng nghĩ đã mất đi một phần thật lớn của đời người.

Thế cho nên, mới có cuộc hẹn ngày hôm nay.

- ———

Thế nhưng, người phải dần vất nhiều nhất, có lẽ trong số ba khuôn mặt, ba nụ cười ở đây. Không phải là cậu, cũng chẳng phải là Đặng Hải kia.

Vẫn chào vui vẻ mà tạm biệt nhau.

Nguyễn Phong cất bước ra về.

Ở đây cách nhà cậu không xa, thế nhưng con đường hôm nay đi, lại có vẻ xa hơn rất nhiều, xa như khoảng cách giữa cậu và.. con người ấy.

Đi mãi, mà chẳng thể nào tới.

Hít một ngụm gió trời đầy ngập tràn trong phổi, nhoẻn cười ha ha hai tiếng, vò thêm mái tóc cho rối tung bay...

Chính là thế.

Nguyễn Phong cậu vốn chẳng phải là thư sinh nho nhã gì, vốn cũng cùng một dạng người quần đùi áo ba lỗ vẫn là hợp hơn. Cứ chôn mình đi như thế này, đâu có phải là sống?

Chấp nhận từ bỏ rồi, vui vẻ mà từ bỏ rồi. Lại thấy tâm trạng mình không đơn điệu hay đau đớn như mình từng nghĩ...mà còn có chút gì đó chờ mong.

Duy Anh cũng rất dễ thương, rất đáng yêu, như một cậu em trai nhỏ vậy.

Ở bên cạnh em ấy. Đặng Hải kia mới thực sự được là chính mình.

Vậy thì, tại sao lại cứ viễn vông mãi?

- ——

Nguyễn Phong cất chiếc xe tay ga, nhìn đồng hồ.

Hơn 10h tối.

Trong nhà ngoại trừ phòng khách còn sáng chiếc đèn trang trí, thì có vẻ đã yên lặng cả. Bố mẹ cậu chắc hẳn đã đi ngủ giờ này.

Nguyễn Phong nhẹ nhàng bước lên lầu, dầu là nhà rộng, nhưng cậu không muốn đánh thức bố mẹ một chút nào.

Tâm trạng cậu cũng đang phức tạp tới mệt, chẳng muốn suy nghĩ gì thêm nữa.

Liên mở cửa phòng, bước thẳng chân vào.

Nhưng, vừa thò mặt vào trong liên đã giật nảy cả người.

- Anh.. anh.. tại sao anh lại ở đây?!

Người đàn ông cau mày ngồi trên giường cậu, đôi mắt lạnh lẽo phóng tới, khiến Nguyễn Phong không tự chủ mà muốn thụt chân lại.

Nguyễn Phong một lát rồi lại một lát xác thực không nhìn nhầm người, mới lại hỏi tiếp đến câu thứ hai:

- Tại sao anh vào được phòng tôi?

Hỏi rồi, mới thấy mình thật ngớ ngẩn.

Đặng Ninh này luôn là chủ đề “con nhà người ta” nổi tiếng chuẩn mực. Chỉ cần anh ta tới đây, e rằng kêu ông bà vác chăn ra ngoài ban công ngủ cũng được nữa.

Đặng Ninh như thế mà không thềm trả lời. Khoanh tay trước ngực, liếc sang bên cạnh. Hiển nhiên Nguyễn Phong hiểu ý.

Nhưng mà chỉ vì một cái liếc mắt của anh ta mà bắt mình ngồi sang bên cạnh? Cũng đừng có coi thường nhau quá đi.

Nguyễn Phong lắc đầu một cái, rồi cứ coi như không thềm nhìn tới nữa. Vào tủ lấy quần áo bước thẳng vào phòng tắm.

Lần trước anh ta rape cậu một trận, khiến cậu đứng bốn ngày chỉ dám húp cháo loãng, nằm bẹp dí trên giường.

Rồi thì có hôm đột nhiên lù lù xuất hiện ở cổng trường không nói chẳng rằng lôi cậu vào xe, kéo rèm hôn hít sờ mó một hồi rồi thả cậu ra, mặt lạnh phóng xe đi mất.

Ám ảnh không tả.

Nếu đã nói ý anh ta không hiểu, giả vờ như không biết anh ta cũng không hiểu. Vậy thì trực tiếp coi như không nhìn thấy đi. Để xem anh ta làm gì nữa.

Cậu cũng không tin, đây là nhà cậu, anh ta dám làm ra cái gì.

Dám làm ra cái gì?

Khi Nguyễn Phong cậu vừa mặc được bộ quần áo ngủ bước đến cửa nhà tắm đã thấy như chân mình đạp trong không khí!

Đặng Ninh chẳng nói chẳng rằng vác cậu ném thẳng lên giường:

- Phịch!

Nguyễn Phong trở mắt không tin nổi:

- Đây là nhà tôi đó! Bố mẹ tôi còn ở phía dưới!

Đặng Ninh cắn chặt hàm răng, bắt lấy cằm cậu, phun ra từng chữ:

- Tối nay em đi gặp ai? Hửm?

- ...

- Nói!. Em còn nhớ nó?

- ...!

Nguyễn Phong bị choáng.. làm sao anh ta biết được, tối nay mình đi gặp Đặng Hải?

Còn nữa, làm sao anh ta biết được, mình còn.. không, là đã từng.. mơ tưởng Đặng Hải cơ chứ?

Rút cuộc con người này.. đôi mắt đang nheo lại kia... có bao nhiêu sâu hiểm? Có bao nhiêu mà cậu không nắm rõ được?

- Em không trả lời?

- Nguyễn Phong!, Em đáng lắm, lại dám không coi lời Đặng Ninh tôi ra gì!

Nguyễn Phong còn chưa kịp thanh minh lấy một tiếng, đã bị bắt chéo tay trên thành giường, chiếc cà vạt lập tức thắt chặt hai tay cậu vào nhau,

Nguyễn Phong muốn hoảng sợ mà kêu lên, Đặng Ninh đã thò tay vào trong quần cậu mà bóp chặt lấy cậu em nhỏ.

Đau tới rùng mình!

Nguyễn Phong chỉ còn cách nuốt lại tiếng kêu mà nẩy cả người theo cái siết tay giữa gốc dương vật kia..

- Anh.. Anh..

- Sao vậy? Không kêu nữa?

Đôi mắt lạnh lẽo giờ đây đốt thêm dục vọng, khuôn mặt như tượng khắc lúc này quả thực có thêm vài phần nóng nảy giận dữ, cúi xuống mà gặm cắn khắp người cậu..

- A.. ưm...

Đặng Ninh chẳng ôn nhu gì mà banh rộng hai chân cậu ra hết cỡ, nhìn xuống.

Nguyễn Phong thở hắt một hơi.

Vậy là hôm nay chết chắc.

Thế nhưng cái điều không tưởng nổi là, Đặng Ninh như thế mà khoan đi vào, lại đưa tay sờ soạng nơi đó, vuốt ve cho cậu tới bắn ra một lần, mới quệt thứ tinh dịch ấy vào cửa hậu về loạn một lúc lâu rồi từ từ đi vào, khiến cậu nơi đó cũng một phen ngứa ngáy mà đem tay hấn ngược ngừng nuốt gợn.

Phút giây hân nhếch môi cười, cậu cũng lại tưởng hôm nay chỉ ít thì cũng mất 3 ngày lê lét. Cuối cùng lại chỉ điên cuồng giằng co một trận tới sáng khoái. Sau đó thì chặt chẽ mà ôm cậu ngủ.

Có chút không tin, có chút hoang đường.

Nguyễn Phong mơ hồ nhìn người bên cạnh, lại nhìn cánh tay đang vắt ngang qua hông mình.

Rút cuộc, không có bỏ ra.

Ừ thì, kỹ thuật làm tình của anh ta hôm nay có tiến bộ, xen trong chút khó chịu bài xích thì... cậu cũng có sướng đi.

- ———

Sáng hôm sau.

Khi Nguyễn Phong tỉnh lại.. là đang ở trên ô tô, mà nói chính xác hơn là đang ở trong lòng Đặng Ninh say sưa ngủ.

Nguyễn Phong vội vàng nhồm dậy.

- Đi đâu thế này?

Người bên cạnh thấy cậu tỉnh, mặt cũng chẳng chút biểu tình gì, lạnh nhạt trả lời:

- Du lịch.

- Du lịch? Sao anh lại không nói trước?

- Cần gì phải nói? Cứ đi như thế này không phải tiện hơn sao?

- Hả?

À, Nguyễn Phong cậu bây giờ thì đã hiểu, lý do vì sao tối hôm qua anh ta quát mình độc có một lần.

Xì, tốt đẹp gì. Lại còn chơi trò để dành thế này. Thật quá con mẹ nó nghĩ tốt cho anh ta rồi.

Thấy cậu có vẻ đã hiểu. Đặng Ninh hài lòng quay sang gạt đầu:

- Biết là tốt.

- ...!!!!

Nguyễn Phong một mảnh câm nín.

Tại sao chứ?

Rút cuộc thì vì cái gì mà số cậu lại mạt rệp như vậy?

18. Chương 18: Chán Ghét

5h sáng.

Reng, Reng, Reng

Cái nhạc chuông điện thoại khủng bố của ông anh cả nổ vào lúc này khiến chú chim non đang ngủ say sưa cũng phải hết hồn tỉnh dậy.

Nhắc lại không quên, cậu sợ nhất là cái ông anh của mình, thế cho nên dẫu là chuẩn bị chết cũng phải sống lại mà nhắc mấy.

Cậu vừa ấn vào nút nghe thì bên kia vang lạnh một tiếng:

- Mở tin.

- Mở tin gì?

- Túp..

Còn chưa kịp nói hết câu, đầu dây bên kia đã cúp máy ngang xương.

Đặng Hải chán ghét ẩn vào tin nhắn tới..

Có một video. Ủa bộ điên hả? 5h sáng gửi video gì này?

Vừa bấm tới thì Duy Anh cũng dậy theo, hỏi:

- Sao vậy anh?

- Không ... hả?

Sau đó, thì cả hai đồng loạt hóa đá:

Hai người trong video kia.. chẳng phải..

Sao... sao lại.. thế này?

- A... ư... Đặng Ninh.. anh.. nhẹ một chút...

- A,.. đừng.. sâu quá...

- Ừm...

- Hư.. đau.. nhẹ một chút...

- Hựm...

Tuy chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra, rõ ràng tới qua Nguyễn Phong mới cùng với hai người họ đi café tán phét kia mà.. sao.. cuối cùng lại cùng ông anh mình đóng vai chính trong cái video sex Gay hàng Việt Nam chất lượng quá mẹ nó cao kia!

Thế nhưng nói thế nào thì, cái video đó cũng quá chân thật, quá kích tình đi, những âm thanh rên rỉ, những cú thúc vang lên theo tiếng va chạm da thịt vào nhau, tức khắc đốt nóng từng sợi nơ- rôn.

Đặng Hải liếm môi.

Mặc kệ nó là cái gì, Tính sau...

Nhìn sang Duy Anh mặt cũng đã ửng hồng.

Đặng Hải cười hì hì, luồn tay vào vạt áo kia, nửa nặng nửa nhẹ mà nhéo đầu vú mềm mại một cái:

- A...

- Bật công tắc rồi. Quấy thôi.

- Nhưng...

Duy Anh còn đang muốn kháng cự một chút, tên nào đó đã nhào tới, đã thế còn vô liêm sỉ mà lắc lắc màn hình điện thoại đang chiếu cái video kia ra trước mặt cậu mà tuyên bố:

- Anh đảm bảo sẽ cho em rên to hơn thằng cha Nguyễn Phong ấy!

- ???

~!!!!

=====

10h sáng chính là thứ 7 đi, cũng chính là được nghỉ cơ mà.

Thế nên, Duy Anh rạng sáng nay không kéo kiệt gì, để mặc cho Đặng Hải thoải mái ra vào, đối năm đối bảy tư thế, trêu chọc cậu không ngừng.

Đến giờ thì quả thực lưng đau eo mỏi, chỗ nào đó thậm chí còn cần phải bôi một vòng thuốc mỡ lạnh mới có thể bớt sưng tấy.

Duy Anh hiện tại cũng chỉ có thể nằm úp sấp trên lồng ngực trần của Đặng Hải mà thôi, chịu không cách nào nằm ngửa được.

Đặng Hải cũng vậy, chân tay rã rời hết cả.

Trên lưng, vết cào xước đều vẽ lên từng vết từng vết

Thực sung sướng mà ngủ tới rơi cả nước miếng.

- ——

King kong

King kong

Chuông cửa reo cả chục lần cũng không thể đánh thức nổi hai con người đã trải qua một hồi quá kịch liệt kia.

Và phải cho đến khi tiếng điện thoại lại vang lên âm ỉ.

Duy Anh mới lay người Đặng Hải:

- Anh Hải, có người gọi,

- Kệ đi.

Vòng tay qua tấm lưng trần của Duy Anh, bọc cả người vào trong lòng mình, vậy mà cái điện thoại nhất quyết đổ chuông reo âm ỉ.

- Con mẹ nó!

Đặng Hải bực bội mở mắt, quát một câu quờ lấy cái điện thoại. Thăng Sang?

Nhớ là nay có hẹn hò game ghiếc đéo gì đâu nhờ?

- Alo!

- Mở cửa!

- ...Hải?

Đặng Hải cũng không phải người quên bạn quên bè, nghe cái giọng gấp gáp của nó thì cũng vội vàng ngồi dậy.

Duy Anh hơi muốn nhích người sang, Đặng Hải như vậy mà đưa đôi bàn tay thô dày kia, đặt nhẹ cậu sang một bên.

Duy Anh vui vẻ xen chút e ngại, thẹn thùng, mím miệng cười.

Đặng Hải trêu ghẹo một chút mới tiếc nuối đưa cái quần lên xỏ tạm vào người.

Cánh cửa vừa mở, đã thấy thăng Sang chui đầu vào:

- Kiểm được thằng xị hơi cay rồi!

- Hải? Kiểm được rồi?

- Ủ! Mau thay đồ, đi theo tao.

- Chờ tao tý.

Sau ngày ấy, Đặng Hải vẫn âm thầm điều tra xem, rút cuộc thì thằng nào mà gan to như vậy., quan trọng nhất là Duy Anh quá nhu hiền, không thể nói tới chuyện gây sự với ai để mà ra nông nổi vậy.

Bây giờ, chối quá Duy Anh cũng chịu không được, một đôi khi vẫn còn bị choáng.

Khi đi học thì phải chuyển lên ngồi gần những hàng đầu tiên.

Nói chung thì, phải xử.

Đặng Hải chào tạm biệt Duy Anh, thế nhưng dừng nghỉ là hôn vào má vào môi.

Tên xấu xa này lại kéo góc chăn, hôn lên bờ mông trần kia một cái,

Còn không đứng đắn mà rằng:

- Vẫn còn ngày mai. Anh cho em cả ngày khỏi mặc quần áo luôn!

- ...!! Xấu xa...

Tiếng như mèo kêu đó vừa bật ra, Duy Anh lại ngượng tới vùi cả mặt vào trong chăn.

Trời ạ..

Nếu không phải là việc quan trọng, Đặng Hải nguyện cả ngày ấp người trong chăn, làm tình từ trên nóc nhà xuống dưới hầm để xe!

- _____

Đi một lúc rồi Đặng Hải mới phát hiện ra thiếu thiếu cái gì đó:

- Ủa, thằng Kiên đâu?.

- Nó ở chỗ mấy thằng mất dạy kia.

- Ừ.

Hỏi thế vì đơn giản trước giờ chẳng khi nào thấy hai kẻ này tách nhau ra.

Vậy mà dạo này thì cứ thấy một thằng lại thiếu một thằng,

Bờ hoang ven sông Hồng.

Hai tên nghiện đã bị trói gô lại với nhau, thiếu thuốc nhìn vô cùng èo uột.

Một tay Đặng Hải bây giờ cũng xem chừng tóm vút xuống sông được chứ nói gì cả một đám thế kia.

Thằng Kiên đứng đó, bên cạnh còn 3 kẻ cao to xem chừng là được hai thằng bạn quý hóa của mình thuê.

Đặng Hải tiến tới, nhìn về phía thằng Kiên:

- Sao rồi?

Thằng Kiên lắc lắc đầu:

- Không thể tin nổi! Không thể tin nổi!

- Đúng thực chỉ có đàn ông mới đem lại hạnh phúc cho nhau!

Đặng Hải nhăn mặt:

- Nói mẹ nó trắng ra đi! Là đứa nào?

Thằng Kiên tiến đến, vỗ vai Đặng Hải ra chiều an ủi:

- Bình tĩnh chút.

- Sao?

- Là Thụy Anh làm.

- Mà điên hả?

Đặng Hải cũng không tin, làm gì có chuyện, sau khi Thụy Anh rời từ bệnh viện về, cậu còn áy náy một mảnh, đưa 20 củ cho thằng Kiên nói nó tùy thời thích hợp thì đưa cho Thụy Anh, bởi Đặng Hải biết nhà cô bé không khá giả gì. Lại lần đầu được một người yêu tới si mê như thế.

Nguyễn Kiên nhăn nhó:

- Ban đầu tao cũng tưởng nghe nhầm ấy.

Sau đó quay lại chỗ hai tên nghiện đang ngáp dài ngáp ngắn kia mà bảo:

- Nói cho nó nghe đi.

Một trong hai tên như đã bị đánh tới nhỏ máu miệng, liếc nhìn cả đám người thì cũng không dám lộn xộn thêm:

- Có một buổi trưa thì có hai bé đó mà bị hết mặt mũi mặc quần áo dài rồi, thấy em chích thuốc ngoài bãi, đưa cho em 3 triệu với một bình xịt và ảnh của người tên Duy Anh đó, nhưng em bảo 3 triệu một mình em làm không được. Rồi em kêu đưa thêm 3 triệu em rửa thằng này thì làm.

- Nó biết rõ ngày nào tầm sáng cậu kia cũng đi chợ một mình, ngang qua cái hẻm đó, thế nên là kêu tụi em chờ sẵn. Kêu phụt vô mắt. Em có hỏi thì nói là không mù được.

- Hự...

Còn chưa để tên đó nói hết câu,

Đặng Hải đã mất kiên nhẫn mà xông tới đập lên bụng, khiến cả hai tên lập tức ngã lăn ra đất, vì bị trói chặt vào nhau lên chỉ có thể nằm đó để mặc Đặng Hải đập liên tiếp mấy cái.

- Xin..

- Hự...

Thằng Kiên với Sang cũng mặc kệ.

Biết bản tính thằng bạn mình rồi, không đánh cho tòi máu thì can cũng bằng thừa. Thế nhưng ba tên kia lập tức lại xông tới cản Đặng Hải:

- Eey, Đánh nữa chết đấy. Bọn nghiện này yếu lắm.

Đặng Hải hít một ngụm dài thật dài.

Một lúc lâu sau mới lấy lại được bình tĩnh, quay về phía thằng Kiên, vẫn là có chút hoang đường hỏi:

- Đã nói là bị kín, sao mày còn biết đó là Thụy Anh?

Thằng Kiên lắc đầu:

- Chúng nó bị mày đánh cho ộc máu ra rồi chắc không còn hơi mà nói nữa.

- Thế mồm mày mọc làm gì?

- Tao nói mày lại dẻo tin cơ!

- Nói!

- ...!

- Bọn nghiện này thì đương nhiên không ngon lành lấy 6 triệu như thế, thực tế sau khi đồng ý với Thụy Anh thì nó lại lén bám theo về tới tận phòng trọ. Mục đích là sau này tống tiền.

- Khi bắt được kêu nó dẫn tới, nó chỉ vào phòng của Thụy Anh mà tao còn vả cho nó 2 cái. Bắt nó nói lại mấy lần đấy.

-!!!

Đặng Hải chết sững.

Thì ra.. con người lại có thể giả dối đến mức như thế...

Còn, cái gì mà đau lòng chết đi?

Còn, cái gì mà tới thăm em ấy?

Thụy Anh...

Thật sự... bên trong cái vỏ bọc xinh đẹp hòa nhã, lại thối nát đến như vậy...

Thằng Kiên và Thằng Sang nhìn Đặng Hải đang phiêu, liền tự động đi giải quyết mấy chuyện còn lại.

- ———

Đương nhiên, cả ba không vội về lại chung cư. Một lúc, thằng Kiên mới huých vai Đặng Hải:

- Mà tính thế nào?

- Có kiện nó không?

Vẫn là im lặng. Thằng Kiên thở dài:

- Ôi đàn bà đúng là niềm đau. Sợ vãi nôi ra.

Thằng Kiên nói xong câu này thì tự dừng lại liếc sang mông thằng Sang đang đứng cạnh đó.

Thằng Sang vừa quay lại bắt gặp ánh mắt này liền chửi:

- Dítme! Mà bớ nhìn mông bố mày đi!

- Mất bố bớ nhìn liên quan đéo mày à?

- Nhưng đây là mông bố!

- Kệ mẹ mày!

- Tao sẽ thông chết mày con ạ!

- Còn chưa biết thằng nào thông thằng nào!

- Dítme vậy tối nay so, con chó nào cu ngắn hơn thì nằm dưới đi!

- Bố mày cu ngắn hơn nhưng to hơn!. Sao? ý kiến?

-!!!

- Cút con mẹ mày đi thằng chó Kiên!

- Thằng tởm lợm nhà mày cút ngay!!!! Đồ con chó!

Đặng Hải không còn để vào tai những lời cãi cọ rất có mùi ám muội ở đây.

Cũng mặc kệ chúng nó lộn xộn những gì nữa.

Đôi vành mắt đã đỏ ngẫu, cậu một đường đứng phất dậy.

Hai thằng kia thấy thế liền sợ hết hồn, vội vàng bám theo khuyến bảo:

- Nay đừng có giết người nha,

- Nói sao nó cũng là con gái!

- Không thì kiện chết mẹ nó đi là được rồi!

-!!!!

19. Chương 19: Viên C Sủi

Thụy Anh đang chải tóc, tối nay cô có một cái hẹn café. Thế nên đẹp là điều đương nhiên,

Cánh cửa đang mở hé mà lại gần như được đập phá ra:

- Rầm!

Thụy Anh giật mình nhìn:,

Đặng Hải?

Sao anh ta lại đột nhiên tới đây?

Còn nữa, nét mặt kia là sao?

Đặng Hải không nói chẳng rằng, thân hình cao lớn 1m87 của cậu gần như che lấp đi toàn bộ ánh sáng chiều tà hắt lên qua khung cửa, hung dữ vô cùng.

Em ấy.., suýt chút nữa là mất đi toàn bộ ánh sáng của cuộc đời.

Từng ngậm khó thở ho tới nôn khan.. đau đớn..

Tất cả, là do người đàn bà kia đem lại!

Túm lấy chiếc cổ thon dài, chỉ một tay mà Đặng Hải đã muốn gần như nhấc cả người Thụy Anh lên, nghiêng giọng:

- Nói? vì sao mày làm như thế?

- Mày có biết rằng suýt chút thì em ấy sẽ mù không?

- Nói!!!!!!

A... đau quá... đau tới mức trên đôi mắt xinh đẹp kia thực sự nhỏ nước mắt..

Thế nhưng.. nghệt thở.. đến không thể nói nổi.

Thụy Anh quơ tay cào những đường xước rớm máu trên bàn tay đang bóp lấy cổ cô kia...

Nhưng, có gì mà ăn thua,

Đặng Hải không vì đau mà buông, là chỉ vì, quá cay đắng, quá thù ghét những giọt nước mắt kia.. mà ném người xuống đất...

- Bạch...

- Khụ... khụ...

Thụy Anh vừa bị ném xuống, vội vàng ho dốc....

Khụ.. khụ...

Đặng Hải, tên này điên sao?

Hay là...

Chuyện ấy...

Không thể nào!. Cô đã bị kín như vậy, lại nhanh chóng rời đi,

Làm sao có thể lộ ra được kia chứ.

Đôi mắt xinh đẹp còn đang thoáng suy nghĩ. Đặng Hải đã chồm tới, một lần nữa tóm thẳng vào mái tóc dài xinh đẹp kia kéo cô đứng dậy.

- A...

- Buông ra.. anh làm gì thế?

Có lẽ bởi vì cảm thấy cả người cô đều quá ghê tởm, chỉ có thể miễn cưỡng mà kéo tóc đi.

- Đi theo tao!

- Mày phải quỳ xuống trước mặt em ấy!

Không còn nghi ngờ gì nữa, một giây này, Thụy Anh đều đã biết mình bị lộ. Mái tóc dài đang bị kéo đi đau đớn, cũng lại chẳng còn gì để mất...

Đã vậy...

Xoảng!

Chiếc chậu thủy tinh đựng hạc ngay tầm với, một đường nện lên đầu Đặng Hải, máu lập tức theo vết rách cửa da đầu, chảy xuống một mảng đầy trán.

Vậy nhưng, đối với Đặng Hải mà nói, có cũng như không.

Đôi mắt còn nhuộm đỏ hơn tầng máu kia, tay vẫn không thả người, đã ra tới bìa cửa.

- Hiếp dân!

- Bớ người ta có kẻ hiếp dân!

Thụy Anh vừa kêu vừa giả vờ nhào tới giằng co, áp sát Đặng Hải, trút bỏ chiếc váy hồ hững trên người, vì là loại váy mặc nhà hai dây lên chỉ thoáng đã rơi xuống sàn, chiếc áo lót cũng được vạch ra nhãn nhúm, hai bên đầu vú lồ lộ ra ngoài, tay Đặng Hải còn đặt trên đó.

Đặng Hải chết sững..

- Thứ khốn nạn!

Cũng may, khi Đặng Hải vừa giơ nắm đấm nên muốn giã vào mặt Thụy Anh. Thằng Kiên với thằng Sang đến kịp.

Hai thằng thở hắt ra một hơi, chậm một chút nữa đúng là có thể có án mạng.

- ——

Đặng Hải đã được thằng bạn tốt lấy đại cái khăn dịt lên đầu.

Còn Thụy Anh thì thản nhiên mặc lại quần áo, ngồi trên ghế khinh bỉ nói:

- Anh hỏi tôi vì cái gì ư?

- Đặng Hải, anh ngu vừa vừa thôi. Anh nghĩ còn có thể vì cái gì?

- Thằng oắt con đó chẳng qua cũng chỉ như tôi thôi- đều là vì tiền.

- Tình yêu giữa hai thằng đàn ông?. Nếu anh không phải là con trai của tập đoàn Đặng Phú, nếu anh chỉ là một thằng hèn thì sao?

- Nếu anh thử mất đi đôi chân hay cánh tay hay con mắt xem? Anh nghĩ nó sẽ vì anh mà yêu đương hay ở bên anh à?

- Hay là vừa nghe tin anh tai nạn, liền lập tức vét sạch mà chống mông mời thằng khác xơi?

Đặng Hải không kiên nhẫn nữa, vuốt giọt máu vừa dội qua lớp khăn tràn xuống má:

- Tôi cho cô một cơ hội quỳ xuống chân em ấy nhận lỗi, nhưng cô không nhận. Vậy được. Cô cứ chờ xem.

Thụy Anh cười cợt trả lời:

- Trong phòng đều có máy quay, nếu anh không muốn ngay ngày mai tin tức con trai thứ của tập đoàn Đặng Phú xông vào phòng hiếp dâm con gái nhà lành. Thì cứ thử xem.

Cả bọn rời khỏi,

Thằng Kiên và thằng Sang nhìn nhau, rợn một tảng gai ốc.

Đàn bà, một khi độc ác lên..

Kinh vãi...

Thôi, vẫn là đàn ông có vẻ thì tốt hơn.

=====

Đưa tao đến bệnh viện.

Ừ.

Hai thằng tưởng là chỉ khâu vết thương trên đầu kia thôi, tính đưa đến phòng khám gần đây,

- Đưa tao đến Việt Đức.

- Việt Đức?

- Ủa đó là bệnh viện toàn ca nặng, mày đau lắm hả?

- Tao có ông anh làm trong đó.

- Ờ.

Sau đó, Đặng Hải quay lại, đôi mắt dường như mất mát, cũng dường như lo sợ. Nói với hai thằng kia:

- Đến rồi chúng mày lập tức đi về phòng tao.

- Báo cho Duy Anh...em ấy..

=====

Gần 7h tối rồi.

Đặng Hải còn chưa về,

Duy Anh lo tới mức đã điện 2 lần mà người kia vẫn không nghe máy. Lại sợ làm phiền, thế nên chuẩn bị nhấc một cái tin hỏi xem Đặng Hải có ăn cơm không, lại nghe tiếng chạy hết hồn thực mạng đẩy cửa vào:

- Duy Anh!

- Duy Anh!

- ...

- Anh Kiên, Anh Sang? Có chuyện gì vậy?

- Đặng Hải nó.. nó bị xe tông tiêu hai cái chân rồi!

- Sao cơ?

- Em.. mau... mau tới đó đi.

Duy Anh vội vã chạy xuống lầu, cũng thất thố bất lịch sự lần đầu tiên trong đời, đập tay lên cửa kính chiếc xe taxi gần đó nhất:

- Mở cửa! Mở cửa!

Chiếc xe lao đi,

Hồn cậu cũng muốn lao theo luôn một nửa...

Đặng Hải của cậu... cả bầu trời của cậu...

Anh... anh.. phải chờ em...

Nhất định, chờ em tới...

=====

Hai thằng xong nhiệm vụ thì vừa khát vừa đói.

Nhìn một bàn cơm đầy đà thì còn dẻo gì bằng nữa.

Đương nhiên sẽ vồ lên ăn.

Nhưng mà khát vãi nổi.

Lại thấy ngay trên bàn phòng khách có vài viên C đựng trong túi bóng,

Thằng Kiên đang nóng muốn chết, liền quẳng 2 viên vào bình nước trên bàn,

Viên C lập tức tan ra, mùi thơm dễ chịu cực kỳ, đưa cả bình lên miệng mà tu ừng ực, tu được một nửa thì thằng Sang đi vệ sinh xong vào giăng lại:

- Bỏ uống với. Khát cháy cả cổ.

Một lát sau,

Ăn cơm mà uống quá trời nước vẫn không hết khát.

Thằng Kiên quay sang nhìn thằng Sang mặt cũng đã đỏ ửng như mình, lại hơi hoa mắt sao đó cứ lắc lắc đầu:

- Ê, mày có thấy Duy Anh nấu ăn mặn quá không? Sao tao càng uống nước càng khát vậy?

- Ờ, thế đéo nào mà nóng thế. Mày ra chỉnh điều hòa đi.

- Dítme 20 độ rồi đấy, bỏ chỉnh 2 lần rồi

- Thế sao tao nóng thế nhỉ?

- Ngứa nữa... mà.. thức ăn hôm nay nhìn ngon mà? Có món đéo nào lạ đâu...

Hai thằng gái gái cổ, gái gái ngực, một lát mới giật mình nhìn nhau:

- Chết mẹ rồi!

- Viên C...

- Nhảy ra xem nào...

Hai thằng vội vàng chạy lại cái túi trên bàn, lúc này nghĩ lại mới thấy vị không giống C sủi lắm.. còn.. còn cái này...

Chết con mẹ nó rồi!

Thằng chó đó!

Thuốc kích dục mà nó để ngay trên bàn thế này..

Không có lẽ nó định lừa Duy Anh, mà hai thằng mình lại uống nhầm sao?

Thằng Sang run tay chỉ vào bình nước đã cạn:

- Mày... mày thả mấy viên...

- Hai viên!

- Dítme! chết thật rồi!

Thế rồi sau đó, thực sự ngứa tới mức không làm không được,

Không hôn cũng không xong,

Vấn đề là, thằng nào cũng muốn đâm. Nhưng vị trí thì chỉ nên có một, không phải sao?

Kết quả thì...

Trong phòng tắm, hơi thở vô cùng hỗn loạn mà tràn lên nhau,

Hai thằng không mảnh vải che thân, chen chúc trong chiếc bồn tắm nhỏ. Tay người này đặt lên dương vật người kia, vuốt cho nhau, nhưng không có những lời ân ái thường có, lại toàn là tiếng chửi bới lạ thường.

- Thằng chó nào ra trước, thằng đó nằm dưới!

- Mày ấn của bố thế à?

- Phê quá, đấy, vuốt chỗ đấy.

- Đau... a...

Kết quả, thì tự đoán đi.

20. Chương 20: Hoàn Chính Truyện

Duy Anh gần như nhảy vọt khỏi taxi, dựa theo số phòng mà hai người kia đưa cho vội vàng vào tìm kiếm..

Cánh cửa phòng vừa bật mở, thân hình quen thuộc ngấp lên trong mắt..

Đặng Hải băng nhiều vòng quanh đầu, đôi chân cũng toàn một màu trắng muốt.

Đôi môi nhợt nhạt, nằm lặng thình trên giường.

Duy Anh sốc tới tức ngực, khó thở từng bước tiến lại gần..

- Anh.. Hải..

Vị bác sĩ điềm tĩnh bên cạnh như chỉ chờ một màn này liền cất giọng:

- Cậu là người nhà bệnh nhân?

Duy Anh ôm ngực, ngược lên:

- Vâng..

- Tình hình không khả quan lắm, chân bị gãy có khả năng không phục hồi được. Đầu cũng bị đập xuống nền đường có dấu hiệu tổn thương não. Chỉ e rằng sau này cả đời làm bạn với xe lăn.

Sau khi nói một loạt các tình tiết vô cùng sốc não đó, vị bác sĩ vẫn cứ tỏ ra bình thản như không, lại chăm chú nhìn thái độ của Duy Anh.

Duy Anh gần như không đứng vững mà muốn khụy xuống, một lúc sau mới bám lên cạnh giường bệnh lẩm bẩm ...

- Xe lăn...

- Đúng vậy. Chúng tôi rất tiếc.

Vị bác sĩ đang muốn ghi chép gì liền hỏi:

- Cậu là gì của cậu ấy?

Từ trong khóe mắt đầy thương tổn kia mới bình tĩnh trả lời:

- Người yêu.

- Người yêu?

Vị bác sĩ nhăn mặt:

- Thế thì không ký được mấy giấy tờ viện phí rồi, cậu mau liên lạc với người nhà của cậu ấy thì hơn,

- Chứ tôi xem là không ổn rồi đó, chân hỏng hết rồi.

Còn muốn bỏ đi, đã bị Duy Anh giật lại ống tay áo:

- Bác sĩ.. có thể... nhờ anh một việc không?

- Sao?

- Khi.. khi anh ấy tỉnh lại.. làm ơn nói với anh ấy rằng.. không sao, đôi chân anh ấy sẽ tốt lại.. được không?

- Cái đó...

- Em xin bác sĩ, nếu.. anh ấy biết được sẽ không chịu nổi mất.

Đôi mắt như thế nào mà đã mau khóc rồi?

Một giọt lại một giọt rơi ra thế kia?

Đôi tay bám lấy ống tay mình run rẩy thấy rõ, nhịp tim đứng gần đều có thể cảm nhận được vô cùng bất ổn.

Hơi thở ngắt quãng.. lo lắng ngập tràn chua xót.

Haiz. Xem chừng người sắp nhập viện thực là cậu nhóc này cũng nên.

Thằng nhóc kia tốt số ghê.

Vị bác sĩ hắng hắng giọng, xem vẻ dặn dò gì:

- Tôi nói cậu nghe, thực sự chân cậu ta không cứu được. Cậu cũng là đàn ông, nếu suy nghĩ chín chắn một chút còn có thể lấy vợ sinh con. Dại gì mà dây vào người bại liệt. Hiện giờ cậu ta bị tổn thương não nữa, xem chừng còn không chắc đã nhớ được cậu.

- Không có chuyện đó!

Duy Anh giật tay ra khỏi ống tay áo vị bác sĩ, lớn giọng:

- Anh là bác sĩ thật sao? Anh ấy còn ở ngay đây mà lại khuyên tôi như vậy. Tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ!

- Tôi cũng chỉ vì muốn tốt cho cậu thôi, dẫu sao đồng tính cũng chẳng phải cái gì hay ho.

Duy Anh bị hai chữ đồng tính này làm cho giận rồi..

Cậu cũng không quản như chú mèo ôn nhu ngọt ngào nữa, chất giọng khản đặc hôm nay cũng muốn gầm nhẹ:

- Tôi đồng tính đó thì đã sao? Tôi yêu anh ấy thì đã sao? Là tội à?

- Đi ra ngoài!

- Đi ra ngoài!

Vị bác sĩ nhún vai bước ra ngoài,

Còn lừ mắt với kẻ đang nhếch môi cười trên giường kia.

Thỏa mãn quá nhỉ?

Duy Anh gạt chút nước mắt nhòe nhoẹt, ngồi nhẹ lên giường bệnh, vuốt ve lên khuôn mặt kia, cầm lấy bàn tay không bị thương vuốt ve từng đệp thịt dày ấm trong lòng bàn tay người mà hôn lên.

- Tin em.

- Anh sẽ không sao cả.

- Anh bị liệt cũng được, bị ngốc cũng được.

- Em đều không rời bỏ anh.

Kẻ nào đó nhin hết nổi rồi, mở mắt nhe răng ra cười hềnh hếch:

- Ha ha ah! sướng vãi nổi!

Duy Anh trợn trắng mắt, lấp bắp còn chưa nói được câu nào ra hồn. Lại thấy vị bác sĩ nọ từ bao giờ đã khoanh tay đứng trước cửa phòng, hắt hàm về phía Đặng Hải:

- Trả tiền bông băng cho anh!

-!!!!!!

Đêm hôm ấy,

Duy Anh thực giận.

Kết quả là cái kẻ kêu rằng hỏng hai chân kia lại nhơn nhơn mà bế cậu rời khỏi bệnh viện, mặc cậu giãy ra thế nào cũng không được.

Rõ ràng là khỏe như vậy!

Nếu không phải đầu thực bị rách khâu 3 mũi, Duy Anh nhất định không thêm quan tâm nữa.

Thế cơ mà đêm về đến nhà, mở cửa ra lại hết hồn thấy một đôi hai thằng con trai đang chiếm phòng mình mà ngủ chình ình!

Đương nhiên, mắt cậu cũng chưa hỏng, thế nên rõ ràng mà nhận ra hai kẻ kia chẳng ai khác chính là đôi bạn thân chí cốt của Đặng Hải.

Đặng Hải còn muốn tính đập người dậy, thế nhưng nhìn sang bọc thuốc trên bàn uống nước. Lại chỉ nhếch môi cười:

Chết mẹ chúng mày chưa!

Đáng đời!

Hàng nhập của bố đấy nhé!

=====

Duy Anh giận, thực giận.

Đặng Hải làm như vậy rõ ràng là thử lòng cậu, rõ ràng là không tin cậu.

Duy Anh không nói nữa, cũng không cho bàn tay dâm dề đó chạm tới người.

Mặc kệ đi...

Đặng Hải qua gần hai tuần rồi, đã xin lỗi đủ cách mà không được.

Nghẹn sắp chết.

Cậu nhỏ - cậu lớn gì nhìn nhau một mảnh ai oán...

Biết thế này, thì không nên nghi ngờ làm gì, cuối cùng không bị liệt chân mà lại sắp bị liệt dương luôn sao?

- ———

Chiều đi học về, Duy Anh vừa bước chân vào cửa phòng liền vặn chốt, khóa lại. Chìa khóa dự phòng cậu đều đã cầm hết.

Vậy nhưng sao..

Khi vừa thoát được chiếc quần dài xuống,

Khuy áo sơ mi trắng mới cởi được xuống một nửa hàng cúc,

Đặng Hải đã ở đâu tới áp chặt cậu xuống giường.

Tay xoay vòng đoạn thép nhỏ, cười vô cùng gian mà nói với cậu rằng:

- Vì em, anh còn có thêm nghề bế khóa trộm nữa cơ đấy!

- Sau này khỏi lo chết đói!

Duy Anh mím mím môi, nhỏ giọng đẩy người:

- Anh làm gì vậy?

Đặng Hải một tay kéo quần Duy Anh, một tay cởi bỏ quần của mình, đặt cậu em nhỏ lâu ngày thèm ăn đến nhỏ dịch, áp hai bờ cổ vào lại với nhau, cọ tới thì thăm:

- Làm em.

Duy Anh thực sự bị làm cho tới sảng một hồi trên giường,

Đăng Hải vẫn còn chưa chịu buông tha, kéo người ra tận phòng khách, tựa người ra sau salon., bắt lấy eo Duy Anh đặt cạ khoe hông lên cạp nhỏ của mình, ra sức mà dày vò bờ ngực trắng nõn.

Lạ là, Đăng Hải không những không cho cậu cởi chiếc sơ mi ngoài ra,

Mà đến khi nhảy hai đầu núm vú của cậu, đều là nhảy từ ngoài áo vào..

Đến mức khi hai đầu vú đã sưng thối, áo cũng tràn đầy một mảnh ướt át, dính lại. Đầu vú mọng lên, in hằn trên vết ướt, chỉ nhìn thoáng qua cũng khiến Đăng Hải có cảm xúc làm thêm chục hiệp.

Hự..

Dương vật lại một lần nữa nhằm thẳng hậu huyệt đi vào.

Duy Anh vẫn thực sợ cái tư thế ngồi cười này...nhăn mi lại...

Nó.. quá sâu.., lại không có gì để tựa lưng, cậu chỉ còn cách tự mình bám chắc lấy người Đăng Hải, thuận thế theo nhịp thúc lên mà đóng đưa.

Thế nhưng dường như Đăng Hải lại thích thú vô cùng, đôi môi câu lên những nhịp thở nóng rất phả đầy trên cạp cổ cậu, còn xen chút vui vẻ mê ly, bởi từ nơi này, đều có thể thấy được hậu huyệt kia có bao nhiêu dâm dăng, có bao nhiêu mời gọi mà mút chặt lấy cán dương vật thô to ấy, trọn vẹn bao lấy.

- A...

- Không.. được..

- Em... em...

Cả người Duy Anh căng lên, cậu em nhỏ đằng trước dựng đứng giật nảy theo từng cú hích, Đăng Hải biết đã trúng đích, cứ thế mà liên tục dồn người, trên miệng nhảy lấy đầu vú, dưới thân nhắm một điểm mà đỉnh lên, khiến Duy Anh gần như co gập người lại, Duy Anh muốn đưa tay xuống dục vọng của mình an ủi, nhưng Đăng Hải liền tóm lấy tay, bắt vòng ra sau lưng mình.. thúc tới..

- Anh nhất định.. đâm em tới ra...

- Hự..

Đôi bàn tay bám chắc trên lưng Đăng Hải, cào thành một vết xước rớm máu, ghim lại...

- Em.. ra...

- Em ra chỉ bởi anh thúc từ phía sau sao?

- A....

- Hửm? Duy Anh..

- Hự.. dừng lại...

- Không đời nào..

- A,...

Tinh dịch nhớp nháp phút chốc bắn ra từ cậu em nhỏ hồng hào kia, trải dài lên bụng Đăng Hải, trượt dính xuống nơi gắn kết giữa hai người.

Quá..

Quá nhiều rồi...

Duy Anh thực sự xụi lơ, ngã vào lòng Đăng Hải, mặc cho tên kia nghịch ngợm, vét lại thứ tinh dịch vừa chảy ra cố nhồi lại trong hậu huyệt cậu..

- Đây.. của em cả...

=====

Về quê.

Hè rồi, nắng tháng bảy trên Hà Nội thì khỏi phải nói, ném trái trứng vịt ra đường chỉ một lát là có món trứng nướng mà ăn, còn không may bị vỡ thì sẽ thành trứng ốp la xém cạnh.

Đặng Hải vô cùng vui vẻ mà huyết sáo rõ dài,

Cậu như thế mà đương nhiên mặc kệ bỏ qua sự khó xử của Duy Anh, dằng hoàng túi to túi nhỏ về quê “tránh nắng” với cậu.

Bắc Ninh, nơi mảnh tình xanh thắm.

Người quê chan hòa một, tình yêu chan hòa tới hai lần.

Đặng Hải cả dọc đường chết nóng chết ngạt mà cứ thế nửa ôm nửa dính lại.

Khiến bao nhiêu lần Duy Anh phải tỏ vẻ oán trách mà dằn dờ:

- Về nhà rồi.. không giống như ở trên Hà Nội.. anh.. không được tùy tiện.
- Biết rồi biết rồi.
- Còn nữa, người ta đang nhìn kia.
- Thế thì liên quan gì tới anh?
- Nhưng mà.. tay anh để ở đâu vậy?
- Mông em. Rất rõ ràng không phải sao?
-!!!!

=====

Cánh đồng xanh bát ngát, cả hai nằm phơi mình đón gió nắng đón gió chiều.

Yên bình một mảnh. Từng tầng mây lơ lửng cuối chiều, đẹp như một vệt màu ngọt vẽ lên tim.

Đặng Hải nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh,

- Sao em cứ nhìn anh vậy?
- Bởi vì, Anh là cả bầu trời của em.

=====//=====

Hoàn chính truyện.

Cám ơn mọi người đã ghé đọc và ủng hộ ạ ạ!!!!

Đây là truyện thứ 5 của mình rồi nà.

Viết trong 1 tuần đầy đà, còn tưởng rụng cả tay cơ.

Thế nên.. ai yêu thương thì vote + share giúp em nghen nghen!!!!

Yêu lắm í!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-bau-troi-cua-em>